

Inu. A. 7262

Per. 25. 575. B 339522

DIN

B

POESIELE

DONAȚIUNEA
LUI
G. DJUVARA

ANDREIU MUREȘAN.

29415

EDIȚIUNEA II.

5634

EDITURA EREDILOR AUTORULUI.

SIBIIU.

TIPARIUL TIPOGRAFIEI ARCHIDIECESANE.

1881.

CONTROL 1953

1956

1951

BIBLIOTECA CENTRALA A UNIVERSITATII
BUCURESTI
COTA 25 575

B.C.U. Bucuresti

C29415

RC307 / 06

25575

PREFAȚĂ

la edițiunea I. (1862.)

Provocat fiind de cătră mai mulți amici și bărbați de litere ai națiunei noastre române, ca să dau și eu la lumină măcar câteva piese din poesiele mele; din parte'mi nu întârziiei a pune toate cele de lipsă în lucrare, ca să se tipărească cât se va putè de curênd, însè nescari împregiurări neprevêdute, îmi causeră o întârziere neașteptată, pe care eu nu fui în stare a o delătura. — Acei amici sciau, că eu, dela 1839—1840 când mă aflam în calitate de profesor la gimnasiul regesc din Brașov, și până în anul 1850, când după turburările de tristă aducere aminte ale nefericiților ani 1848—1849, și cele mai bine organizate institute scolare suferiră schimbări neprecugetate, viersurile mele publicam din când în când, sub numele meu, în Foaia pentru Minte, Inimă și Literatură, ce ese până astăzi ca adaus la „Gazeta Transilvaniei“ în Brașov; — ear' din anul 1850 încoace, cerênd împregiurările mele, ca să mă asecur cevași mai bine, pentru viitoriu, atât în

privința persoanei mele, cât și a familie'mi și să nu fiu astrîns a trăi din promisiuni, cari mai că nu se împlinesc nici odată; urmași chiămărei, ce mi se făcu din partea guvernului c. r. civile și militare al Transilvaniei, în calitate de concepist guverniale, cu care post era împreunat și oficiul de translatură pentru limba românească, pe lîngă o remunerațiune anuale, afară de salariul defipt pentru postul de concepist, și petrecui acolo unspredece ani în pace și liniște, *fără să mi fi părăsit lira, sau să mă fi depărtat de Parnas*, cum o dîseră unii și alții, pînă și în jurnalele publice, ale căror diatribe le trec aici cu vederea; căci nu 'mi-am propus a da cărții acesteia o prefață posomorîtă și cuprinzătoare de lamentațiuni, ci pe cât se poate, o față veselă și serină; — cumcă nu'mi amuți nici cînd lira, se pot convinge onorații lectori din acea sontică împregiurare, că în periodul cel nou al scrierilor mele, va să dîcă, ca concepist în Sibiiu, am lucrat mai mult în resorțiul poeziei, de cât ca profesor în Brașov, după cum se poate vedè din numerii și anii pieselor, deși lipsesce numele meu.

Acum însè să trecem la obiectul, ce'l pertractăm. Broșura aceasta cuprinde tot decursul juniei mele, și toate neajunsele, ce trecură peste mine. — Ea începe cu cele mai dintâiu încercări ale musei mele, ear' de procede bine ori rău, tineretele mele să răspundă, căci ele poartă culpa; fiindcă eu m'am pomenit scriind la viersuri. Apoi „păcatele tineretelor, nu le comemora, Doamne!“ — Eu, sum de părere, că dela un june de 20—21 de ani, încă nu se poate cere lucru așa serios.

privința persoanei mele, cât și a familie'mi și să nu fiu astrîns a trăi din promisiuni, cari mai că nu se împlinesc nici odată; urmași chiămărei, ce mi se făcu din partea guvernului c. r. civile și militare al Transilvaniei, în calitate de concepist guverniale, cu care post era împreunat și oficiul de translatură pentru limba românească, pe lîngă o remunerațiune anuale, afară de salariul defipt pentru postul de concepist, și petrecui acolo unsprezece ani în pace și liniște, *fără s' mi fi părăsit lira, sau s' mă fi depărtat de Parnas*, cum o dîseră unii și alții, pînă și în jurnalele publice, ale căror diatribe le trec aici cu vederea; căci nu 'mi-am propus a da cărții acesteia o prefață posomorîtă și cuprinzătoare de lamentațiuni, ci pe cât se poate, o față veselă și serină; — cumcă nu'mi amuți nici când lira, se pot convinge onorații lectori din acea sontică împregiurare, că în periodul cel nou al scrierilor mele, va să dîcă, ca concepist în Sibiiu, am lucrat mai mult în resortiul poeziei, de cât ca profesor în Brașov, după cum se poate vedea din numerii și anii pieselor, deși lipsesce numele meu.

Acum însă s' trecem la obiectul, ce'l pertractăm. Broșura aceasta cuprinde tot decursul juniei mele, și toate neajunsele, ce trecură peste mine. — Ea începe cu cele mai dintâiu încercări ale musei mele, ear' de procede bine ori rău, tinerețele mele s' răspundă, căci ele poartă culpa; fiindcă eu m'am pomenit scriind la viersuri. Apoi „păcatele tinerețelor, nu le comemora, Doamne!“ — Eu, sum de părere, că dela un june de 20—21 de ani, încă nu se poate cere lucru așa serios.

— Ajunge, dacă tinărul propășind cu anii, înaintează și cu spiritul, care acum în conțelegere cu gustul, alege și prelucră teme, după cum îl conduce geniul — și fantasia lui.

Îmi aduc aminte de ȕisa unui profesor, ce avui în gimnasiu, și pe care ne-o spusese mai de multe ori; acela ȕice: „Nu este om bun pe lume, care să nu aibă și ceva rău;“ și din contră: „Nu este om rău în lume, care să nu aibă și ceva bun în sine.“ Așa merge prefiresce și cu cărțile: nu este carte bună, să nu aibă și ceva rău într'însa; și earăși: nu este carte rea, să nu aibă și ceva bun. Prin urmare aceasta cutez a ȕice, și de viersurile mele: la unii vor plăcè, ear' la cei mai mulți poate că nu vor plăcè. —

Unii din onorații lectori îmi vor face poate împutare, că pentru ce eu, care mă țin, veȕi Doamne! de clasa progresistilor, am pus să se imprime cartea mea cu *ciriliane*, și nu cu litere romane strămoșesci? La aceasta respund, cumeă am dorit, ca ori cine va apuca cartea mea la mână, să nu aibă cuvânt, a o lăpèda, ȕicènd, că nu ar putè ceti cu litere de aceste: aici înțeleg clasa bètrânilor, cari întru adevèr, dacă n'au învățat până la 40—50 de ani ai etatei lor, apoi de acum înainte fără îndoială, că nu vor mai învăța; prin urmare, acestia toți ar fi remas lipsiți de cetirea viersurilor mele; mai încolo am voit a cruța și pe partea femeiască, ce a trecut de 35—40 de ani, și care earăși, dacă nu a învățat a ceti cu litere străbune, când umblă încă la școală, apoi acum îndeșert s'ar încerca

a se deprinde cu de acel soi de litere. Eu din parte'mi apromit, că de voi fi fericit, am putè desface provisiunea aceasta în timp mai scurt, atunci a doua edițiune, la carea voi adauge și piese nouă, fără nici o îndoială, o voi tipări cu litere romane sau străbune.

PREFAȚĂ

la edițiunea II.

Edițiunea dintâiu fiind de ani încoace trecută în mâinile publicului până la cel din urmă esemplariu: la stăruințele multor adoratori ai națiunii noastre, ai musei române și ai neuitatului autor reposat s'a tipărit această edițiune nouă a poeziilor lui Andreiu Mureșan.

Pentru a împlini dorința poetului rostită în prefața edițiunii dintâiu, a *doua* edițiune este *completată și tipărită cu litere străbune*. Dorința poetului de sigur este și a iubitorilor de musa lui.

DATE BIOGRAFICE

(după „Gazeta Transilvaniei“ dela 19 Octombro 1863, Nr. 101).

Andrieu Mureșan s'a născut în 16 Novembre 1816 în orașul Bistrița în Transilvania din părinți libertini: Teodor și Eftimia. Tatăl seu Teodor a fost de profesiune morariu pentru scoarță de argăsit. Familia Mureșană este de origine din Maramureș, leagănul Dragoșidilor, ea era dintre familiile nobile. Patru frați veniră în vechime din Maramureș, și se aședară în părțile nordice ale Ardealului: Rebrișoara, Nimigea, Feleaca și Ienciu de pe Câmpie, de unde descendenții lor s'au rămurit preste toate ținuturile acele.

Geniul lui Andrieu Mureșan se aretă de timpuriu în fruntea lui cea înaltă... În primii ani ai copilăriei sale neesistând școală română, un grănițar din Valea Rocnei Dănilă Dobaș 'i suplini locul de magistru. Andrieu frecuentă apoi școalele normale locale; ear' studiile gimnasiale le absolvî în gimnasiul P. P. Piaristilor din Bistrița, unde talentele lui cele eminente și purtarea lui cea esemplară 'i câștigă iubirea magistrilor sei întru

atâta, încât el între grafi și baroni purta primatul în școală, secerând necurmat calcule de eminență.

La consiliul moșului seu și al protopopului Maior din Bistrița a mers la Blaj, unde absolvî studiile filosofice, precum și cursul teologic cu distincțiune, secerând onorile cele mai alese între confrății sei de litere.

Abia eși din teologie în anul 1838, și în lipsa cea mare, ce se afla pe atunci în Brașov de oameni învățați, cari punând umerul unii cu alții se propage știința și cultura între fiii națiunii române, fu în acelaș an chiebat de cătră neguțătorii români ca învățătoriu la școala capelei din cetate, de unde, după ce dovedi hărnicia sa desvoltând o energică activitate, fu chiebat în anul 1839 în calitate de profesor la gimnasiul rom. cath. din Brașov, unde punând umer la umer cu vărul seu, profesorul de acolo, se poată servi nu numai statului și omenirei, ci totdeodată și națiunii sale, ai cărei fii din părțile aceste numai acolo aveau refugiu de desvoltare și creștere în cultura mai înaltă.

În intervalul acesta, ca colaborator la „Gazeta de Transilvania“ eși și în public cu poeziile și lucrările sale începînd încă de pe la anul 1839—40. Ca profesor gimnasial seceră necurmat mulțămirea și lauda superiorilor precum și recunoștința discipulilor, și a părinților lor, dovedind și pe terenul acesta o rară capacitate.

La anul 1850 susținînd concursul pentru translator c. reg. gov., fu numit translator și redactor al foaiei legilor provinciale la guvernul transilvan în Sibiu, cu caracter și rang de c. r. concipist guvernial,

în care calitate cum s'a purtat, martore sînt arhivele guvernului c. r., martore suspinele alinate ale multor fosti asupriți, și de el ajutați, martoră junimea studioasă, pe care o conducea cu sfatul și ajutoriul seu. Nici în timpul acesta nu 'și-a părăsit laureatul poet lira sa; paginile „Foaiei pentru Minte, Inimă și Literatură“ încă sînt martore doveditoare de geniul seu poetic și de fructifera sa activitate literară din acest timp, când seria sub numele anonim de „Eremitul din Carpați.“ Cumcă nu-'și părăsi lira nici după aceasta vor mărturisi și alte fături ale ingeniului seu, cari vor eși la lumină. Ce a fost Mureșan ca literator și naționalist mărturisească națiunea, care 'i-a supt simțirile, și 'i-a mărit scrierile. Încă pe la anul 1842 a dat la lumină unul dintre cele mai necesarie opuri pentru buna creștere în cercul familiei sub titlul: „Icoana creșterei,“ din care a împărțit gratis la ambele regimente de români câte 100 esemplarie. La anul 1862 la necurmatele provocări din partea celor mai renumiți bărbați ai națiunei noastre, 'și-a dat la lumină primul tom al poeziilor sale, pre care națiunea le păstrează ca un suvenir și odor, decât care altul în feliul seu nu mai are. Și Asociațiunea transilvană pentru literatura și cultura poporului român 'și-a ținut de sânta datorință a încununa cu un premiu opul poetului.

În anii ultimi ai scumpei sale viețe 'și mai supuse umerii și la un gigantic op, traducênd aproape la 50 de coale din anele lui Tacitus, pe cari viitoriile va scoate la lumină. Până a nu finî deplin aceasta lucrare cădu într'o boală de iritațiune acută a nervilor,

din care cauză adeseori își perdea firul discursului, fără însă a'și fi pierdut vre-odată din inimă multa îngrijire pentru fericirea națiunii sale, de care și în visuri se ocupa, care apoi mai nutrită de multe alte neajunse, vătămătoare supărări și îngrijiri de viitoriu, își tot înaintă caprițiile sale, până când în 12/24 Oct. 1863 la 10 oare din noapte îi curmă firul vieții spre doliul cel mai mare al națiunii și al familiei sale...

I.

FETIȚA ȘI PĂSĂRICA.

Pasere din colivie,
Soartea ta cu soartea mea
A legat o prietinie,
Care cred, că va ținè,
Până'ți vor da ție cale,
De vei vrè, să poți sbura,
Cătră deal, au cătră vale,
Din strîmtă căsuța ta!

Prietinia — atunci înceată
Așa strîns a ne lega,
Pentru că soartea d'odată
Ș'a perdut măsura sa;
Ah, atunci, tu sorioară,
De ți-ai schimba firea ta,
Să nu fii așa ușoară,
Soartea mea a n'o cânta!

Adă'ți aminte de mine,
 Ce remân în locul teu,
 Și de'i da de vre-un bine,
 Cugetă la răul meu ;
 Cântă-mă, dar' nu mă plânge,
 Căci tu cunosci firea mea,
 Scii, că rabd până la sânge,
 Fie-mi soartea cât de grea.

Cântă pasere frumoasă,
 Dac'odată ai scăpat,
 Soartea ta ast ticăloasă,
 Cântă, dic, neîncetat ;
 Ține minte-a ta silință,
 Când strigai la trecători,
 Să'ți întindă ușurință,
 Că de nu, de jale mori !

Spune ce-ai suferit toate
 Dulcilor tale surori,
 Să 'ncungiure, de se poate,
 Cursele de vânători,
 Și când sbor după mâncare,
 Să privească tot la om,
 Care de voi milă n'are,
 Vă săgeată și din pom.

Cântă trist, pasere mică,
Pentru mine, care stau
Închisă ca-o turturică,
Ah, cântăm versul, ce'ți dau :
„Ție'ți ȃic tirană soarte,
Dac'ai vrut sclavă să fiu,
Să'mi fi ordinar prin moarte,
Mai curând la scop să'mi viu!“

1839.

II.

TEODOR ȘI MĂRIUȚA.

~~~~~

Rada cea de primăvară
Peste câmpuri oscila,
Și'n crepusculul de sară
Mii de flori se resfăța.

În câmpia înverdită
Îngâna din când în când,
O cântare răgușită
Greurușul tremurând.

A naturei desfătare,
Vrînd să guste liniștiți,
Es doi tineri la plimbare,
Pintre arbori înfloriți.

Colo'n lunca cu terasă,
 La isvor ei se opresc,
 Unde-odată își jurase
 Amor dulce și frățesc.

Floricelele rouate
 D'al isvorului nectar,
 Depărtau prin suavitate,
 Ori ce grije și amar.

Filomela mai din vale,
 Din răzoru'i pitoresc,
 Amăgia luna din cale,
 Cu al seu cânt ângeresc.

Încântați peste măsură,
 De cel rîu, cu lin murmur,
 Tinerii de nou se jură
 Pe al cerului azur.

Măriuța bălăioară
 Împreună două flori
 Și le-aruncă în vâlcioară,
 Să plutească ca surori!

Unda apei le susține,
 Ele noată după plac,
 Mai de vale ce le vine?
 Una d'alta se desfac.

Copilița cu durere
 Strigă scumpului iubit :
 „Ai vădut, că-o floare piere,
 După ce s'a despărțit?“

„Eată, colo'n ceea vale,“
 Țice tinărul doios,
 „S'or unî pe altă cale,
 „Într'un loc și mai frumos!“

Aste două, trei cuvinte,
 Respicate cu mult foc,
 Le ținu copila'n minte,
 Cugetând des l'acel loc.

Șese luni abia trecură,
 Și pe tinăr l-au chiebat,
 Să ia parte cu bravură,
 L'un resbel înfricoșat.

El cu greu se despărțesce
 De fetița, ce-a iubit,
 Care plânge și'l jălesce
 Din minutul ce-a pornit.

Seara, când pe cer apune
 Rața soarelui frumos,
 Verse norii ploaie, tūne,
 Ea pe deal s'așterne jos.

Și cu genele scăldate
 În suspine cu amar,
 Îl așteaptă ca p'un frate
 Din resbelul cel barbar.

Pentru toate în natură
 Bunul nostru Creator
 A pus lege și măsură,
 Nu însă și pentru dor;

Căci el arde și topesce
 Ca cărbunile aprins,
 Inima ce pățimesce
 De acest rău neînvins.

Părăuțul din grădină,
 Cu murmurul seu cel lin,
 Stelele și luna plină
 Nu'i aduc decât suspin.

Nu'i pe lume nici un bine,
 Cui să dea ea creșemânt,
 Dacă Teodor nu vine,
 Nici se ține de cuvânt.

Toată firea se-înnoiesce,
 Vânturi trec și vânturi vin,
 Numai el nu mai sosese
 Din pământul cel străin.

Vesceđită ca ș'o floare,
 Care toamna o-a brumat,
 Ea se uscă pe picioare,
 De plâns mult și de oftat.

Prevădând, că o să moară,
Se ceru necontenit,
 Să o ducă la vâlcioară,
 Unde „floarea a perit.“

Acolo de supărare,
 Ea pe mal a leșinat,
Ș'un ânger c'o sărutare,
 De viață o-a scăpat.

Jos în lunca cea frumoasă,
 La surgintul cu doi tei,
 Subt o umbră răcoroasă
 Doarme'n pace corpul ei.

După câte-va luni vine
 Dela oaste — al ei iubit,
 Ș'între lupte cu suspine,
 Își dă sufletul rănit. —

Astfel, dacă cruda soarte
 Nu'i unise pe pământ,
 Eată, că'i unesce-o moarte,
 În frățescul lor mormânt.

III.

SIMPATIE LA VIENA.

Spune'mi mamă, ce să fie,
Ce mă trage — așa cumplit,
Cât abia aștept să vie,
Ciasul care e menit,
Ca să'mi treacă pe'nainte
În paș bine regulat,
Cavalerul cel cu minte,
De ostași încungiurat.

Ah, mamă, sînt vulnerată,
D'o săgeată, care'n veac,
Va stă'n inimă vibrată,
Și s'o vindec nu am leac.
Mă usc mamă, pe picioare,
De mă culc, de stau sau șed,
Nicăiri n'aflu răcoare,
Cias bun, sau minut nu vęd.

Ce te prinde dar' mirare,
 Măiculiță când mă vești,
 Că mă scol dela mâncare,
 Numai ca să mă așed
Vis-a-vi cu-alui ședere,
 Ochii mei în ochii lui,
Să'l descriu după plăcere,
 Când altă scăpare nu'i.

De mă duc la promenadă,
 Ochii'mi sboară 'n sus și'n jos,
 La surori fac semn să șadă,
 Și 'ntorcându-mă, dau dos,
 Fac pasuri înduplecate,
 Cu scop, ca să'l întâlnesc,
 De-aș merge chiar și'n cetate,
P'acela care'l doresc.

Bate oara una, două,
 Bată, c'încă n'a sosit;
 Bate două, peste nouă,
 Aud marșul, a venit!
 Să grăbim în ceea casă,
 Ați e marți, ați vine el,
 Pune'ți lucrul tău pe masă,
 Ați vine cel tinerel.

IV.

VINO VATUL.

Cât de dulce armonie
Dormia / când-va / 'n pieptul meu,
Cum sciea toate să ție
Nesmintit acordul seu!

Până-acum priviam la soare,
La roata lui cea de foc,
Ca un prunc, ce'n al seu joc,
Privesce la sburătoare.

Ear' acum ș'o rață mică,
Când la ochii'mi s'a ivit.
De nu'i închid, rău mă strică,
Doamne, Doamne, ce-am greșit.

Până-acî ori ce cîntare,
Ori ce rîu murmuitor,
Ș'ori ce fluier de păstor
M'adormia cu desfătare:

Noaptea acum dacă'mi vine,
Cu un nor mi-o sîmuiesc,
Ce-o sî verse peste mine
Grindine și foc ceresc.

N'am liniște în viață,
Nici măcar pe un minut,
Pot sî jur, cî mi-a trecut
A junimei dimineață.

Un monstru mî înteteșce
Pîna și noaptea prin vis,
Viul jude prea firesce,
Ce'mi zace'n suflet închis.

Dî'mi pedeapsă, dar' natură,
C'am cîlcat o lege — a ta,
Sîntă ești, nu mî cruța,
Ca sî nu'ți jur în veci ură!

P OESII OCASIONALE.

V.

O MUSTRARE.

Până când o prevedință,
Până când vei suferi,
Ca ființa pe ființă
Să nu 'ncete-a prigonì!

Au nu dreapta Ta cea sântă
Pe tot omul l-a creat,
Au nu tot aceeași țintă.
Tuturor s'a destinat!

Dacă Tu ne ești Părinte,
Noi toți sîntem fiii Tei,
Dacă toți strigăm fierbinte:
„Doamne, scapă-ne de rei,“

Cum dar' pulberea cutează
 Firei a s'împotrivi,
 Cum viermele nu'ncetează
 Pe alt vierme — a'l urgisi?

Feara necuvântătoare
 La cea d'o fire cū ea
 Nu s'aruncă s'o doboare,
 Nici s'o prindă'n cursa sa;

De nu cumva mama fire
 A propus din început:
 Feară ferei spre nutrire,
 Alt exemplu n'am vădut.

Eară tu mască pocită,
 Trântore învederat,
 M'ai lipsi într'o clipită,
 D'a suge aer curat!

Crude, „Ce ție nu'ți place,
 E viu graiul lui Christos,
 „Altuia încă nu'i face,
 Dar' la tine'i de prisos!

Ah, căci nu sînt eu albină,
 Să'mi vîr acul veninos
 În viclănoasa ta splină,
 Atunci aş muri voios!

Dar' simțirea nu mă lasă,
Să dau resbunărei loc,
De și sufletu'mi s'apasă,
Viu pătruns d'al plagei foc.

1840.

29415

VI.

NU SE POATE.

Cugetam odinioară,
Că ursita a voit,
De tine-a mea sorioară,
Să remâiu nedespărțit,
În necasuri, în durere,
Ca și'n bine și'n avere.

Vultul teu diceam că poate
Ori când s'emi dea ajutoriu,
S'emi însufle întru toate
Spirit viu, recoritoriu,
Fața'ți blândă'n căutare,
O țineam de 'nseninare.

Ochii tei ca două stele
 Negri, făcuți de iubit,
 D'a stoarce lacrimi de jele
 Și din cel mai împetrit,
 Îmi dădeau speranțe vie,
 Că vor cândva-ai mei să fie.

Reisbit de valuri grele,
 Ori de ne-amici apăsător,
 În brațul iubitei mele,
 Aș fi fost ca și scăpat;
 Un cuvânt din a ei gură,
 Ar fi șters ori și ce ură.

Ma ved, că tirana soarte
 Ș'a propus a m'apăsa,
 Ved, că numai după moarte
 Mi-e dat a te 'mbrățișa,
 Ah, atunci scumpa mea dîină,
 Nimic poate-a soartei mână!

Aici legea și vrăjmașii
 Amorul ne-au turburat,
 Nelăsând ca pățimașii,
 Să se iubească curat;
 Ear' acolo nu străbate
 Ură, pismă, răutate.

1840.

VII.

UN RĂMAS BUN DELA BRAȘOV.

Sus la deal, ori jos la vale,
Îndeșert privesc oftând,
Cătră bine nu vęd cale,
Simț, că soartea are'n gând,
Să m'arunce'n munți cu ghiață,
Ah amara mea viață! —

Soare, lună, ceresci stele,
Pre voi vę chiem mărturii,
Spuneți greșalele mele,
Șters să fiu dintre cei vii,
D'am făcut vr'o strâmbătate
La dușman, amic sau frate!

Voi plântuțe tinerele,
 Mielușei nevinovați,
 Ce-ați fost sub grijele mele,
 Spuneți, v'am dat să gustați
 Vr'un venin din mugur verde,
 Earbă de fer, ce vă perde? —

Remâi țară sănătoasă,
 În al teu leagăn firesc,
 Nu'n deșert că ești muntoasă,
 Încât ție nu'ți sosesc
 Caldele soarelui rađe,
 Ce prin munți pustii s'așeadă.

Remâneți baști învechite,
 Ce ades vă cercetam,
 P'a voastre ruini turtite,
 Doamne, mult mai cugetam,
 Că asemenea ursită,
 Va fi mie rânduită!

Tâmpă, frumoasă Sioane!
 P'al teu vârș când mă suiam.
 Ca în nescari vii icoane,
 Tot ținutul revedeam!
 Oar' lăsa-m'a cruda soarte,
 Să te mai calc pân' la moarte!

Oltule, vale frumoasă! —
Mult voiu fi ție detor,
De mi trece cătră casă,
Ma, trecând, să nu m'omori!
Că dușmanii vor fi'n stare,
Să nu'mi dea loc de-îngropare!

1840.

VIII.

AȘA 'MI-A FOST URSITA.

Să cred și eu ursitei, ce lumea amăgesce,
Când unuia 'i dă toate, pre altul l-a lipsit?
Ca mama cea vicleană, pre unul ce iubesc,
Pre altul îl departă de sînul cel iubit;

Ca soarele, ce'și tinde aurita sa căldură
La văi, la lunci și șesuri, de dealuri ș'a uitat,
Pre munți nu'i încăldește, ei nu's a lui făptură,
De și e mai aproape de dînsul al lor stat.

Așa și eu ursită, petrec dîilele mele,
Departate de ce dîcem în lume fericit;
Speranțele spre bine îmi sînt suspinuri grele,
Ce noaptea se deșteaptă și'n dî nu iau sfârșit.

La ce'mi răsari tu soare, și cui trămiți lumină,
 La unul ce în peșteri profunde'i esilat,
 La cea ce din leagăn nu are ȃi senină,
 Pe care mama 'n fașă de mic l-a răutratat?

La ce vii primăvară, sē'mi trândăvesci viața,
 Mai bine'mi este iarna prin poli a rătăci,
 Când primăvara'mi dulce o petrecui cu greață,
 A tale diminețe nimic 'mi-or folosi!

Dar unde mă voiu plânge, pe cine sē pun vina?
 Așa 'mi-a fost ursita, din veac am fost menit,
 Sē vĕd mărul de aur, dar sē nu'l prind cu mâna,
 Sē fiu eu mărturie, la cel ce'i fericit.

Și ce-ar fi de viață, când ar lipsi amarul,
 La ce-ar veni lumina, de n'ar mai fi și nori?
 Au vine fericirea, sē n'aducă păharul,
 Din care bĕnd odată, în lege'i scris, sē mori?

De n'ar mai fi ca mine și alți loviți de soarte,
 De n'aș vedē în lume mai mulți nefericiți,
 A căroră viață a fost chin pân' la moarte,
 Și carii pentru una cu mine's osândiți.

Ascultă-mē ursită, un dar te rog odată,
 De oare-ce pre mine tu m'ai nefericit,
 Sē cruți un suflet nobil, o față ne'ntinată,
 Cui singur în viață credință-am oferit!

Concedei dar tirană, în zile de'ntristare,
Să cugete la mine, să'mi dea vre-un suspin,
O lacrimă din ochii'i, ce prin a sa vărsare,
S'adape trandafirul de pre mormântu'mi lin!

1841.

IX.

RĂSUNET.

De va muri, unde'l vor mormenta?
la noi nu; căci e de altă lege.

O puternică ființă, ce cu 'naltă măiestrie,
Ai constituit pământul, cerul ș'alte câte sânt;
Care-ai pus soarelui metă, lumii lumină să fie,
La lună, stele și vânturi, să se ție de cuvânt!

Din a cui mână măiastră, ca un vas făcut din lut,
A eșit ș'acea ființă, ce'i în lume om numită,
Cu multe-însușiri de ânger, dar cu mai multe de brut;
Pusă'n calea fericirei, și totuși de ea lipsită.

La Tine 'mi întorc privirea, spunem o ceresc Părinte!
Cui ești tată și cui vitreg, cari ți's fii adevărați?
Care lege'ți e mai sântă, și ce feliu de rugăminte
E la Tine mai primită, de săraci, au de bogați?

Legea conștiinți'mi ȃice: „onoară pre Dumnezeu;
 Încungiură nedreptatea; fugi de rēu și fă ce'i bine;
 Cunoasce p'al teu deaproape și în apusul evreu,
 Și speriază-o fericire, care din aceste vine.“

Unde ești dar' feară crudă, ce formezi o despărțire
 Între fiii unui tată, părinte îngrijitoriu,
 Care soarele 'și revarsă la toți fără osebite,
 Și din roua dimineții satură pe cerșitoriu?

Cum nu te soarbe pământul mârșave nelegiuit!
 Care morților dai lege, să nu sufere 'ntre sine
 P'al lor frate de-o natură, cu care-a conviețuit,
 De nu'i cu ei d'o credință, poate din a vremei vine.

Fulgere 'nfiorătoare! căci nu loviți acea bală,
 Ce se poartă tras de vânturi prin aer și pre pământ,
 Desbrăcați-o mai din vreme d'a ei înspumată fală,
 Trămiteți-o fără voie, să'și dea faptelor cuvânt.

Ma, nu; tu și soiul vostru, să remâi afurisit,
 A trăi ca Cain în lume, rătăcind sub largul soare,
 Făr' să aibă omul voie, ca l' acel nefericit,
 Mâna la el a'și întinde, cu propus ca să'l omoare.

X.

O PANORAMĂ ÎN VIS.

Ființa muritoare, sau omul est din lume,
Despot pe tot ce suflă și custă pre pământ,
Făcutu-s'a de sine, sau cine i-a dat nume,
Putere să domnească, vîrtute și cuvînt?

Deschisu-s'a vr'odată pământul, ca să scie
A morților localuri, sau iadul cel de chin?
Răpitu-s'a în ceruri, să fie mărturie
Părintelui, ce ține pe drepți în al seu sîn?

La cine 'și va da seamă de lucrurile sale,
Când moartea, ca un fulger, din lume'l va răpi?
Avutul și săracul pași-vor tot p'o cale,
Creștinul de păgânul prin ce s'a osebi?

Când judec eu aceste, un somn profund de sară
 Estinde-a sale brațe pe corpu'mi obosit;
 Ma, ce se vîd? minune! În vis mi s'arëtară
 Responsuri la-întrebări'mi, ce-atâta am dorit.

Era, după cum credem, o judecată mare;
 Tot omul de pe lume părea, că e poftit;
 În mijloc sta un jude, în forma unui soare,
 În giuru'i mii de ângeri, ca stele s'au rotit.

O haină-avea tot omul, un drept a sta 'nainte,
 Scriptura se plinise: „O turmă, un păstor,“
 Resplata omenimei stetea 'n două cuvinte:
 „Deplină fericire, sau foc consumător.“

Aci s'auđi făptură! o sântă judecată,
 Aci, ȃiceam în-mine, nu merge ca lă noi;
 Dreptatea nu s'ascunde, nici suferă vr'o pată,
 Nu poți să scapi ca 'n lume, cu aur din nevoi.

S'aude-odată vocea cerescului părinte,
 Cutremurul resună în câte patru părți;
 Păcatele cu fapta, sau numai prin cuvinte,
 Es toate la lumină, din sântele lui cărți.

Vedeam colea un tată, cum suferă lovire,
 Căci nu'și deprinse fiii, a scl ce'i sânt și drept;
 Dincolo eată-o mamă, supusă la perire,
 Căci dede scandal fiei, ce'i supse crudul pept.

Vedeam în altă parte femei, ce strică casă,
Fățarii ce înșală, bărbați defăimători,
Ființe ce sugrumă țeranii și'i apasă,
Târându-se de diavoli în focul arđătoriu.

Doriam, să vĕd în urmă cu dreptii ce s'a face,
Lor nu le era teamă, nici greață de sfârșit;
Pre ceia'i roade-un verme, pe-acestia'i lasă'n pace,
Localul lor e cerul. — Aici m'am pomenit.

1841.

ALT RĂSUNET.

Întunecă-te soare, ș' aurita ta lumină
 Păstrează-o pentru fiii din timpii viitori!
 Acopere-ți o lună, a ta rață senină,
 Să nu o vadă munții ș'a lor locuitori!

Rugina moștenită remâie-le povață,
 L'a iadului prepastii pogoară-se de vii;
 O moarte necurmată să pască-a lor viață,
 Cutremur, spaimă, groază, ajungă așa fii!

La carii consciința, acea frumoasă floare,
 Tâmpită prin păcate, nu mișcă vr'un suspin;
 Trăiesce ca și vita, ce pasce până moare,
 Roțând prea des la erburi, ce țin ascuns venin.

Frumoasă'i a ta lege, o splendidă natură!
 Plântată 'n fie-care din oameni muritori;
 Frumos e diamantul și scump fără măsură,
 Dar zace-ascuns în peatră, când nu's cunoscători.

Ființă fără nume, ce vermilor dai hrană,
 Și erburilor rouă, să crească pre pământ,
 Mă mir, cum lași, să între în om duch de sătană,
 Să calce, să isbească tot, ce e drept și sânt:

Nu'i lege, nu'i amoare, s'a dus de mult din lume,
 Pre prietin și d'aproape, de'ți place, 'l clevetesci,
 Străinul ce'ți va face, de'i și strici bunul nume,
 În piept porți ură, pismă, ear' lui te fățăresci.

Alergi din casă 'n casă, și limba'ți ascuțită
 Își sci vërșa veninul pe cei nevinovați;
 Îți saltă negrul suflet, când gura'ți pângărită
 Dărapănă unirea și pacea dintre frați!

O mască dintre drumuri, cum nu simți pocăință?
 Cum nu'ți aduci aminte, că ai să dai cuvânt
 De cugete și fapte, de toată-a ta credință
 Cerescului părinte, perind de pre pământ?

Ma, judecă tu Doamne! Căci a ta judecată
 E sântă ca și Tine, Tu nu scii părtini!
 A ta cerească față e singur nepătată,
 Tu unul ai putere la toți a resplăti!

XII.

CĂTRĂ NORI.

Veđi norii colo departe!
Ah, cu ei m'aș însoți;
În al lor sîn a mea moarte
Cât de dulce mi-ar veni!
Ma, ei fug, se depărtează,
Și pre mine nu mă duc,
M'au lipsit d'a vieții rađă,
Ș'acum eată, mă usuc!

Norilor, fiți cu-îndurare,
Cătră-un suflet greu rănit,
Ce pe firmă și pe mare,
Doamne, mult v'a însoțit!
Nu'l lăsați pradă la lume,
Ci sburați cu el în sus;
Căci a'l lipsi și de nume
Cruda, cum vėd ș'a propus!

Dar ei tot n'ascultă glasul
 Unui tinăr oropsit,
 Care'și simte pe tot ciasul
 Prevădutul seu sfârșit.
 Mergeți, mergeți nori în pace,
 N'așteptați după-un străin,
 În deșert grăbiți a face
 Pentru el cerul senin!

La voi codrii din pustie,
 Mi-a rămas să viețuesc;
 Voi, gătiți'mi o chilie
 Sub fagi, carii nu-înverdesc!
 Însoțit de turturele,
 Rămase d'a lor soții,
 Voiu să cânt ȕilele mele,
 Cu paseri în armonii!

Adio lume vicleană!
 Îți gustai al teu nectar,
 Mă tractași ca ș'o tirană,
 În loc de zuc, cu amar.
 În loc să'mi areți amoare,
 Ură, pismă, trudă, chin,
 Când mi-a lucit bunul soare?
 Când văȕui cerul senin!

Norilor, încă-o rugare
Cu amoare s'emi primiți,
Duceți măcar ^oast cântare,
Dacă corpu'mi nu'l voiți,
La un suflet, cui iubire
Jurai și peste mormânt,
Întrebați'l cu grăbire,
De se ține de cuvânt!

1842.

XIII.

O PLIMBARE LA LUNĂ.

Ții minte copiliță, când brat în brat la lună,
Pompoasa doamnă-a nopții, cu tine mă plimbam?
Pe fruntea ta senină vedeam ca ș'o cunună,
Din flori de primăvară, stropite cu balsam,
Lucind fermecul vieții, a inimi'ți simțire,
Întocmai ca ș'un soare în 'nalta lui mărire!

Din ochii tei cei negri, ca fulger isbia focul,
Gătit a da întimpin noptaticei iviri;
Ma, pulsul astei inimi mai că'și perduse locul,
Bătând ca chitu 'n mare l'a undelor isbiri;
Pământ și raiu în ochii'mi un preț numai avea,
Un ce mai scump în lume prin minte nu'mi trecea!

De-a fost, ȳiceam ȳn mine, Adam cu-a sa soȳie
 Sȳrprins d'ȳa uimire ȳn raiul pȳmȳntesc,
 Avea dreptate sȳntȳ, a pune pazȳ vie,
 Doi ȳngeru cu-arme trase, Pȳrintele ceresc,
 Sȳ simȳȳ ce pierduse prin oarbȳ n'ascultare,
 Fȳptura aplescatȳ șpre-a legilor cȳlcare!

Eu cred, cȳ omu'n lume, precum se nasce-odatȳ,
 Precum se curmȳ-odatȳ prin moarte-a vieȳei fir:
 Așȳ l'a fericirei mȳrire mai curatȳ
 Numai odatȳ-ajunge; — de unde nu mȳ mir,
 Cȳ el, cu scop ȳn sine, mai mult a cȳștiga,
 ȳșȳ pierde prin resipuri, ce-a strȳns ȳn viaȳa sa.

De-atunci minut la mine, o spun fȳrȳ crușare,
 Nu'i, care sȳ-mi retragȳ al teu vult ȳndeit,
 ȳn vis, de dorm, un ȳnger, c'o linȳ-apropiare,
 Tȳnȳnd un sȳrut dulce, din somn m'a pomenit,
 Ear' ȳia ȳn tȳcere, cȳnd cuget ce voiu face,
 Tu eșȳ ȳeșȳ scumpȳ din tot, ce ȳmi mai place! —

Cunosc a ta simȳire, știu pieptu'ȳi ce nutresce,
 Sȳnt gata ori ce jertfe viu, mort a suferi!
 Cu tine 'n vȳrf de munte, pe unde nu rȳsbesce
 A pismeii negrul nume, ori cȳnd aș ști trȳi
 Cȳci Tatȳl, ce susȳine pe paseri șȳ jivini,
 Ar ști sȳ ne nutreascȳ cu erbi șȳ rȳdȳcini.

Ma, nu ; tu jertfă-averei, eu pradă clevetirei :
Disgust a ta viață, a mea suspin ș'amar! —
Ah, moarte timpurie, din brațul osândirei
Căci nu smulgi este inimi, ce suflă în zădar,
Mormântul le-ar fi nuntă, ear' cerul mărturie,
Că suflete curate avrurut una să fie! —

1842.

CĂTRĂ MIERLA.

Pasere, galbină'n cioc,
Rău mi-ai cântat de noroc,
De ți-ar seca clonțul tău,
Cum mi-ai cântat tu de rău!

Că toată viața mea,
Ai cântat să fie rea,
Și toate dăilele mele,
De cât bune, mai mult rele.

Cum nu ți-a fost ție greață,
A'mi cânta mie de față!
Ș'a'mi preface traiul meu
Din bine, l'atâta reu!

Doară cerul cel de sus, (?)
 Soartea mea ție ți-a spus,
 C'am să fiu nefericit,
 Din leagăn pân' la sfârșit!

Nu vedeai inima mea,
 Cât de ferbinte iubia,
 Ș'acuma'i ca-un sloiu de ghiață,
 Rece, fără de viață!

Mierlă, versul teu subțire,
 Căci cânta tot despărțire,
 Primăvara în ziori,
 Fie senin, fie nori!

Prăpădi-s'ar cuibul teu,
 Cum ai vrut tu răul meu,
 Să'ți remâie pui pustii,
 La feară din vezunii!

Ah, căci nu's eu vânătoriu,
 Să privesc când vrei să sbori,
 Ș'atunci să'ți trag drept resplată,
 Pentru versu'ți o săgeată.

Sau de-aș avè vr'o putere,
 Să'ți arēt a mea durere,
 Doar' atunci ai înceta,
 Întru-atât a mă muștra!

Dar tu nu ești rîndunea,
Nici porumb, nici turturea,
Căci acele sciu cruța
P'o inimă ca ș'a mea!

1842.

XV.

GLASUL UNUI ROMÂN.

„Toți oamenii au o Patrie,
numai eu nu am.“

Dumas.

La cer Părinte bune, de caut cu umilire,
În darn îmi este ruga, deșert al meu suspin!
Un vierme de se mișcă, Tu scii d'alui clătire,
Dar luptele, ce cearcă un neam, de unde vin?

Se poate, că străbunii s'au mormântat în crime;
Dar răul străvechimei, doar' nu'l cerți pân' la noi!
Căci altfel era bine, ca fiii de sclăvime,
Să vie orbi pe lume, născuți pentru nevoi! —

Tu ȕici, că ierȕi pecatul, nu cauȕi l'a lui mesura,
 Nu treci la fiu din tată, de n'a fost vinovat;
 Œi eată, că pedeapsa cu-întreaga ei tortură,
 S'a strecurat prin seculi la fiii, ce-am urmat!

Au doară laŒi ursitei se poarte carma 'n lume,
 Sau sclav venii la ginte, Œi soȕul meu de domn?
 Atunci din legea firei s'a Œters cerescul nume
 De „Drept“ Œi de „Dreptate,“ atunci viaȕa'i — somn. —

Atunci întreb ursita cu ce drept ne apasă?
 Ajungă'i Tirania ce seculi am cercat;
 De patru seculi soartea nimic nu va se lasă;
 De patru seculi noapte'i Œi ceaȕa necurmat.

EŒiȕi voi umbre moarte, eroii gintei mele,
 Œi daȕi doveȕi la lume ce-atât v'a înnegrit!
 Strigaȕi în gura mare, ca voi d'atâte rele,
 Ce cearcă stranepoȕii, nu v'aȕi vinovaȕit!

Se spuie Retezatul, acel asil de pace,
 De-a fost Românul trândav în timpuri de nevoi?
 De n'a păzit credinȕa, de n'a vrut toate-a face,
 Se scape numai Œara din curse de resboiu!

La undele de sânge, ce-au curs în Cmpul Pnii,
 Versat prin iatagane Œi paloŒ de Osman,
 Au n'au avut amestec în parte Œi Românii?
 Au n'a învins Corvinul p'acel cumplit duŒman?

Ah, căci nu'mi pot răspunde străvechile morminte!
 Spuind, ce țin în sînu'și, Român, au gen străin?
 Atunci s'ar frânge cearta, ce curge-acum fierbinte,
 S'ar sterge-atunci ca ceța și vechiul meu suspin!

De tace omenimea, va da glas stânca 'n munte,
 Și apele un vuiet, prin ton nepomenit.
 Nu mai e timp s'apuie un gen, ce-a mers în frunte
 La toată năvălirea, ce țara-a copleșit.

Nu mai e timp s'apuie un gen faimos în lume,
 Nutrit prin o minune, din Ței provenitoriu,
 A căruia mărire, vîrtute și renume
 Pusese subt picioare p'a lumii domnitori! —

Nu mai e timp s'apuie o viță strălucită,
 Ce-a dat în Țeci de seculi din sînul seu Eroii!
 De-a și supus-o soartea a fi nefericită;
 Răsare'i însă steaua, și scapă din nevoi! —

E verde încă bradul și umed după fire,
 Dar' rațele căldurei au nu'l vor scîi usca?
 E nor încă pe ceruri, dar' norul e subțire,
 Și un vînt de primăvară au nu'l va depărta?

La cer, Părinte bune, cădînd cu umilire
 O ginte părăsită, Tu n'o vei lăpêda!
 Ești drept și ierți păcatul, vîdînd o pocăire; —
 Ești bun și Ți este milă, de tot ce'i mîna Ta!

XVI.

La serbarea aniversărei prea În.
DOMN GEORGIE D. BIBESCU

în 23. Aprile 1843.

Zăriși de nou lumina pământ cercat de soartă!
De câte ori dușmanii 'ți — au și săpat mormânt; —
În câte rânduri cruții venindu'ți pân' la poartă,
Sta gata, ca ș'un fulger, să te arunce 'n vânt;

Ma, totuși o ființă, cui totul se închină,
Ce-înaltă ș'umilește, sciù a te păstra!
Trecuși prin roata soartei, din umbră la lumină,
Și earăși din lumină, la umbră 'n viața ta! —

De-ar spune Oltul cuiva, de câte ori în sânge,
Vărsat prin ginte crude, el unda ș'a roșit!
Sau codrii câte mame, ce știu numai a plânge,
Cum le-au scutit de chinuri, ce țara-a suferit!

De-ar scî vorbi Carpații, fiind tot mărturie,
 Sau de-ar privi Românii la seculi, ce-au trecut:
 Ar scî mări țerîna, ca p'o icoană vie —
 A Radului, a Mircei, pe tron ce au stătut!

Veniră timpuri grele, certări pentru păcate;
 Păgânii te împilară pămînt preafericit!
 În jug gemeau Românii, ființe desarmate,
 Când un Michaiu Eroul de el i'a mîntuit.

Ma, vițiul și vîrtutea produc schimbări în lume,
 D'apune un luceafer pe cerul cel senin,
 O umbră'i prinde locul; de cad bărbați cu nume,
 Eroi în graiu și 'n faptă, trec seculi pînă vin! —

Zăriși de nou lumina, pămînt lustrat de soartă;
 Pe tronu'ți ce Pronia, ȃic, vru a'ți 'l păstra,
 Aȃi, alt Michaiu domnesce, în mâni și spadă poartă,
 Și spirit pentru cîrmă, născut d'a impera.

Sciea Michaiu sê frîngă dușmanul cât de tare,
 Sciea sêși mute peatra de parte de Carpați,
 Va scî Bibescu-aduce și leul la-înfrînare;
 Va scî păstra dreptate și celor apesați.

Georgie'i patronul, cu sulița călare
 Omoară pe bălaur, înfrînge pe păgân:
 Georgie clientu'i pe cap cunună are
 Din mânele Minervei, de flori din al ei sîn.

Sugrumă nesciința, gonesce neagra ceață;
Desceaptă strănepoții lui Romulus din somn;
În dreapta ținând sceptrul, dă dreptului viață,
Și pravila în stânga, fiind Iurist și Domn!

Astreea ce fugise, de crime alungată,
La tronul României acum ved c'a grăbit;
Prin ea Saturn în pace domnise 'n Lațiu-odată,
Domni-va și Bibescu de ea nedespărțit.

La El Români cu toții, la El aveți sperință!
Rugați-vă Proniei, s'el ție ocrotit!
Din cer i-a fost chiemarea, ales de Provedință,
Strigați, trăiască Domnul Bibescu fericit!

XVII.

O PRIVIRE DE PE CARPAȚI.

La voi mai am speranță, copaci dedați c'o soarte,
La care vă împinse Osmanul cel păgân!
Subt voi în timpuri grele, în oara cea de moarte,
Se recoriau străbunii, ca și'n al mamei sîn!

La voi nici iataganul, nici calul alb de spume,
N'afă drum d'a străbate, să spurce-un asil sânt!
Eroii, ce'și măriră prin arme scumpul nume,
Acum lăsați restriștei, subt voi zac în mormânt!

Fagi înclinați de ڃile, voi martori câte rele
Trecură peste țara, a cărei pompă-ați fost!
Prediceți'mi în taină, mai vin furtune grele
Pe fiii vechei Rome, mai ceru-vă-adăpost?

Prespuneți-mi stânci mute! Ce soarte au s'aștepte
 Aceste țeri române, înscrise'n istorii?
 Veni-va vre-un ânger din cer, să le deștepte?
 Ori că imperiul s'lei le-a șters din cele vii?

Când cuget în tăcere la vremile trecute,
 Ah, lacrimi sângerânde se scurg din ochi'mi jos,
 // Vădând c'am ajuns soartea C a s a n d r e i celei mute,
 Să cânt, să strig în lume, ma, fără de folos!

Zăresc colo departe un rîu, ce-a frânt unirea
 La fiii unei mame, ce soartea'i asupra;
 O Milcov, rîu de patimi, ce neagră'ți e numirea,
 Când aflu, c'a ta undă pe frați îi despărți!

Privesc cu jale Turnul, ce'l văd colo în vale,
 O mână românească, comanda lui Noac,
 A fost în stare-a frânge pe oastea, ce'i sta'n cale,
 Destul însă d'aceste, căci pildele nu plac. —

La noi „e putred mărul,“ nu'i mod de curățire,
 Și tot ce se sperează, sînt sîmburii din el;
 Acestia cer plântare, silință și unire:
 Atunci va cresce cedrul din ramul tinerel.

Dar norii cei de gheață, colo, ce vin spre țară,
 Privesce, ce-întunerec, cum scapără de des!! —
 Nu vor atinge plînta, ce-acum vrea să resară!
 Ah, vai! Ce rosă crudă de pradă și-au ales!

Și rosă fără ghimpe, precum nu e în fire,
Răsplată fără lucru, cine-a mai pomenit!
Așa sânt toate gata spre-a noastră nimicire; —
Un pas! și genul Romei apune, s'a sfârșit.

Atunci dați glas voi codrii! spre semn de pomenire,
Că genul, ce-a tras seculi, prin mii nefericiri,
Acum, când rosa Țilei îl puse în simțire,
Ce face jertfă crudă viclenei uneltiri!

Vedè-vor sclavii lacomi, ce-au preferit perire
Națiunei cei orfane, când Judele de sus
Va cere, să-și dea seamă d'a lor nelegiuire,
Atunci va cădè crima, pe cei ce o-au produs.

1844.

XVII.

O PRIVIRE PESTE LUME.

Deșert e tot, ce vede semețul ochiu subt soare,
Și nu e fericire deplină pre pământ ; —
Un vis e ce-amăgesce ființa muritoare
Din oara, când se nasce, și până la mormânt !

Vădutu-s'a om când-va, să dică l'a sa moarte :
„Mă duc cu bucurie, c'am fost și's fericit ?“
Un rege-a stat în lume, a cărui rară soarte
La altul în natură cu greu a mai zimit ;

Și eată, că el singur a scris cu-amărăciune,
Târît d'a lumei valuri, ce turbă ne'ncetat ;
„Nimic sub cer statornic, ci tot deșertăciune,
Deplină fericire sub soare n'am aflat !“

Un tată se silește, s'adune-averi în lume,
 Încungiură oceanuri cu mii nefericiri:
 Când fiu'i se resfață, vădând că are sume,
 Ce pot să corespundă la oarbele'i simțiri!

Un jude calcă legea, cu scop să mulțamească
 Desfrêul unei patimi, de care'i subjugat;
 În urmă dă prinoase, cu scop să amuțească
 Simțirea consciinței, ce'l muștră ne'ncetat.

Un trântor sugă mierea, ce crudele albine,
 Sburând în armonie mai multe deci de mii,
 Adună dimineța, în oarele senine,
 Când soarele străluce pe verțile câmpii.

Fățarnicul să 'nchină cu buzele pătate,
 Ear' inima'i vicleană gonesce mijlociri,
 Să guste 'n resfățare'și, ce altor nu's iertate,
 Să 'ncarce pe săracul cu mii de asupriri.

În gura'i pângărită de false jurăminte,
 Bucată neiertată de lege n'a întrat,
 Ear' vorbe necurate, ocări de lucruri sânte,
 Ca ploaia primăverei, din roștu'i au sburat.

Deșert e dar ce vede semețul ochiu sub soare;
 Și nu e fericire deplină pre pământ;
 Un vis e ce-amăgesce ființa muritoare
 Din oara, când se nasce, și până la mormânt!

XVIII.

UN SUSPIN.

De ce nu faci o Doamne, minuni ca și 'n pustie,
Cu populus Iudeei, prin Moise omul tău!
Să scoți din jug p'o ginte, ce geme în sclavie,
Cerând între suspine, s'o scapi de-atâta rău!

Atunci, îți era milă de frageda fință,
Ce unda spumăgoasă de Nil o înneca:
Acum nu cauți la versul, ce îți strigă 'n umilință:
„Părinte, din nălțime, întinde mâna ta!“

Au doar' e legea firei, ca nații asuprite,
S'apună, să se șteargă, ca și când n'ar fi fost,
Și'n vatra lor străbună, familii respite,
Să și afle locuința, doritul adăpost! —

Se teme matelotul d'a mării vijelie,
 Când barca'i se aruncă de valuri ne'ncetat,
 Ma, tot sperează'n sine'și că'n scurt va s'e revie
 Bilanțul, ce perise, minutul de scăpat.

Oftează sclavu'n lanțuri, din bolta-întunecată,
 Căci nu mai vede soare, de lume'i despărțit,
 În cuget însă crede, că tot mai scapă-odată,
 Din umbră, la lumină, la frați, ce-a părăsit. —

Ma, vai! amar suspină o ginte părăsită,
 D'al cărei fer odată păgânul tremura,
 Vădënd, că nu mai este mijloc, d'a fi păzită
 Mărirea strămoșească și esistența sa!

Dormiți, dormiți în pace, voi, umbre din morminte,
 A voastre suvenire, ce sânt ni le-ați păstrat,
 Sânt limba și relegea, ear' zelul cel ferbinte,
 Ce-aveți spre genul vostru, cu voi s'a mormântat!

Ferice de voi umbre, că legea nu vă lasă,
 Să revedeți apușii nepoți de pre pământ,
 Căci altfel tirănia și jugul, ce'i apasă,
 De loc v'ar reîmpinge în sarbedul mormânt!

XIX.

LA MUSA MEA.

Întoarce musă, foaia, măcar pe o clipită,
Și scrie, că Românul a fost și'i fericit;
Retaci'i viitoriul și soartea asupra,
Ofteze, geamă, plângă, tu ăi, că'i mulțumit!

De ce'i acorđi suspine, de ce spui ce'i lipsesce,
De ce'l îndrepti să ceară în lume drept firesc?
Nu veđi, că nici natura nu-împarte drept frătesce
La fiii cei d'o mamă tesaurul seu ceresc? —

Când unuia'i suride cu o minte prea sublimă,
Pre altul îl degradă de barbar, crud, tâmpit;
Geniul în vîrtute, brutalul noată'n crime,
Etern atras de patimi, etern nefericit.

Tu căuți în palaturi eroii gintei tale,
 Când ei visează liberi, prin munți, la mielușei,
 Cercându'și eroismul, cu urși, ce es în cale,
 Ca Ercele din vechime și David la Evrei!

Tu cânți de libertate la populus ce geme
 Sub jugul tirăniei, pre mult degenerat,
 Nu'i veți crestată'n frunte plecarea d'a se teme
 De „frunză“ și de „umbră,“ ca sclavul rătractat!

De Patrie, o musă, te vęd scriind ferbinte,
 De vița strămoșească, d'al Romei gen mărit:
 Mě mir cu neastěmpěr, de ce nu'ți vine'n minte,
 Că Patria se vinde și vița a stirpit!

Ea nu produce Scevoli, nu Bruți cu simțeminte;
 Acela-arděndu'și mână, înșală pe dușman
 Acesta-înfige ferul în cel ce mainainte
 Pusese tot la cale, sě poată fi tiran! —

Aud vorbind de limbă, că'i dulce, sună bine,
 Merită sě concerte cu limbele surori,
 Vęd însă că'n saloane, e lucru cu rușine,
 A convorbì'n o limbă, ce'i pentru servitori!

Mě-înviți la tribunale, sě-admir autoritatea,
 Ce stă în straiu și'n barbă la juđii întruniți,
 Ma, nu'mi spui, pe ce cale se capětă dreptatea,
 Și de e în favoarea țeranilor munciți!

Mă mîi la mănăstire, să aflu umilință,
 Părinți feriți de patimi, și mame sufletese;
 Ma, ce vîd în tot locul? O groasă nesciință,
 Abus, desfrîu de patimi și pofte omenesci! —

Oprește-ți musă graiul ș'așteaptă'n liniștire
 Minutul de pe urmă, fatal, veri cum va fi;
 Căci omul, ce nu simte, e demn d'a sa perire
 Țesută de ursită, ce nu mult va lipsi!! —

1841.

X

ORB ȘI ORB.

Amară'i viața la orbul ce șede
Prin colțuri de casă, la pod și la căi,
Lipsit de lumină, sërmanul nu vede
A soarelui rațe, resfrânse prin văi! —

Când toată natura în tonuri divine,
Acoardă cântare Țeimei de sus,
El unul se neacă în dese suspine,
Muștrându'și ursita, ce orb l-a produs.

Când luna măreață, cu-întreaga suită,
Pășesce cu pompă pe cerul azur,
Ființa ce-o vede, remâne răpită,
Ear' orbul se neacă d'un sarbed murmur.

Răpesc tirane, depradă averea,
 Învêrte'n catene pe sclav până'n gût;
 Ma, lasă'i din toate ah, lasă'i vederea,
 Și n'are să fie etern amărît!

Dă orbului însă avere, mărire,
 Îmbracă'l în stofă, fă'l domn pre pământ,
 Și crede'mi, că'n suflet tot simte măhnire,
 Și tot ce doresce, e linul mormânt.

Amară'i dar' soartea la orb, ce nu vede
 Frumoasa natură și tot ce'i în ea;
 Dar' mult mai amară, la cela, ce crede,
 Că-a omului țintă'i: „Să mănçe, să bea.“

La cel ce se-învêrte pe sofa cea scumpă,
 În dreapta și stânga de sclavi înundat,
 Catena lor însă nu vrea să o rumpă,
 De și pre ei, Doamne, tot Tu i-ai creat!

La cel ce supune, cu oarbă mândrie,
 Că steaua pe peptu'și exprimă curat:
Scăparea națiunei din grea letargie,
 A ei libertate, un rar mecenat.

XXI.

UN RESUNET.

Deșteaptă-te Române! din somnul cel de moarte,
În care te-adânciră barbarii de tirani!
Acum, ori nici odată, croiesce'ți altă soarte,
La care se se-încchine și cruđii tei dușmani! —

Acum ori nici odată, se dăm doveđi la lume,
Că'n aste mâni mai curge un sânge de Roman,
Și că'n a noastre piepturi păstrăm cu fală-un nume,
Triumfătoriu în lupte, un nume de Traian!

Înalță'ți lata frunte, și caută'n giur de tine,
Cum stau ca brađi în munte voinici sute de mii; —
Un glas ei mai așteaptă și sar ca lupi în stine,
Bêtrâni, bărbați, juni, tineri, din munți și din câmpii!

Priviți mărețe umbre Mihaiu, Stefan, Corvine,
 Româna națiune, ai vostri strănepoți,
 Cu brațele armate, cu focul vostru'n vine,
„Viață'n libertate, ori moarte strigă toți!”

Pre Voi vă nimiciră a pismeii răutate,
 Și oarba neunire, la Milcov și Carpați!
 Dar' noi, pătrunși la suflet de sânta libertate,
 Jurăm, că vom da mâna, să fim pururea frați! —

O mamă văduvită dela Mihaiu cel Mare,
 Pretinde dela fiii și ați mână d'ajutoriu,
 Și blastemă cu lacrimi în ochi pe ori și care,
 În astfel de pericol s'ar face vîndătoriu!

De fulgere să peară, de trăsnet și pucioasă,
 Ori care s'ar retrage din gloriosul loc,
 Când Patria sau mama, cu inima doioasă,
 Va cere, ca să trecem prin sabie și foc!

N'ajunse iataganul barbarei Semi-Lune,
 A cărui plăgi fatale și ați le mai simțim:
 Acum se vîră Cnuta în vetrele străbune,
 Dar' martor ne e Domnul, că vii nu o primim!

N'ajunse despotismul cu-întreaga lui orbie,
 Al cărui jug din seculi ca vitele'l purtăm:
 Acum se-încearcă crușii, în oarba lor trufie,
 Să ne răpească Limba, dar' morți numai o dăm!

Români din patru unghiuri, acum ori nici odată
Uniți-vă în cuget, uniți-vă'n simțiri!
Strigați în lumea largă, că Dunărea'i furată,
Prin intrigă și sîlă, viciene uneltiri!

Preoți, cu crucea'n frunte! căci oastea e creștină,
Devisa'i libertate și scopul ei preasânt,
Murim mai bine'n luptă, cu glorie deplină,
De cât să fim sclavi earăși în vechiul nost pămînt!

1848.

XXII.

15 MAIU 1848.

Aceasta e ziua, în care Românul,
Pétruns de chemarea spiritului seu,
Își scutură jugul, împus de păgânul,
Ce n'avu nici lege, nici chiar Dumnezeu! —

De ađi libertatea ș' amoarea frățească
În pieptul națiunei române vor fi,
Încât strănepotul, sciind s'o mărească
Prin faptele sale, etern va-înflori.

Măreață'i serbarea, când frații d'un sânge,
Se leagă — între sine, prin viu jurământ, —
A nu lăsa pradă, și nici a se-înfrânge
Mărirea străbună și dreptul cuvânt.

De astăzi blăstăm, contras din vechime,
S'a șters ca și umbra, ca norii prin vânt,
Și-întocma ca floarea, resari Româtime,
Pe brațele gloriei, în vechiu'ți pământ!

XXIII.

OMUL FRUMOS.

Frumos e omul, Doamne, când mintea e regină,
Și simțul, ce ca șerpe, spre rele îl înclină,
Supus loial și drept ;
Virtutea-atunci măreață, resare ca ș'o floare,
De brumă neatinsă la rumena'i culoare
În fragedul lui piept !

Pe fruntea lui senină dreptatea strălucese,
Întocma ca ș'un soare, pe sferă când pășese
De nori neturburat ;
E crimă, se retrage, e silă, se feresce,
E negură-o străbate, e nor îl împărțese
Și easă nepătat

UN DEVOTAMENT FAMILIEI HURMUZACHI.

„Trecut-a umbra legii, și darul nu mai vine;“
 Torinții grași de sânge român, nevinovat,
 Ce-a curs întru speranță, că răul va s'aline
 La populus, ce pierе în foc, pentru-împărat,
 Cer dreaptă resplătire, în cer și pre pămênt,
 În faptă, în ființă, ear' nu'n deșert cuvênt.

Românul, ce din sèculi a fost gonit de soarte,
 Sê suferе ca vita, ca sclavul maltratat,
 Acum vê spune'n față, că nu'i pasă de moarte,
 Cu care'n mii de casuri eroic s'a luptat;
 Că'n Patria sa dulce va sci a s'apêra
 De ori ce leu sau tigrу, ce-ar vrè a'l subjuga.

Românul, ce din seculi, prin intrige dușmane,
 A fost menit de „Paria“ în est pământ frumos,
 Tractat ori când cu ură de castele tirane,
 Respins dela cultură, resupt până la os,
 Își cere-acum dreptate pe oară și minut,
 Țicând, c'a tirăniei dulci visuri au trecut.

Românul, ce din seculi, sciù păzi credință
 Monarchului și curții, la care-a fost supus,
 Făr'a cerși diplome la regi, spre-adeverință,
 Că-alui nervoase brațe victorii au produs,
 Nici ađi nu desperează; căci este sus în cer,
 Un Domn, d'a cărui față subjugătorii pier.

Resbelul, foamea, morbii și alte rele-urmate,
 De-au și tras Românimea în stare de suspin,
 Supt mască de frăție, pretest de libertate,
 Vădându-se d'odată în drum, ca peregrin;
 Ma, simțul bărbăției, vîrtutea de Romani,
 Și ađi străluce'n față, la juni și veterani!

În satele'i frumoase, acum ruini turtite,
 Se plimbă corbi sêlbatici din regiuni pustii,
 Servind spre a lor nutrire cadavrele strivite,
 Ce zac pe jumătate afară, prin câmpii. —
 Și eată, că Românul și ađi nu'i desperat,
 Căci crede în Pronie și'n cuget nepetat! —

Aşa e ; Provedința, la care el se-îchină,
I-a 'ntins pururea scutul și mâna d'ajutoriu.

De n'a pierit Românul, când nu vedea lumină,
Când simțul libertatei era ucigătoriu,
Acum, când tirănia se sbuciumă'n dureri,
Tu bravule Române, mai crești, că o să pieri? —

De n'a pierit Românul, când oardele barbare
Venia ca și locuste în agri'i sămănați,
Tăiind fără de milă, răpind fără cruțare,
Lipsind pre fii de tată, și pe surori de frați,
Acum, când brațu'ți ager în lume'i cunoscut,
Tu bravule Române mai crești, că ești pierdut?

De n'a pierit Românul, când trei se oblegară
Prin Bule rușinoase, cu negru jurământ,
S'el țină în sclavie, a duce dîle-amară,
Lipsit precum de drepturi, așa și de pămînt,
Acum, când Carta nouă pre toți îi face frați,
Voi singuri să vă temeți, că veți fi lăpădați?

De'i drept, că toate'n lume au culme și cunună,
De care mai de parte a trece, nu'i iertat;
Atunci și tu Române, cu frați'ți dimpreună,
Îchină-te la soarte, cu spirit de bărbat;
Căci tocma se te'nghiță bălaurul feros,
În scurt te va rescoate întreg și sănătos!

Veni·va-o ȃi fatală, cānd intriga fāţarā,
Ce ȃese la cabale, va pune larva jos;
Cānd pisma, nedreptatea, vor fi espuse-afarā;
Cānd fulgerul Proniei, ce sboarā luminos,
Va nimici duşmanii, ce pururea urȃdesc
La planuri, cum sē piarā poporul romānesc.

Prevēȃ p'un Alecsandru, eroul cel mai mare,
Ce'şi tinse despotismul din resărit l'apus,
Silind popoare brave la jug de apēsare; —
Cānd eată, deodată, sună un glas de sus:
„Ajunge,” şi tiranul se-întoarce în pāmēt,
Sē stea la Tribunalul ceresc, spre-a'şi da cuvēt.

Păşiţi dar' înainte, Voi Grachii Romānimei,
Bārbaţi în graiu şi'n faptă, cu spirit de Roman,
Voi, fraţii Hurmuzachi, tesaurul tinerimei,
Aleşi de provedinţă, sē bateţi pe duşman,
Cu armele dreptăţii, pe drumul legiuit,
Şi credeţi, c'al vost nume în cer va fi mărit!

CĂTRĂ MARTIRII ROMÂNI.

din 1848—1849.

Dormiți în pace, umbre, martirii României,
Ce-ați îngrășat pământul cu sânge de eroi!
Bătrâni cărunți cu vață, voi floarea tinerimei,
Ce'n lupte sângeroase cădând, v'ați rupt de noi!

Pământul ne desparte, ear' cerul ne unesce
În Patria cea sântă, egală pentru toți;
Acolo nedreptatea și ura nu resbesce,
Nu cumperi cu viața pământul de trei coți.

Voi v'ați plinit chiemarea, și sânta detorință,
Când pentru-a Patrii bine cu gloriei v'ați luptat!
Păstrând viitorimei modelul de credință,
Ce Patria ni'l cere ș'Augustul împărat!

A voastre brave fapte sînt scrise'n istorie,
 Ear' dulcea suvenire în inimi de Roman;
 Mihaițul, Luna, Bradul, au dat dovadă vie,
 Că nu e laș Românul, nu fuge de dușman!

Un Itul, un Buteanu, un Dobra ș'alți o sută
 Vor sta pururea față cu ori și ce eroi, —
 Și pînă când națiunea română'i prevădută
 Cu stâlpi așa gigantici, nu'i pasă de nevoi!

Uniți-vă cu Mircea, voi umbre glorioase,
 Al cărui nume-însuflă respect și la păgân,
 Precum a lui bravure și fapte generoase
 Fac sacră suvenirea'i la fiecă Român!

Uniți-vă cu Stefan principele ce'l mare,
 Ce'l recunoaște-întreaga Europă de Erou; —
 Supt care Româtimea scăpată d'apăsare,
 Putea cu drept să ȳică, c'a renviat de nou!

Sau cu Mihaiu eroul și cu Ioan Corvinul,
 Genii Româtimei, d'a căror rari numiri,
 Ce luce'n Istorie întocma ca rubinul,
 Și astăȳi se-înfioară a Turcilor oștiri!

Nu plângeți mame, fiii, căci ei ne-au scos din moarte
 Onoarea, esistența, tesaurul mai frumos;
 Prin sângele lor sacru s'a șters tirana soarte,
 S'a stîns pentru pururea suspinul dureros.

Surori, nu plângeți frații, căci ei vă liberară
De turmele rebele, al căror scop au fost:
Să taie tot, să arde cu furie tătară,
La prunci, femei, fetițe, să nu dea adăpost.

Copile rușinoase, voi plângeți cu durere
Pre-amanții, cari în lupte cu gloriei au cădută!
Dar nu știți, că-a lor inimi juraseră'n tăcere,
A fi eroi prin moarte, ear' nu sclavi, ca'n trecut!

Dormiți, dormiți în pace, voinici feciori de munte,
Subțiri și 'nalți ca bradul, cu brațe de eroi,
Dedați din tinerețe a merge tot în frunte,
A nu ști de pericol, de moarte și nevoi!

Ear' voi, plântuțe crude, ce-acum pășiți în lume,
Păstrați cu reverință acest act omenos,
Săpând profund în inimi al bravilor frați nume,
Ce sângeleși vărsară în câmpul — glorios!

1850.

XXVI.

Devotament Înălțimei sale Principelui
CAROL DE SCHWARZENBERG,

(la intrarea sa în Sibiiu, ca guvernator.)

Prin arcuri de triumfe, cu laure-înfrumșetate,
Cu semne de victorii Ardealul te-a cuprins;
Șciind cu-încredințare, c'a ta Serenitate,
În lupte grandioase, ai stat erou ne'nvins!

Dea cerul, ca ș'această sublimă misiune,
Cu care Maiestatea de nou te-a onorat,
S'adauge o peatră la scumpele'ți cunune,
Pe care prin bravure, pe drept le-ai meritat.

Aruncă însă prince! privirea'ți generoasă
Ș'asupra-acestui popul român precredincios; —
Trecutul lui îmbracă o față serioasă,
Ma, venitoriul; credem, că va fi mai frumos.

Înalta Ta chiemare va pace și-înfrățire
La fiii de trei mame, ce soartea'i întruni;
Românul tinde mâna la dreaptă păciuire,
Sciind, că numai astfel Ardealul va-înflori.

În Austria unită zăresce-a sa scăpare,
Prin casa domnitoare, supt vultur duplicat;
Că-având Românul astăzi un bine mic au mare,
Acela îl ascrie l'augustul împărat! —

1851.

XXVII.

La deschiderea

TIPOGRAFIEI ROMÂNESCI DIECESANE.

din Sibiu.

Respiră Românime, dedată'n suferințe,
Vedând că aspra'ți soarte începe-a se schimba;
Destul zăcuși în umbră, în oarba nesciință,
Trecută cu vederea, dar' nu din culpa ta!

Respiră, căci Pronia, ce poartă cârma'n lume,
Mișcată de durerea și vechiul teu suspin,
Trămise turmei sale păstoriu, al cărui nume
Însuflă reverință, respect și la străin!

În el româna ginte privesce-al seu Părinte,
Renăscătoriu d'un popul, înfrânt de jugul greu ;
Și'n semn de mulțămire, fi strigă'n dulci cuvinte :
Trăiască-Andrei u Șaguna, preademnul Archiereu !

1850.

XXVIII.

RĂSPUNSUL PĂSĂRUICII

din foiletonul Zimbrului Nr. 7.

Iată'ți spun patroană, dorul, ce mă trasă,
Să'mi las căsulița în care stătui,
Nutrită domnesce, cu semânță-aleasă,
Nu e cuibul, unde rađa-ântâiu vėđui!

Nu'i mușchiul de munte, nu'i câmpia verde,
Nu e nici pădurea, nici rîul cel lin, —
Nu'i pustietatea, în care se pierde,
Rătėcind prin lume, câte-un peregrin.

Nici țintiiu să aflu surori, au soție,
Cu cari în amoare ڊile-am viețuit;
Căci a soartei fase le știu din pruncie,
Știu, că rar e dată, s'affi ce-ai dorit.

Voiu însă patroană dulcea libertate,
 A cerului stemă, al naturei dar,
 Pentru care-odată cu brațe înarmate,
 Muria Moldoveanul, luptându-se-amar!

Pentru care Stefan, eroul cel mare,
 Sta gata să piară cu ai sei Români;
 Au să nimicească dușmanul cel tare,
 Spaima Europei, pe Turcii păgâni.

Pentru care'n lacrimi noată multe fețe:
 Una plângând fiul, alta pe bărbat,
 Una că'i lipsită l'adânci bătrânețe
 D'al vieții razim, acum mormântat.

Pentru care curse sângele tot unde,
 Și va curge încă în lupte mereu;
 Căci c'o lovitură nu se poate-ascunde
 Un dar sânt, în piepturi pus de Dumnezeu!

Pentru care sclavul cu fier în picioare,
 Din oarba speluncă suspină'n ascuns;
 Pentru care tigrlul stă să se omoare,
 Rumpând fier, zăbrele, d'a ei dor pētruns.

Având libertatea, vie ori ce ploaie,
 Grindine, furtune, fulger, tresnet greu,
 P'un minut îmi strică, p'un minut mă moaie,
 Nu pot însă înfrânge simțământul meu.

Având libertate, de foame nu'mi pasă,
 Nici de gerul iernii, ce m'ar tortura,
 Căci sborul m'ajută, sē'mi cerc altă casă,
 Unde blândul soare îmi dă rađa sa.

Nu voiu dar' domniță, sē'ți mai întru'n cușcă,
 Nici sē'ți gust sēmēnța, cu care mă-îmbii;
 Mai curēnd stau gata, a perii de pușcă,
 Liberă'n natură, sburând prin câmpii.

Nu'ți mai vin patroană, la noua sclavie,
 În care gemi însă'ți în al tău palat;
 Căci mai dulce'i viața, când în armonie
 Cu psalții naturei, cânt neîncetat!

Învață, madamă, a scii ce'i viața,
 Scăpată de jugul crușilor despoți,
 Ale căror inimi sânt reci ca și ghiața;
 Numele lor blăstēm și la strănepoți!

Pentru libertate, paserea se bate,
 Viermele se-înfrânge, fearăle răcnesc,
 Ear' omul despoaie chiar și p'al seu frate,
 În oarba'și trufie, d'acest dar ceresc!

XXIX.

OMAGIU DE FIDELITATE

Maiestăței Sale Francisc Iosif I.,

Împărat al Austriei etc. etc.

cu ocasiunea venirii în Ardeal

la 27 Iulie 1852.

Precum se amăgesce simțirea omenească,
Când răpidea lumină de fulger s'a resfrânt,
Și rațele brilante străbat sfera cerească
Cu pompa, ce măresce superbul firmământ:
Așa presința voastră, sântită Maiestate,
Cu lustrul și mărirea, ce 'nalt ați eređit,
Ne face ca 'n sfieală, cu fețele plecate,
Să vă rostim cuvântul de „Bine ați venit!“

Româna națiune, în vechia sa credință,
 Unesce cu-al vost nume, ce-aveți de împărat,
 Un cult, o pietate, ce n'o dă la ființă,
 De cât la Domnul firei, ce toate le-a creat!
 D'aci'i fidelitatea și strînsa alipire
 De casa domnitoare, ce viu o-a atestat,
 Fiind cu mult mai gata a suferi perire,
 De cât a'și tinde brațul la cei ce-au rebelat.

Pătrunsă de dreptatea, ce caracterizează
 Augusta voastră casă atât de strălucit,
 Cu inima curată, ea crede și sperează,
 Că dacă blîndul soare, în cursul seu mărit,
 Revarsă'n o măsură căldura ce ne ține,
 La oameni și la feară, la munți și la câmpii,
 Cu cât mai mult un tată, din rău ca și din bine,
 Va face părți drepte la toți supuși și fii.

Românii poartă'n inimi, ca dulce suvenire,
 Un nume al lui Iosef și Francisc împărați;
 Acela fi rescoase din jugul de servire,
 Acesta nu admise, să fie răutratăți:
 A voastră Maiestate uniți aceste nume,
 Și dacă e să spunem un adevăr curat,
 Din cele ce vedurăm, și's cunoscute'n lume,
 A le uni și'n fapte, din cer Vi destinat!

Augustă Maiestate, esperiința-arată,
Că-un popul blând din fire, cu spirit cultivat,
Ferit în consciință de ori ce neagră pată,
Ușor e d'al conduce, ușor de gubernat;
Nimic doresce dară Românul mai ferbinte,
Decât să'și vadă pruncii la muse 'naintați,
Ca prefăcându'și soartea cea rea de mai nainte,
S'ajungă stâlpi ai Patrii și fii adevărați!

Geniii ce formară popoarelor cărare,
Spre-a merge la cultură, vîrtute și moral,
Au scrise-ale lor nume pe basă mult mai tare,
De cum e diamantul în remnul mineral; —
Fiți siguri Maiestate, că astă națiune,
Remasă în cultură, sub blândul Vostru scut,
Va dice: „Francisc Iosef ne dede început!“

XXX.

ORFANA DIN MUNȚI.

Mai este oare'n lume,
Ființă, cum sînt eu,
Un suflet fără nume,
Uitat de Dumnezeu?

Repus de o durere,
Ce'l roade în ascuns,
Lipsit de mîngăiere,
În starea ce-a ajuns?

Se vesceșesce-o floare,
Cînd n'are nutremînt,
Căldură dela soare,
Suc dulce din pămînt.

Când pui'și perd și mamă
 Și tată golăsei,
 Nu'i bagă nime'n samă,
 Și per ca vai de ei!

Aceasta'i ș'a mea soarte,
 Să plâng păn' la delir,
 În urmă să strig: „moarte,
 Ia'mi al vieței fir!“

Cerșese orbu'n piață,
 Și nu'l poți defăima;
 Căci misera'și viață
 Cu ce'și-ar mai serva?

Ma, mie'mi e rușine,
 Având trup sănătos,
 Să cer la om, ce vine
 Pe drum, în sus și'n jos.

Aveam și eu odată
 În lume partea mea,
 Aveam un dulce tată,
 Ce pânea'mi aducea.

Aveam ș'o mamă bună,
 Ce blând mă învăța,
 Cum fii își adună
 Virtuți pe calea sa.

Trăiam în resfățare,
Căci lipsa n'o sciam;
De ȃile cu-întristare
Idee nu aveam.

Ma, eacă-aud odată
Un bucium resunând,
Și spada sângerată,
Prin munți o vęd purtând!

„Sę easă mic și mare,“
Striga mai mulți argați,
„Spre-a patriei scăpare,
Căci munții's atacați!“

În munți e libertate; —
Căci aborii cei rei
Din gropi, nu pot străbate
Prin aer, sus la ei.

D'amoarea cea ferbinte
De patrie, mișcat,
Aleargă-al meu părinte
La luptă, înarmat.

Când lupta'i pentru casă,
Familie ș'averi,
De foc și fer nu'ți pasă,
Te bați, d'ai sci, că peri.

Ca leii s'aruncară
Muntenii pe dușman,
C'o bărbăție rară,
Născută în Roman.

Ma, bunul meu părinte,
În frunte sângerat,
Din lupta cea ferbinte,
Cu ȃile n'a scăpat.

Ear' mama, ca muiere,
Cădu de loc la pat,
Și din acea durere,
În scurt a reposat.

În oarele din urmă,
Vedënd, că suflă greu,
Și graiul i se curmă,
M'a strîns la peptul seu.

Și căci eram mai mare,
Pe frați'mi mititei,
Mi'i dă prin sărutare,
Să port grige de ei.

Nu este dar' în lume
Ființă, cum sînt eu,
Un suflet fără nume,
Uitat de Dumneȃeu ;

Repus de o durere,
Ce'l roade în ascuns,
Lipsit de mângăiere
În starea ce-a ajuns!

1851.

XXXI.

DORUL MEU.

Ca om ce sînt în lume,
Avere-aş şi eu-un dor ;
Nu însă după-un nume,
Deşert şi trecător ;

Nu după rang şi stare,
Mărire şi plăceri,
Ce'n astă lume mare
Albesc atâţia peri.

Nu după cruci şi stele,
Ce-adorm suflete vii,
Şi trag suspinuri grele,
Ca plînsul la copii.

Ca soarele'n de seară,
Mă plec spre așternut,
Căci dulcea'mi primăvară,
De mult o-am petrecut.

Gustat-am și dulceață,
Beut-am și venin,
Căci este în viață,
Sînt norii și senin.

Vădut-am scene rare,
Trecînd în giurul meu ;
Popoare'n apăsare
Frîngîndu'și jugul greu.

Precum un rîu, o vale,
Din alvie'și eșind,
Dăremă tot ce'n cale
Întimpină curgînd ;

Așa vădui popoare
Cu sânge iritat,
Că taie-în furoare
Pe drept și pe culpat.

În urmă'și vin în fire,
Din lupta ce-au cercat,
Ma, ferul cel subțire,
Acum s'a îngroșat.

Vădui bărbați cu nume,
Ca trestia de vânt,
Trântiți în larga lume,
Cu capul de pământ.

Cercând acum scăpare
În spirit și idei,
De cari în altă stare,
Rideau sărmani de ei!

Vădut-am câte toate,
Ma, toate sânt nimic,
Căci lumea nu se poate
Mișca, prin un pitic.

Dorire-aș după moarte, —
Să-înviiu la Țeci de ani,
Ș'atunci să văd, ce soarte
Au frații mei Romani! —

O DIMINEAȚĂ PE SURUL.

Ca sclavul, când scapă din oarba cămară,
La lumea cea largă, sub cerul estins ;
Așa al meu suflet stă gata să sară
Din corpul est vesced, de grații suprins.

Frumoasă'i natura, măreață-a ei arte,
Și unde, ca'n munte, o veți mai curat ;
Privită'n întregul, au numai în parte,
Ea fu, și remâne obiect de'ncântat !

Ma, ce mă atrage cu-atâta tărie,
E rara icoană, ce-o am împregiur :
În dreapta ved țara, ce'i dîc Românie,
În stînga Moldova, cu ceru'i azur.

Întinsele silbe pe câmpul cel verde,
 Arată la lume esemplu frumos,
 Că nesuferința și ura se perde,
 Pe unde lipsesce est om păcătos.

Învață din asta și tu Româtime,
 A strînge la peptu'ți pe dulcii tei frați,
 Ș'a pune la cale, ca-a ta tinerime,
 Să fie-înfrățită, ca pinii'n Carpați!

În stînga departe e rîul cel mare,
 Prin care o mamă se taie de fi;
 Ma, nu din reință, sau neascultare,
 Ci prin a vecinei fatali măiestrii.

În dreapta vîd Oltul, cu unde mănoase,
 Ce'mi chiamă în minte pe bravul Mihaiu,
 D'a cărui vîrtute și brațe nervoase,
 Se teme Osmanul și ađi în Seraiu.

Tăcere profundă domnesce în vale,
 Se pare, că însași natura-ar sîrba;
 Au doară-o furtună, întinsă pe cale,
 Așteaptă p'un popul dedat a răbda.

Lucit-a odată a voastră vîrtute,
 Români, de sub poala acestor Carpați,
 În focuri mărețe, din timpuri trecute,
 Când strînși în unire, ca lei vă luptați!

Un spirit energic domnia'n mic și mare,
 La sunet de bucium cu toți alerga
 În câmpul lovirei, spre-a patrii scăpare,
 De oarde păgâne, ce'ntr'insa prăda.

Ca frații d'un sânge trăia între sine
 Românii d'atuncia, boier și țeran,
 Căci ura, ce nasce intrige străine,
 N'ajunse să roadă la peptul roman.

Ear' când sumeția, crescută'n palate,
 Tăia țara'n două: în liberi și sclavi,
 Atunci a fost pace d'a ei libertate,
 Nutrită cu sânge de fiii cei bravi!

D'atunci ale gloriei triumfe mărețe,
 Secară, ca riul, d'a verei călduri,
 Lăsând înferată pe tristele fețe
 Române, sclăvia, cu negre trăsuri.

D'atunci libertatea și pia credință,
 Cu vëlul lugirei pe față, s'au dus,
 Lăsând urme sânte d'olor esistență,
 Ca soarele rađe briliante'n apus. —

Ma, nu e eternă a lor depărtare; —
 Când frunța'i uscată, o suflă un vânt,
 Și'n locu'i renasce spiritul cel mare,
 Flori verđi primăvara, în grasul pământ.

Cădè-va cu frunđa, astuta trădare,
Mărirea deșeartă și lucsul pompos ;
Atunci Românie, veni-vei în stare,
A sci și tu-alege, ce'i bun și frumos !

1853.

XXXIII.

SUVENIRE

Domnului căpitan c. r. M. N.

~~~~~

În țeară depărtată, de unde nu'ți apare
Nici valea cea frumoasă, în care te-ai născut,
Nici munții maiestatici, înalți, cu coama mare,
Ce-aduc în vii estase pe om, ce i-a vădut,
O dulce salutare tu nu vei refusa,
Din inime sincere, ce nu te pot uita;

Nu este ți pe lume, ca cea aniversare,
S'ocupe cu lucrarea de spirit pe bărbat;
În asta'ți vin a minte pasage de-întristare,
Ca și de bucurie, ce cândva ai gustat,
Din cari apoi la urmă deduci cu drept cuvânt,
Că nu e fericire deplină pre pământ.

Cinci ani acum trecură, de când această țeară,
 Menită a fi mamă sinceră la trei frați,
 Fierbea ca unda apei în Ți de primăvară,
 Când neaua de pe munte în funții destupați,
 Se-încearcă cu tărie a'și face cale'n jos,
 Rumpênd tot ce'i stă contră, în cursu'i furios.

Amoarea cea frățească din inime pierise,
 Și oarba sumeție crescea cu ura'n sin; —
 Omorul și răpirea prin țeară se lățise;
 Vedeai fugind pe dealuri vecinul de vecin,
 Pre fiul de părinte și pe surori de frați,
 De nu era'n părere cu ei împreunați!

Precum aleargă tigrul prin munți, setos de sânge,
 Și tot ce'i easă'n cale, deculă la pământ:
 Așa n'afra scăpare nici văduva, ce plânge
 Pe unicul seu razim, cu lacrimi la mormânt;
 Nici tinăra copilă, ce n'are alt păcat,
 De cât că nu'i d'o viță, cu ce'i ce s'au sculat.

Un vierme neputinte eșind și el la soare,
 Înălță capul ager și cearcă-a s'apăra,
 Când omul, fără scire, îl calcă supt picioare: —
 Un popul cu simțire, au nu se va-înpulpa,
 Au nu'și va-întinde brațul măreț și glorios,
 Când i se ia tesaurul, ce'l are mai frumos?

De n'a voit natura, să fie limbe'n lume,
 Ci ginți fiind diverse, să facem un popor,
 Atunci cerea rățiunea, să n'avem nice nume;
 Căci nume fără limbă, e contradicător,
 Și paserile toate, să cânte într'un viers,
 Altmintea armonia întregului s'a șters!

Aceste scene crunte, ce'i drept, acum trecură,
 Lăsând ruine triste în inime la toți,
 Să fie de exemplu și dreaptă-învățatură,
 Pe timpuri înainte, chiar și la strănepoți,
 Că pacea și armonia atunci vor înflori,
 Când fiii unei patrii, ca frații vor trăi.

Ne vine însă-a minte, că'n timpul de perire,
 Când nuori groși ca de ghiață negrind cerul azur
 Noi nu vedeam vr'o rață lucind de mântuire,
 A tale vorbe-alese, ca d'un bărbat matur,
 Ne puseră la cale, prin înțeleptul svat,
 Să fim cu corp, cu suflet, lipiți de împărat.

Deci nobila'ți purtare, basată'n simțeminte,
 Prin cari ai dat lumină la cei necultivați,
 Ca fiu al națiunei, prin fapte și cuvinte,
 Smulgând din unda morții pe mulți persecutați,
 Dorim s'o scie lumea, ca-acei nefericiți,
 Ce supt a ta umbrire ajunseră scutiți! —

XXXIV.

ANUL NOU 1854.

Nu'i nou est an, ce vine,
Cercați în istorii,
Și'l veți afla ca mine,
În evii cei dintâi,
Când oarba nesciință,
Basată pe credință,
Purta resbele vii!

Nu'i nou est an, ce vine,
Cercați în istorii,
Și'l veți afla ca mine,
În evii mijlocii,
Când turme de popoară
Aleargă de omoară
Ai Palestinei fii!

La Dunăre de vale,
 Resună tunuri gros,
 Ostași în șir pe cale,
 În câmpul cel mănos,
 Se bat cu nepăsare,
 De'i cald, de'i rece tare,
 În est pământ frumos.

Pământ nutrit cu sânge
 D'al bravilor Români,
 Ce nu'i putu înfrânge
 Mulțimea de păgâni;
 Ma, ați merit de soarte,
 Să țiiie și să poarte
 Oștiri la doi stăpâni!

Când sângele'ți percură
 Prin vine turburat,
 În piept se nasce ură,
 Cu plâns și cu oftat;
 Suspini însă'n tăcere,
 Ca oaia la junghiere,
 Căci alt rol nu'ți e dat! —

În frunte la lovire
 Merg mamă, ai tei fii;
 Ear' tu 'nalți cu mărire,
 Te 'nchini ș'aprinți făclii,

La cei ce 'ți-ți pogoară
În lupte, de'i omoară
Cu sutele de mii!

Orașe pe'ntrecute,
Of! greață și fiori!
Dau pentru servitute,
Prinos cu mii de flori!
Și astfel de târâre,
Tot n'afă pedepsire
Prin fulgere din nuori!

Cu-o inimă, ce simte,
Cu'n spirit cultivat,
Schimbi musa mea, cuvinte;
Deci spune'i o curat,
Că nu'i pređici plăcere,
Ci lacrimi și durere
În est an, ce-a intrat.

XXXV.

MINTEA.

Te măresc ființă fără de-început,
Pentru tot, ce vede ochiul meu sub soare,
Pentru tot, ce dreapta'ți sântă a făcut,
Dela om și feară, până la-acea floare,
Carea vegetează numai un minut!

Ce mă face însă, ca să te ador,
Este mintea, Doamne, carea'mi strălucesce,
Ca și un luceafăr, în al nopții nuor,
Și'n vuietul lumii blând mă însoțesce,
De când ved lumina, și până când mor!

Ea'mi conduce pașii, să mă pot feri
De leu și de tigru, care varsă sânge,
De foc și de apă, ce m'ar nimici; —
Ea mă luminează, ca să știu resfrânge
Cursele dușmane, ver unde vor fi. —

Ea departă ceața dela ochiul meu,
Ca să nu amestec credința deșeartă,
Cu credința dreaptă, într'un Dumneșeu,
Care o propuse simplu fără ceartă,
Ca la frați din fire, însuși fiul seu.

Seculi se-închinase genul omenesc
Soarelui și lunei, stelelor pompoase,
Până când se vie dascalul ceresc,
Ce prin suferirea morții glorioase,
A plântat în lume spirit creștinesc.

În deșert se-încearcă ai nopții argați,
Să reverse umbră, în loc de lumină,
Ură'n loc de pace între fii și frați; —
Ale lor cuvinte nu prind rădăcina,
Căci nu es din inimi, ci din crieri stricați.

Te măresc ființă, fără de finit,
Pentru-acea scînteie, ce'i dîc consciință,
Carea greu mă mustră, de-am păcătuit,
Și mă desfetează cu bunăvoință,
De-am făcut dreptate celui asuprit!

XXXVI.

ÎNȘELATUL.

În lume jur, că nu'i,
La cine s'ămi încred
Cuvântul inimei, —
De e, te rog, s'ămi spui;
Când prietinel mi'l v'ed,
Din tot cugetul seu,
Cu inima și gând;
Jertfit spre r'ul meu!

La unul n'am plăcut,
Căci al naturei fiu,
Părinții m'au născut,
Si firea m'a crescut,

Făr'a putè sã sciu,
Ce'i prietin, sau dușman,
Ce'i strâmb, sau ce'i nedrept,
Fățarnic sau viclean.

XXXVII.

UN VOT SINCER

închinat

Maiestăței Sale Francisc Iosif I.,

Împărat al Austriei etc. etc.

cu ocasiunea festivității nupțiarilor

în 24. Aprilie 1854.

(Tip. în Album.)

În timpuri fluctoase pășiși la Tron Cesare,
Geniu plăpând de dîle, cărunț însă de svat!
Și'n scurt puseși o Sire, pe lume la mirare,
Prin fapte glorioase ce-înaltă al Teu stat!

Acera duplicată însuflă reverință,
Ori unde'și tinde sborul, pe mări și pe uscat; —
Popoarele 'nfrățite măresc în umilință
Cu nume de: „Părinte,” pre bunul împărat.

E dulce mult recoarea supt pomi cu umbra deasă,
 Pe cari în tinerețe, tu însuți i-ai plântat; —
 Mai dulce însă Sire, când mâna'ți cea aleasă
 Rechiamă din ruine mărețul nostru stat! —

Lipsia încă un ânger, cu care în viață
 Se-împarți, cu frăgețime, a tale bucurii,
 Și care se'ți alunge, ca vântul ori ce ceață,
 S'ar pune'n timpuri grele pre ochii tei cei vii!

Lipsia încă o mamă, la care se alerge
 Femeiele remase de bravii lor bărbați,
 Și care, ca regină, se poată ori când șterge
 Suspinele, ce varsă orfanii neculpați! —

Bavaria'ți presintă o nimfă grațioasă,
 O rosă purpurie, coroană între flori!
 E belă-a Ta mireasă, Elisa cea frumoasă,
 La care se închină ai Tei locuitori!

Popoare pe-întrecute aleargă se depună
 La tronul Maiestatei loialile și simțiri;
 În larga-împărăție un viers numai resună,
 Orând viață dulce măreței însoțiri!

Românul simplu'n toate, cu inima deschisă,
 Dă laude la ceruri și strigă ne'ncetat:
 Trăiască'n fericire frumoasa Principisă
 Elisa cu Franț-Iosef, Augustul împărat!

XXXVIII.

MORȚII DELA OLTENIȚA.

Dela Olteniță,
Patru mii de morți,
Tot muscali de viță,
Bat la raiu în porți.

Cer cu nerăbdare,
Să între de loc,
C'au suferit tare,
În lupte de foc.

La raiu, cum se scie,
Porțile's de fer,
Nu'ncapi cu prostie,
Ci cu adevăr,

Sântul Petru vine,
În pas liniștit,
Și-întreabă, că cine,
Bate-așa răstit ?

„Noi,“ răspund străinii,
„Carii ne-am oștit,
„Pentru toți creștinii,
„Cei din Răsărit ; —

„Pentru sânta cruce
„Suferim amar ; —
„Stă să ne apuce
„Ș'aici un Tătar !“

Sântul Petru-îndată
Vără mâna'n sin,
Scoate și le-arată :
„Rusesc Buletin.“

Pe acea foiță,
Între morți sta puși,
Dela Olteniță
„Doispredece Ruși.“

„Pentru doispredece,
„Și noi facem loc ;
„Ceialalți să plece
„Îndărăpt la foc !“

XXXIX.

ROMÂNIA LA 1854.

I.

Ce soarte au s'aștepte aceste țeri române,
Ce gem ați sub mânia barbarului vecin,
Aduse'n desperare, că'n scurt nu mai au pâne,
Să'și sature pruncuții, ce plâng la mame'n sin?

Mai fi-vor sub scutirea tiranului părinte,
Ce-anume că le strînge la fragedul seu piept,
Subt masca de credință, ș'amoarea cea ferbinte,
Le-aduse la-acea stare, de nu mai pot sta drept? —

În astă cugetare atât de serioasă,
M'aflam eu sus pe munte, cu totul cufundat;
Era o ți de vară senină și frumoasă,
Ce-îndeamnă pre tot omul să fie ocupat.

Muscuțele 'npregiuru'mi făceau a lor mișcare,
 Săltând de bucurie, că vara a venit,
 Și nu mai sînt silite, să cerce apărare
 De frigul cel de iarnă, al lor dușman cumplit.

Ma, dulcea armonie s'a întrerupt d'odată,
 Căci un painjin mare, ce pânza 'și-a întins
 În ramul unui arbor, p'o muscă resfățată,
 Ce nu scia de tehne, în cursa sa a prins.

Silința, ca să scape, doioasa ei strigare,
 Zuzurul cel de moarte, era atât de viu,
 Încât lăsai la-o parte profunda'mi cugetare,
 Sărind să vîd cu ochii tortura ce-o descriu.

Muscuța strîns legată cu fire, de picioare,
 Cu cât ea, se reluță mai mult, cu-atât mai rău;
 Căci crudul de painjin, ce-o suga până moare,
 Nu are îndurare, cu ce dă'n hamul său. —

O, dulce Românie, pămînt scaldat în sânge,
 Ce dai un falnic nume la vechiul teu popor!
 Aceasta'i ș'a ta soarte: a geme și a plînge;
 Căci firele intrigei încure al teu picior.

Întrași în cursa pusă, cu seculi înainte,
 Ș'acum veți, cum te suga dușmanul pân' la os;
 De-ar fi măcar nepoți'ți pe viitoriu cu minte,
 Să fugă cu urgie de astfel de Colos!

Să mori străpuns d'odată prin inimă cu-o spadă,
Să mori lovit de plumbul ostaşului feros,
Să mori în câmpul luptei, p'un vârf de baricadă,
Spre-a Patrii fericire, e dulce şi frumos! —

Să mori însă'n catene de mâni şi de picioare,
Să'ți sugă inimicul pe-încet sângele teu,
E moarte cu ruşine; şi cel ce astfel moare,
E laş, şi'n istorie nedemn de genul seu.

XL.

La mormântul

lui

IOAN MOCIONI DE FOEN,

care a reposat în 25/13 Maiu 1854.

Român de vițǎ bună, din timpii Romei veche,
Din genul lui Scevola, lui Muciu cel faimos;
Tu care'n Româtime aici nu'ți ai păreche,
De cât în Hurmuzachi, boier vechiu, generos!

Te-ai dus pe calea soartei, pe care toți vom merge,
Deși nu toți ca tine, cu cuget liniștit;
Căci moartea al teu nume din inimi nu ni'l șterge,
Ca unul, ce-ai fost razim la-un popul părăsit.

Aveam și noi Românii din gloria străbună
 Aceste două pietre d'un scump mărgăritar,
 Căci vitrega ursită din splendida cunună
 A blândeii noastre ginte, a smuls ce-a fost mai rar!

Și acum ne mai lipsirăm d'o nobilă trupină,
 Prin moartea ta Mocioni, bărbat prea meritat!
 Tu nu trecuși ca alții, la casta cea străină,
 Ci cât ai stat în lume, nățiunea'ti ai amat!

Ca un deștept părinte, la fii deduși cultură,
 Încât ei cu știința ca stele strălucesc,
 Model fiind în fapte, în cumpăt și măsură,
 Genii, cari îi admiră poporul românesc!

Jăliți p'acest părinte creștini de ori ce clasă;
 Căci el a fost un fulcru al celor scăpetați;
 Săracii, cari în lipse, intrau în a lui casă,
 D'acolo ziua, noaptea, eșiau ajutorați.

Jăliți'l voi orfane, căci el v'a fost părinte,
 Dând sume generoase l'al vostru institut,
 Jălească'l tot Românul, fiind patron ferbinte
 Al limbei și credinței, în care s'a născut.

Pe peatră'i se se scrie: „Aici se odichnesce
 „Ioane de Mocioni, bărbat prea fericit,
 „Ce și după-a sa moarte, în inimi tot trăiesce,
 „F'indcă de nățiune'si a fost nedespărțit!“

XLI.

La mormântul

lui

LUCIAN MOCIONI DE FOEN,

care a reposat în 23/11 Maiu 1854 în etate de 24 ani.

Născut, să-împarți lumină, ca rața cea de soare
În miezul verei dulce, la genul tău roman,
Căduși lovit de moarte, cum cade ori ce floare
Atinsă'n Maiu de brumă, Mocioni Lucian!

În tine pierde astăzi romana tinerime
Un june plin de daruri, un spirit înfocat,
Deprins întru științe, cu multă istețime,
Biserica și Statul un stâlp adevărat!

Precum se desfătează în sine grădinariul,
 Vădându'și pomii vara de fructe încărcăți;
 Precum suride dulce în inimă'și plugariul,
 Când spicele sânt coapte în agri'i semănați :

Așa sălta și pieptul la bunul tău părinte,
 Vădând pre fii și fiie'și creșcuți la sînul seu,
 Pășind pe a virtutei cărare înainte,
 Sporind în fapte bune, ce plac lui Dumnezeu.

Când vântul primăvara restoarnă din trupină
 Copaci cărunți de ȃile, nu este un ce rar ;
 Când însă o procelă a smuls din rădăcină
 Un arbore suleget, ne cade cu amar. —

Așa păși cu tine, Mocioni, cruda soarte,
 Tăiind fără cruțare, al vieții tale fir,
 Pe când doriai cu sete, să veți, ce nouă soarte
 Resare Românimei, din lungul ei delir !

Când oastea pierde-un duce de câmp, au de marină,
 Ostași fiind în luptă, din inimă'l lugim;
 Când mama'și plânge fiul, ce-avea să o susțină
 La timp de bătrânețe, noi toți compătimim.

Se poate, ca un tinăr, de mare-însemnătate,
 Din partea unui popul, lipsit de rari bărbați,
 Să nu estoarcă lacrimi pe fețele curate,
 Când știu, ce va să ȃică : „Patroni și Mecenați ? —“

A șters fatalitatea din sînul estei ginte,
Ce-a fost de lucș, de pompă, nobleță, străluciri,
Ca nu cândva nepoții, s'eși mai aducă-a minte,
De gloria străbună, de vechile măririi;

Ma, n'a putut să șteargă din pieptu'i o simțire,
Ce-i dîc: „recunoscință și: nu te voi uita“;
Să creadă dar' Mocionii, că-această amintire,
Din inimă curată, și lor li o va da!

XLII.

ROMÂNIA LA 1854.

II.

Abia se liniștise câmpia de strigare,
Și munții de resunet de tun săgetător.
Când eacă, noue cete, pedestre și călare,
S'apropie de țeară, cu pas încetișor!

Aduc ele vr'un bine țeranului, ce geme
Sub varga împilărei din seculi, ne'ncetat,
Scăpa-l vor d'acel monstru, ce-a ținut, că nu se teme
De toată Europa, pe mare, și uscat?

De nou se-încinge cerul cu nuori ca de procelă,
Și aerul începe a fi sufocător,
Viața omenească, ca și-întro citadelă,
Așteaptă noue spasme, crușime și omor! —

De n'ar avè natura putere mai deplină,
 Ca ori ce-a stat în lume, d'atâte mii de ani,
 Ađi globul n'ar fi alta, de cât numai ruină,
 În care l-ar preface crudelii de tirani.

Ascundă-se rățiunea, a omului cunună,
 Prin care se distinge de tigru și de leu ;
 Ascundă-se creștinul, cu lege'si de 'npreună,
 De oară ce el însuși ajută-acesta rău.

Sau cine va da samă, de tristele ființe,
 Ce foamea le constrînge și strepitul barbar,
 Să cerce rătăcite prin munți deșerți scutițe,
 Când patria lor geme și suferă amar?

Acesta e destinul umanei creature,
 În seculul luminei, atît de prefăcut,
 Ca suflete-între sine, să nu fie secure,
 Că-și vor scuti viața măcar pe un minut?

Doi domnitori se ceartă, căci unuia'i lipsesce
 În titlul cel mare o coadă de cuvânt ; —
 Din asta easă-o luptă, ce strică și răpesc
 La mii și milioane liniștea pre pămînt.

Țeranul lasă-aratrul, familie și casă,
 Părinții nu'si vîd fiii de loc, sau mai mulți ani ;
 Se nasce lipsă'n țeară, nevoiele-o apasă,
 Ear' oastea pe-unde calcă, câștigă tot dușmani.

Omorul se lăţesce, ca negura pe munte,
 În dreapta şi în stânga fug cei persecutaţi;
 De graţie nu'i vorbă, căci luptele sînt crunte,
 Ş'ostaşii puşcă, taie, chiar pruncii neculpaţi.

Din urbi înfloritoare, palate grandioase,
 Remân numai ruine, să fie mărturii
 De pompa şi de lucsul, de mâni industrioase;
 Ma, totodată drepte muştrări pentru cei vii.

Ce scurt ţin toate'n lume, şi eată cum răpesc
 Fiinţă pe fiinţă de dîle şi d'averi!
 În sînul unui spirit din tartar se urdeşce
 Discordia, ce nasce resbel şi-înpărecheri.

Mă mir, că n'au ruşine, cu mâni pătate'n sânge,
 A tinde mulţămită Părintelui Ceresc,
 Ce vede din nălţime pe văduva cum plînge,
 Orfanii şi bătrânii prin munţi cum rătăcesc!

Cum pot făţari d'acestia călca pe earbă verde,
 Când ei trămit săgete, ca fulgere din nuori,
 Avênd întru nimica, a stînge şi a pierde
 Pre cei cu ei d'un suflet, pe fraţi şi pe surori! —

Când Tigrul şi Hiena, ce nu au minte'n sine,
 Nu turbură viaţa la cei d'un soiu cu ea,
 Atunci făptura'ţi Doamne, ce seamănă cu Tine,
 Lucrând mai crud ca feara, ce lege va avè?

XLIII.

IMN POPULAR.

Doamne ține și protege
Patria și pre-împărat!
Ca umbrit de sânta lege,
Să ne reagă luminat!
Strămoșeasca lui cunună
De dușmani s'o apărăm,
Și cu Tronu'i de'npreună,
Soartea Austrii s'o nălțăm!

Pentru drept și detorință
S'avem simț bun și curat,
Și cerënd o trebuință,
A ne bate pentru Stat,

Să pășim cu energie,
Oferind sânge și stări,
Pentru-a noastră-împărăție,
Pentru-a patrii ușurări!

Cetățeanul blând se-și strîngă
Din silință-al său venit;
Artea și sciința-învingă,
Apërate de spirit;
Verse cerul dar spre țeară,
Și cu daru'i și măririi,
Ca ș'un soare'n primăvară
Viiei Austrii fericiri!

Dați, se fim într'o simțire,
Toți la un scop alergând,
Dulcea patrii fericire
De'npreună naintând!
Dați din inimă frățească,
Să dorim neîncetat,
Austria se înflorească
Sub Augustul împërat!

*Strofă adausă pentru căsătorirea Maiestăței Sale
c. r. apostolice.*

Lângă Cesare lucesce
Încă-o stea din multe-aleasă,
Cu lustru, ce nu-învechesce,
Grațioasa-împărăteasă.
Țin'o cerul și trăească
Cu Franț-Iosef fericit!
Casa Habsburg se domnească
Ca-un luceafăr preamărit!

1854.

XLIV.

Trei monuminte:

LA BUZĂU, FOCȘANI ȘI IAȘI.

În viața noastră dăm peste minute,
Ce nu se pot șterge deci și mii de ani,
Fie suvenire de plăceri trecute,
Fie și ultrage de crudeli tirani.

Cine nu'și aduce astăzi încă-a minte,
Cum spuneau strămoșii, câte-au petrecut
În resbel cu Turcii cei de mainainte,
Cu Tătarii ageri ce lupte-au avut?

Astfel amintirea trece, se străplântă
Prin tradițiune dela mame'n fii,
Dintr'un ev în altul, ca ș'o lege sântă,
De și nu se află scrisă'n istorii.

Și cu-atât mai tare, când tiranii ȃilei
 Sapă cicatrice crunte la popor,
 Prin lucrări barbare, prin faptele silei,
 Cum făcu ș'al nostru vechiu protegător.

Spune-vor Buzăul, Iașii și Focșanii
 Perfida purtare, ce au deplinit,
 Supt cuvânt de pace, acolo dușmanii,
 Cu ostașii țerei cum s'au înfrățit!

Oastea românească fu împresurată,
 Și nevrând a'și frânge scumpul jurământ,
 Prin putere mare ea fu desarmată,
 Mai târziu lipsită chiar și de veștmânt!

Eată cale scurtă cătră nemurire,
 Care n'o sciuse vechiul Erostrat;
 Cine va s'o calce, să n'aibă simțire
 De umanitate, de creștin curat!

Scie România și cunoasce bine,
 Cine i-a fost mentor, cine-apăsător;
 Scie și pricepe, din ce parte vine
 Ângerul ce-aduce pace la popor.

Ma, fiind că'n lume e varietate
 De ființe bune, și de oameni rei,
 Creaturi oneste, creaturi spurcate,
 Care vënd și țeara și părinții sei:

Cere trebuința, s'arătăm la lume
Șerpilor, cari îi crescem în al nostru sin,
Legiuni de procleți, veniți fără nume,
În aceste patrii, din pământ străin.

Riul nu deseacă, ne-astupând isvorul,
Care'i subministră apă ne'ncetat ;
Cangrena nu pierе, netăiind piciorul.
Unde zace răul, care s'a-încuibat.

Astfel țeara noastră, de și ați scăpată
De-egipteana plagă, de locuste vii,
Încă nu se află bine-asecurată,
Până mai sînt ouă, cari prăsesc cu mii.

XLV.

ELENUȚA ÎN CETATE.

„Dă'mi Doamne ce n'am visat,
Să mă mir de ce mi-ai dat!“

Prov. rom.

Se cunoaște 'ndată,
Ce'i crescute la sat,
Muiere sau fată,
Fecior au bărbat.

O caricatură,
De care te miri,
Nu schimbă'n natură
Ale ei pășiri.

Dela mic la mare
 Ea merge treptat,
 Nefăcând cruțare
 Cu nime din stat?

Astfel Elenuță,
 Tu'mi adeverești,
 Că-ai fost cam prostuță,
 Precum ș'astădi ești!

De trup scurtă-groasă, \
 Cu păr bursucat,
 Spari turma frumoasă,
 Când intră prin sat.

Haina nu te prinde,
 Căci o iei pe dos,
 Fața mi te vinde,
 Că-ai spoit-o gros.

De eși la primblare,
 Te 'npedeci mereu,
 Căscând gura mare,
 La tot pașul tău!

Ai însă dreptate,
 Nevădând la sat,
 Cum veși în cetate,
 Lucruri de mirat!

De mergi în saloane,
Pe la adunări,
Numai la icoane
Afi desfătări.

Când ai fi cu minte,
Să nu scapi de loc
Din gură'ți cuvinte,
Că's bătăi de joc!

A vorbi cu cale
Și la timpul seu,
Fără de greșale,
E lucru căm greu.

Te 'ncercași odată
Să'nveți a juca; —
Elenă, ca fată
De vei a 'nvăța!

Jocul este arte,
Care cere ani,
Ca și altă carte,
Și nu'l iei cu bani!

Te vėđui la mese,
Căutând cam rău,
Că nu's mănăcări drese
După gustul tėu!

Ce să faci, Ileană,
Soartea n'a voit,
Să remâni țereană,
Cum te-ai pomenit!

Te strâng în corsetă,
De suflă cam greu,
Te deprind cochetă,
Și mult îți stă rău!

Te duc în teatru,
Ce nu mai veduși;
Îți spun doi, trei, patru,
Și ce pricepuși?

Teatrul e școală
De om cultivat,
Ear ție'ți e boală,
Căci n'ai învățat!

Așa e Ileană,
Un dram de noroc
Pe ver ce țereană
Domnesce de loc!

Ma, vai de domnie,
Când n'o scii purta,
Mai bine'n prostie;
De cât doamnă-așa!

XLVI.

EREMITUL DIN CARPAȚI.

Pe munți, de unde neaua cu greu se deslipesce
Întocma ca și mușchiul de vechiul seu copaciu,
Pe unde om cu suflet atunci numai pășesce,
Când oarba soarte-aduce vr'un vânător ghibaciu;

Acì, săpată'n petre se află-a mea chilie,
Sub fagi cărunți de ȃile, ce nu sciu de săcuri;
Pe unde primăvara cu multă măiestrie
Așeadă-ale lor cuiburi ulii, șoimi și vulturi.

Un pat, un vas de apă, mēsuța mea pătrată,
Pe dînsa tubul magic, de care mă servesc,
Cu-aceste scule simple se află mobilată
Căsuța mea de munte, în care locuesc.

Eu n'am fugit de lume, că-ar fi prea păcătoasă,
 Cum fac părinți și mame, ce într'un monăstiri,
 Ducând vieață aspră, nu însă virtuoașă,
 Că'n lume e vîrtute a fi domn pe sințiri.

Nici cred, că e deșeartă a omului silință
 Spre tot ce mintea-încearcă, geniu'i deplinit, —
 Străbate apa'n peatră și strică-a ei ființă,
 De ce nu chiar și omul cu 'naltul său spirit?

O faptă glorioasă, păstrată'n istorie,
 Din evii barbariei străvechi, ce au trecut,
 Însuflă până astăzi curagiu și bărbăție,
 Și 'ndeamnă-a merge sigur pe drumul început.

Pruncuțul mic de Țile, se'npedecă și cade,
 Se vaietă și plînge, se trage-încetîșor,
 S'apucă cu iuțeală de ver ce palisade,
 Să'si afe numai scopul, de-a merge pe picior.

Popoare sugrumate se luptă cu tărie,
 A rumpe jugul aspru și mult apăsător;
 Prin aste însă chiamă asupra'si o mînie
 A celor ce le-apasă, și'n urmă's prada lor.

Ma, toată încercarea de ceață ș'apăsare,
 De silă și sclăvie, e un triumf părut;
 Căci spiritul culturei străbate de mirare,
 Și viitoru'nvață cu fruct dela trecut.

Martirii legeri noue vërsându'și sacrul sânge
În cauza cea morală și plină d'adevër,
Formară o falangă, ce nu se mai înfrânge,
Și care stă din seculi, ca stâlpul cel de fer.

Cât pentru-a mea chiemare aci'n singurătate,
Vë spun, că am plăcere a fi un privitor
La tot ce se întêmplă prin urbi, cetăți și sate,
Prin casă și'n afară la 'ntregul nost popor.

Ochianul meu pëtrunde la Dunăre de vale,
Prin negure din fumul gütlegelor de foc;
Ce fac, ce cochetează colo în căpitale
Românii prin saloane, eu vëd ș'aud de loc.

Din timp în timp voiu scie, së scie fie-cine
Pe cel ce s'amăgesce prin jucării pruncesci,
De'și vinde fi și mamă, în urmă și pe sine;
Pe cei ce varsă ură în inime frățesci.

Ear' dacă-un cas fatale ar da vot de perire,
Ștergënd din cartea vieței p'acest prea blând popor,
Atunci în astă lume ne-avënd vr'o mulțămire,
Acî p'o stâncă rece doresc, ca së și mor!

XLVII.

LUMINA ȘI ADEVĚRUL.

Lumină-a ȃis sę fie ın cer și pre pământ,
Și s'a făcut deodată prin singurul cuvânt;
Ce vor dar fiii nopții, cu oarba lor lucrare,
Sęntunece lumina, ce Tatăl ni o-a dat,
S'adoarmă graiul minții, prin crudă apăsare,
Sęnece adevărul cel simplu și curat?

Eroul sfânt din ceruri ın lume a venit,
Sęndrepte omenirea din drumul rătăcit,
S'arate adevărul, a Tatălui lumină,
Prin fapte și cuvinte, ca om fără' de păcat;
De unde 'nvęțătura'i a și prins rădęcină,
Căci ea eși din cuget și suflet luminat.

Cuvântul lui cel simplu, curat și neascuns,
 Ver cine îl aude, de el s'a și pătruns;
 Nici că putea un tată la fii și să propună
 Un lucru în misterii, ce ei nu le cuprind,
 De vrea, ca 'nvățătura să iea urmare bună,
 Și opul mântuirii să crească înflorind.

Un spirit însă-al nopții, de rele cobitor,
 Acopere lumina, cu negrul seu covor,
 Făcând să treacă lumea, din groasa nesciință,
 Cui veacuri se'nchinase, în alt extrem mai rău,
 În câmpul îndoielei, ce nasce o credință
 Deșartă, cum nu poate plăcea lui Dumnezeu.

Bolnav e timpul nostru, și greu de vindecat,
 Ori cât se pare'n toate a fi de naintat; —
 Și numai o ființă, din cer care venise,
 Va sci să'l curățească de superstițiuni,
 De oarba necredință, de ură și'ipocrise,
 De multa vanitate și alte stricăciuni.

De ce nu vine veacul de aur, că'l dorim,
 În care toți creștinii, ce astfel ne numim,
 Pătrunși adânc în inimi de-a omului chiamare,
 De scopul lui în lume, și viitoriu'n cer,
 Să punem la o parte dispreț și resbunare,
 Și să mărim pre Tatăl în spirit și'adevăr!

Atunci scriptura sfântă s'ar împlini ușor,
Fiind întreaga lume o turmă ș'un păstor ;
N'ar întreba străinul, ce crede al seu frate,
Căci legea ar fi una, ca cerul pentru toți ;
N'ar geme sclavu'n feară, pătuns de nedreptate,
Căci arma conștiinței înfrânge-ar pe despoți.

XLVIII.

CUVÎNTUL UNUI PEREGRIN.

Este o simțire de recunoscință,
Semn de pietate, să nu ȃic tribut,
A merge la locul, ș'a vedè'n ființă,
Unde salvatoriul lumii s'a născut.

Suflete apuse cearcă câte-odată
A'și lăți reința și'n acest loc sfânt,
Amețind creștinii cu lucruri ce-arată,
Prin minuni deșerte, ce dispar în vânt.

Cine e cu minte, nu se amăgesce,
Ci'și urmează scopul, care și-a propus,
Merge și se'nchină Celui ce'ngrijesce
De făptura toată, care-o a produs.

Astfel între sute, ce erau cu mine,
 La o ȃi de praznic, în acel loc sfânt,
 Auȃii pe unul ce vrea s' se'nchine,
 Rostind următorul înțelept cuvânt :

„Eu cred în tine, Doamne, ființă prea sublimă ;
 Ori câte îmi mințiră despre-al t'eu început,
 Substanță și natură, estință și mărime
 Pseudoesegeții, ce rău te-au cunoscut !

Lucrarea ta cerească va sta nestrămutată,
 Spirite al luminei, ce'n ceruri locuesci,
 Ori cât se rătăcească, ori cât se se abată
 De dînsa în vieată pogoții păgânesci !

Cu oamenii din lume vorbiși în simplitate,
 Cum face cu-ai sei casnici părintele cel bun ;
 Deci graiu'ți e lumină, ce și'n adînc străbate,
 Ear' faptele'ți sînt stele, ce'n veci nu mai apun !

Cu toate îns'ă-aceste, d'ai mai veni odată
 În lumea p'cătoasă, s' veȃi abus ce fac,
 Cum strâmbă adev'rul, ce mintea ni'l arată,
 Și cum târ'esc dreptatea, sucind-o după plac ;

Cum storc nerușinații dispreț și prigonire
 Din nobila'ți doctrină, ce'nvaț'a-a suferi,
 Iertând fărădelegea și predicând iubire
 Frățească chiar și celor, ce cearcă-a ne uri ;

Cum seamănă discordii, intrigi ș'împărechere
La fii și frați d'un sânge, ce toți ție se'nchin,
Vênând după mărirea deșartă și avere,
Ca Iuda, ce zăcuse odată p'al tîu sin;

Să'i veți, cum țieș arcane din simpla ta vieată,
Și cum se înarmează cu tainice puteri,
Ca numai să lățească, ca noaptea neagra ceață,
În lumea cea obscură opacile'și păreri;

Să'i veți tu cum se ceartă, că cine ți-a fost tată,
Ce-ai fost tu în vieată, și ce'i al tîu cuvînt?
În loc ca ei să fie cum le țieși odată:

„„Lumina lumii,““ Doamne și „„Sarea pre pămînt;““

Să veți, ție, toate aceste cum merg la noi în lume,
Și unde vor s'o scoată cu opul tîu mărit,
Ai sta să'ntoreci și față și nobilul tîu nume
De cătră-o castă oarbă, ce mult a rătăcit!

Căci altfel, de n'ai crede, cum cred ei despre tine,
Să nu fii la 'ndoală, că te-ar afurisi,
Ear' vrînd a'i pune'n cale ș'a'i învăța mai bine,
Să scii c'atunci creștinii de nou te-ar restigni!“

XLIX.

ANUL NOU 1855.

Un an se mai retrase la vechea reședință,
În spațiul fără margini al timpului pasat,
Înrând din astă oară în strînsă referință
Pe calea istoriei, cu tot ce'n lume-a stat.

Cu el ce dulci speranțe, nutrite cu căldură,
Se șterseră ca roua subțire de pe flori,
Și câte inimi arse în cursu'i nu beură
Veninul cel din urmă, amar și cu fiori!

Drumariu'și taie calea, când soarele apune,
Și'n mintea sa resfiră, pe drum ce-a petrecut; —
Drumariu e omu'n lume, natura ni o spune,
Deci rumpă'și și el pasul măcar pe un minut.

S'a dus un an de lupte, de spaimă și durere,
 Lăsând, ca și procela ruini peste ruini;
 În veri și care parte îndrept a mea vedere,
 Nu vîd de cât fințe, cu ochii de lacrimi plini.

Sînt nuori încă pe ceruri, și nuori ce varsă ghiață,
 Orcane, ce-amenință pierire unui stat;
 Scăpa-va România în pace cu vieată?
 Atîrnă dela ceruri, curagiu și simț curat! —

Un tată din vechime, Român d'al nostru sînge,
 Vîdînd, că o sî moară, chiemă pe fi la pat,
 Și p'unul cîte unul l-a pus sî cerce-a frînge
 Mănunchiul de vîrguțe plăpînde, ce le-a dat.

S'apucă cel mai mare, și vede, că nu poate,
 Al doile pîșesce și altul după el,
 Cercîndu'și fie-care puterile lui toate;
 Bîtrînul iea mănunchiul și trage-un rîmurel:

Îl dă la cel mai tîner, și'l frînge cu 'nlesnire,
 Asemenea urmează și ceialalți copii. —
 „Vedeți“, le dîse tata, „lucrînd voi în unire,
 „Veți fi pururea'n stare, a da piept și cu mii!“

„Ear' dacă voi din contră, trăind în neunire,
 „Veți trage fie-care cîrbuni la oala sa,
 „Pe unul cîte unul dușmanul cu-înlesnire,
 „Ca voi pe rîmurele, curînd vî va strica!“

Trecutul nost arată, citind în istorie,
Că astă 'nvătătură sau nu o am sciut,
Sau alte interese și oarba sumeție
Răpindu-ne de minte, încet o am pierdut.

E oara cea din urmă, când patria ne chiamă,
Să punem la o parte veri care alte grigi,
Și ascultând suspinul, ce'l varsă-o dulce mamă,
Să ne lăsăm de ură, de certe și intrigi!

Cu brațul de tărie, în lupte glorioase,
Să frângem noi dușmanul, ași, nu ne este dat;
Remâne dar', ca 'n parte prin simțuri prețioase
Să atestăm la lume vîrtuți de apêrat!

L.

LOCUL FERICIREI.

Sub ce zonă dulce șede fericirea
Vru să afe-odată un om învățat. —
O cercă la tronuri, unde veți mărirea
Strălucind ca-un soare, când e mai curat.

Omul, care poartă scepstrul de domnie
Peste milioane, cât e de-înălțat,
Veri ce alta poate pre pământ să fie,
Rar însă ferice și rar contentat.

O cercă la oameni, carii nu asudă,
Ci trag din spinarea simplului țeran;
O cercă la fețe, ce cu multă trudă,
Lucră ziua, noaptea, până ieau vr'un ban.

Pe aceia'i roade conștiința vie,
 Căci trăiesc de-a gata, făr' a fi lucrat,
 P'acestia'i apasă oarba miserie,
 Unul, ca și altul este ne'npăcat.

O cercă'n viața cea din mănăstire,
 Unde fug de lume mame și părinți,
 Ca'n singurătate, post și umilire,
 Să 'nalțe la ceriuri rugăciuni ferbinți.

De-ar fi cu putință, să desbraci simțire,
 Ș'ori ce pasiune, ar avè cuvânt,
 Nicăiri în lume, ca în mănăstire,
 N'ai afla repaos dulce pre pământ.

O cercă'n vieța simplă păstorească,
 Unde, cu un fluer cântând lîngă oi,
 Lași să meargă toate calea cea firească,
 Nesciind de lume, de-ale ei nevoi.

Te săgeată însă, când veți, cum se plînge
 Pentru necredință D a m o n cel frumos ;
 Când și păstorita cearcă a'și înfrînge
 Scumpa juruință d'un amor doios.

Mers-a prin bordeie, mers-a prin palate ; —
 Ma, de fericire nicăiri n'a dat. —
 Rătăcind odată pe căli neumblate,
 Printr'o silbă deasă, dă d'un fort stricat.

Merge mai aproape, vede, că's ruine
D'un castel măiestru, din timpul trecut.
Ce deșertăciune, cugetă în sine!
Câte mâni de lucru pentru'n lucș părut!

Când era să easă din acea clădire,
Vede scris cu aur, p'un vechiu monumânt:
„Aici locuesce dulcea fericire,“
„Pentru veri ce suflet viu, de pre pământ!“

După-o paușă scurtă, brayo! ȃice'n sine,
Cu o bucurie, omul învęțat:
Mi-am plinit dorința, dând aici d'un bine,
Care'n larga lume nu l-am fost aflat!

Când se pleacă însă să cunoască bine
Locul fericirei, și al ei palat,
Vede sarcofage, tot cu oasă pline; —
Cade, și se-închină, căci s'a luminat.

1854.

LI.

FANARIOTUL ȘI DAREA.

Ear' poporul tot striga :
Domnule, Măria Ta,
Cu păharul indesește,
Dar' cu birul mai rărește.

Urbea bizantină, vechie, renumită,
Are un suburbiu, ce'l numesc Fanar ; —
Inima română, cât de împetrită,
Auđind d'acesta, plânge cu amar.

Câte rele'n țeară, tot d'aci eșiră,
Câți bărbați cu nume, câți Români eroi,
Toți prin carneficii din Fanar periră,
Din est cuib de intrigi, crime și nevoi!

A perdut Bizanțul vechia s'a domnie ;
 Câți-va Greci de frunte tot însă-au scăpat,
 Carii mai pe urmă, ca ș'o colonie,
 În Fanarul urbei toți s'au aședat.

Plântă este-aceasta, carea n'o supune
 Nici ardoarea verei, nici al iernei ger! —
 Armă contopită din damascuri bune,
 Care nu se-înfrânge, nici tăiind în fer.

Din sēmēnța-aceasta ni se străplântară
 Principii la tronul moldo-românesc ;
 Și ei ca să n'aibă o vieată-amară,
 Aduceau cu sine stat întreg grecesc.

Vađa princiară, gloria domnească,
 S'a vëndut ca mercea, multe đeci de ani,
 La fanarioții din țeara turcească,
 Cari erau în stare, să dea mai mulți bani.

Grigea lor de frunte era prefiresce,
 Cum se stoarcă țeara prin un nou tribut ; —
 Căci aveau să-împartă venitul frătesce,
 Cu cei ce dădură banii la-început.

Populul adese da plânsoare-amară :
 „Domnul să alunge peste plaiu pe Greci,
 „Să reducă-odată dările din țeară“ ;
 Plângerea lui însă apuca'n mâni seci.

Unul din aceștia fuse mai cu minte ; —
 Ca să nu devie și el stringurat,
 Cum se întâmplase altui mai 'nainte,
 Adoptă macsima, demnă d'alui stat.

Trămitea clienții, să easă'n afară,
 Când punea vr'o dare, care n'a mai fost,
 Și să cerceteze dealungul prin țeară,
 Ce vorbește plebea, populus cel prost ?

Plebea e sinceră, ea, cu mic cu mare,
 Da, s'audă lumea, că'i tributul greu ; —
 Precepând tiranul, punea nouă dare,
 Și trămitea earăși s'asculte mereu.

Se-întorceau argații cu sciri nu prea bune,
 Arătând, că vulgul este turburat,
 Strigă și înjură de contribuțiune,
 Și că'n multe locuri s'află resculat.

„Puneți încă-o dare, și vedeți ce sună
 „Prin popor la țeară, mergeți pintre ei!“
 Reportau spionii faimă foarte bună,
 Că Românii saltă, mână, beau cu-ai sei !

„Asta nu e bună“, răspundea tiranul,
 „Încetați cu darea, că de nu, 's stricat ;
 „Dacă nu mai simte povara țeranul,
 „Să sciți, că'i în starea celui desperat!“

Omul fiind bolnav, de'și simte durerea,
Încă e speranță, d'a se vindeca; —
Ear' dacă din contră, a pierdut puterea,
Încât nu'l mai doare, greu va mai scăpa! —

1854.

O FETIȚĂ LA ANIVERSAREA MAMEI SALE.

~~~~~

Când aș fi o floriceică,
Ca o rosă, sau un crin,
Fără temere sau frică,
M'aș sui la tine'n sin,
Și spre semn de mulțumire,
Pentru buna'ți îngrijire,
Aș împlè cu gust frumos
Inima ta de miros.

Când aș fi o păsărică,
Filomelă mai vîrtos,
Din colivioara'mi mică,
Ți-aș cânta melodios,
În aurora dimineții,
Aniversarea vieții,
Cum e ați, și cum va fi,
Până când vei mai trăi! —

Ma, eu sânt numai ființă
Tinerică, cum mă veți;
Deci tot ce'mi stă prin putință,
Este, mamă, să'ți orez:
Țile bune, fericite,
De rău, de boale scutite,
Să mă poți cresce mereu,
În frica lui Dumnezeu!

1854.

LIII.

MOLDOVA LA ANUL 1855.

De-ar fi Moldova la cruce,
De trei ori în Ți m'aș duce,
Dar' Moldova'i mai departe,
Nu pot merge fără carte.

Te salut Moldovă, țeară renumită,
Patria lui Ștefan, marelui Erou;
Căci cu mic, cu mare, cu Domn, cu elită,
Îți prepari în lume un viitoriu nou!

Tu ești aȚi chieamată, se reverși lucoare,
Șimț și energie dulcilor surori,
Cum revarsă roua seara după soare,
Picături de apă vescedelor flori!

Ție ți-a dat soartea Domn după dorință,
 Prevădută cu daruri de a governa,
 Bun și drept în toate, ager cu știință,
 Supt al cărui sceptru Tu vei prospera.

Musa românească tristă, esilată,
 Și desprețuită de mulți, cum a fost,
 Astăzi se rechemă, și glorificată,
 În Moldova și află dulce adăpost.

Ce să facă mama, când fiia cea mică
 Easă mai desceaptă, de cât cele mari?
 Asta le-a fost soartea, trebuie să țină,
 „Debilii se pleacă la cei ce's mai tari!”

Ce să facă-un popul fără-învățatură,
 Când își vede capii cei mai luminați,
 Trași de resbunare și conduși de ură,
 Între sine'n certe și'n părți desbinați?

Adio! cultură, o să țină'n sine,
 Cu ochi plini de lacrimi, cu amar suspin,
 Până-acum dușmanii ne-au lipsit de bine,
 Ați ne subministră ai noștri venin! —

Ce să facă-o țeară, stoarsă și resuptă,
 Prin fatalitate de amici mascați?
 Când bărbații ageri au pierdut în luptă,
 Și trăiesc de parte, ca cei esilați!

Am avut o eră, când noi dam lumină,
Simț și bărbăție fraților lipsiți;
Ma, se-întoarce foaia, ș'ați ei ne propină
Spirit de vieață celor amorțiți!

Cum se trag gruorii, cete numeroase,
Toamna, când e rece, după clime moi,
Astfel se vor trage mințile frumoase
Din pregiurul nostru, mai târziu la voi!

Pasă, dar' Moldovă, pe cărarea-aleasă,
Renovând mărețul muselor palat,
Ca cu timp d'acolo junii să reeasă
Ștâlpi aleși ai Patrii, și bărbați de stat! —

La mormântul protosingelului

GRIGORIU PANTASI.

Gustă'n cer repaus, suflet luminat,
Că'n deșearta lume nu l-ai fost aflat!
Sciu, că'ți cade bine somnul în loc lin,
Unde n'auți vaiet, nici plâns de creștin!

Dormi acum în pace, lîngă-al mamei piept,
Carea te crescuse blând și înțelept,
Și'n a sa vieață alta n'a dorit,
De cât să te vadă când-va fericit!

Care fericire, pe acest pămînt,
Poate fi mai dulce, ca cea din mormînt,
Dacă conștiința o feresci de reu,
Și lucrezi cum cere bunul Dumnezeu?

Este în viață Tu le-ai împlinit
 În cuvânt și fapte într'un grad mărit,
 Și cu o ferire de tot ce'i lumesc,
 Ca să placi mai bine Tatălui ceresc!

Sînt ființe'n lume cu caracter rar,
 Cari fiind modeste, suferă amar!
 Lucră din vîrtute, pînă lîngeșc,
 Făr' a spune cuiva, de ce pățimesc. —

Floarea de Mimosă, când o ai atins
 Numai cu un deget, ea de loc s'a strins; —
 Astfel de simțire, dacă'i între flori,
 De ce să nu fie ș'între muritori? — —

Laurul e cununa bravului ostaș,
 Care nu se trage din foc nici un paș; —
 Laureă cerească și triumf pompos
 Ai și tu bărbate, blînd și generos! —

Mie nu'mi dă mîna, s'ești fac monumênt;
 Voiu plînta flori însă pe-al Teu lin mormênt:
 O Mimosă verde și un trandafir,
 În recunoscință și drept suvenir! — —

LV.

La mormântul
marelui Vornic al Moldovei
DOCSACHI HURMUZACHI,
care a repausat în 30 Martie 1857.

O stea luminoasă, din sfera cerească,
Și-a tras a sa rață, să n'o mai vedem; —
Un suflet de ânger s'a dus, să'și primească
Cununa vîrțuții în sântul Edem. —

S'a dus; — ma remâne a lui amintire,
Săpată în inimi, în giur de Carpați,
La fiii, ce'i leagă aceeași simțire:
A Patrii amoare, un sânge de frați.

Nu moare creștinul, ce'i demn d'acest nume,
Trecând la repaus, în loc luminat,
De și se desparte în spirit de lume,
De fii și soție, ce mult l-au stimat.

Nu moare un tată, model de vîrtute,
Solid în caracter, onest în cuvânt; —
Căci lasă esemplu la mii și la sute,
În fiii sei nobili, ce's viu monumânt. —

Nu este vîrtute, a strînge avere
Chiar și'n cale dreaptă, pe mări și uscat
La fii, ce'si resfață vieța'n plăcere,
Căci creștere bună de loc n'au gustat.

Din contră'i vîrtute, când bunul părinte,
Nu cruță a'si cresce plăpîndul atom
În zel și credință, în simțul fierbinte,
De-a Patrii mărire, ce-înalță pe om. —

Aceste'n vieță prea demne bărbate,
Le-ai pus în lucrare, cu spirit curat,
Grigind de relege, de limbă, dreptate,
Dând brațul teu razim, la cel apăsător.

Vor spune preoții a ta pietate,
Și zelul credinței, în cultul divin; —
Va spune Românul primirea de frate,
Ce-avu dela tine, venind ca străin. —

Vărsa-vor suspine din suflet țeranii; —
Căci tu le-ai fost tată, în svat și cuvânt; —
Uda-vor săracii, uda-vor orfanii
Cu lacrimi doioase, frumosu'ți mormânt !

Nu, nu, Hurmuzachi, nu mori nici odată,
Căci faptele tale mărețe, rămân
Model de urmare, icoană curată
Românului tinăr, și celui bătrân !

Precum strălucesce Pleiada de stele,
Când soarele-apune, pe cerul senin :
Așa ne dă rațe, în luptele grele,
Pleiada de fiii'ți, din bravul ei sin.

LVI.

UN EPITAF.

Omul e ca earba, ce pe câmp resare,
Și a lui vieță'i ca ș'un crin frumos. —
Earba având rouă, crește de mirare,
Floarea cultivată varsă-un scump miros.

Când earba'i mai verde, floarea mai frumoasă,
O grindine seacă, ma periculoasă,
În loc să le dee rouă d'adăpat,
Trece preste ele și le-a depredat. —

Astfel fiind omul tinăr, în vieță,
Lucră, face toate; — ear' când s'a chiemat, —
Lasă prunci, femeie, stare și dulceță,
Și'n pământ se-întoarce, d'unde fu luat.

LVII.

UN LOGOGRIF.

Ființa ta sînt Doamne, ca veri ce om din lume,
Cu mâni și cu picioare, cu suflet și cuvînt; —
De-ar fi după vechime, atunci eu cu-al meu nume,
Aș face de rușine magnații pre pămînt!

Elinii și Romanii cu mine s'ajutară,
În cruntele lor lupte, în arți și meserii; —
D'atunci și până astăzi, de soartea cea amară
Nu pot să scap odată, nici chiar p'ai mei copii;

Mă trag pe patru brînce, de lunga apăsare,
Și ca să pot purcede, mai iau un băț ușor; —
Pierdînd din bătrînețe, sau chiar din întemplantare,
Ș'anume dintr'aceste p'al doile picior:

Atunci din mine easă o ginte numeroasă,
D'al cărei jug despotic cu greu vom mai scăpa,
Căci arma și orbía în mână belicoasă,
Nu sciu de cât a șterge cetăți ș'a subjuga! —

— 1859.

LVIII.

UN EPITAF

la mormântul D-lei M. . . . S . i.

~~~~~

Supt astă peatră rece
În linul ei mormânt,
O vergură petrece,
Făr'a rostî cuvânt.

Vedeți ce e vieața,
Ce'i lumea dacă mori :
Se șterg, se pierd ca ceața
Onoare și comori.

Deșert e plânsul mumei,
Deșert și negrul flor ;
Căci toate ale lumii
Au scrisă moartea lor.

Nimic e pus supt soare,
Să n'aibă și finit :
Precum nu este floare,
Ce nu s'a vescețit.

„O mamă nu mai plânge! —
Și tu scump frățior! —
Căci inima 'mi se-'nfrânge,
Și — atunci mi-e greu să mor!“

1862.

VERSIUNI ȘI IMITĂRI

DE

FABULE ȘI ISTORIOARE ÎN METRU.

LIX.

CELE DOUĂ CĂPĂȚINI GOALE.

La săparea unei groape,
Un cap mort desființat,
Vedând lîngă sine-aproape
Alt cap gol alăturat,
Cine e, care-îndrăsnesc,
Îi strigă c'un glas de domn,
De mine de se lipesc,
Turburându-mă din somn?

Eu, dise-acea căpățină,
Am fost numai matelot;
Pâne neagră și puțină,
Apă din bălți, au fost tot,

Cu ce-am trăit în viață ;
 Desculț, trențos, urgisit,
 Dusei cărarea'mi cu greață ;
 Acum moartea, ce-am dorit,
 M'aședă în libertate,
 Care'n lume n'am aflat,
 Scuturând jugu'mi din spate,
 Ce atâta l-am purtat.

Om de rând dă-te'ntr'o parte !
 Strigă capu-înfumurat,
 Tu ești prost, tu nu scii carte,
 Genu'ți apus, blăstemat !
 Alt soiu sânt eu, nu ca tine :
 Sânt boier, cu prinți rudit,
 Eată-aici pe piept la mine,
 Orduri, stele, sânt mărit ;
 Eu mă plimb tot în calesce,
 Aur, scule am prisos,
 Vinu'mi în buți muceșesce,
 Ah, sē'ți spui, n'ai vr'un folos !

Eu sânt ! Am ! Ce nebunie,
 Am fost, avui, vrei sē ȃici,
 O-întoarse cel din sclăvie ;
 Căci nimic nu vēd aici,
 Nu vēd orduri, nice stele,
 Mărturii rangului teu,
 Aur, vin și calesci grele,
 Au remas la locul seu ;

Ce-ai avut în stăpânire,
Ai lăsat pe lume tot,
Să-ți ajute-aici, nu pot;
Acolo-a fost osebite,
Aici avem o mărire,
Capul de prinț domnitor,
E ca și cel de păstor,
Dat la viermi prin putrețire.

Pe boier și pe țeran,
Pe păgân și pe creștin,
Pe amic și pe dușman,
Moartea'i cuprinde'ntr'un sin.

1843.

MOARTEA ȘI CANDIDAȚII EI.

Domnul cel mai mare, din întreaga lume,
D'a cărui putere tremur împărați,
Prințul meșii-noptii, sau moartea pe nume,
Adunase-odată negrii sei argați;

Ca să se-înțeleagă cum va fi mai bine,
Pentru candidarea unui nou vezir;
Astfel de post, ȃice, nu se prea cuvine
La ori ce persoană; și eu mult mă mir:

Cum de nu s'arată vr'un om de pe lume,
Care-împărăția să ne fi mărit,
Și la care's gata, a da acest nume!
Voi, bărbați cu merit, ce, v'ați prăpădit?

Dați curênd în coace! Deci tace Despotul. —
 Frigurile-artrisu și resbelul vin; —
 Fac la complimente ș'așteptându'și locul,
 Fie-care strigă: de merite's plin.

Spuie neagra ceată, de n'avui credință
 Cătră tine moarte, de nu's omul teu?
 Sultanul zimbesce l'alor sîrguință,
 Parlamentul însă alegea cu greu.

Când eată și ciuma, ce pe drum remasă,
 Împérate! strigă cu un ton amar:
 Nu voiu să mă laud, cumcă sînt aleasă,
 Dovadă's preoții, cântând din altar:

„Apără-ne Doamne! de foame, de ciumă!“
 Șahul stătea gata a da acel post
 La ciumă; când altul, vëdënd, că nu'i glumă,
 În divan se cere, — un doftor, nu prost.

„Sire!“ ȃice-acesta, „a mele talente
 Sînt prea cunoscute la al teu divan;
 Eată'n cimitire mii de monumente,
 Ce pe seama voastră vë câștig pe an!“

Când judeca moartea, cu al seu senat,
 Cui să dea onoarea, eată, se arată
 La curtea domnească un nou candidat,
 Care lunga ceartă o curmă d'odată. —

El ședând afară, privia cu zimbire,
La rara 'ntemplare, ce veni în svat.
Deci întrând în casă, începe-așa: „Sire!
„De ești drept în faptă, și ai post de dat:

„Tu să mi'l dai mie, căci cei dinainte,
„Sânt numai tândale, nesce guri pustii;
„Ție'ți fac eu jertfe, para cea fierbinte
Pentru tine arde, ție'ți îngraș mii!“

Nemai răbdând Șahul, ȃice: „spune'mi dar',
Cine ești străine?“ „„Sire! un bucătar.““

1843.

VIEAȚA LA CÂMP ȘI LA GRĂDINE.

Mult îmi place hotărîrea amicului dela țeară,
 Care-încungiurând sclăvia murului întunecat,
 Și-a ales să locuească la câmpie în afară,
 Unde'i apa ca cristalul, aerul viu și curat.

Ce-a cugetat omenirea, sfărmând stâncea cea cumplită,
 Și zidind dintr'însa turnuri, cetăți, ziduri și palat?
 Doar' se temea, c'o să cadă, ori că vru a fi lipsită
 De privirea cea cerească și de aerul curat?

Altfel viețuia odată lumea simplă, dar' cu minte,
 În deplină libertate, nu'n cetăți, ci în câmpii,
 Unde soarele și trămite de-adreptul rața fierbinte,
 N'o aruncă'ntâiu pe turnuri și pe palaturi pustii. —

Acolo e fericirea și vieța-adevărată;
 Noaptea te resfață luna, ziua vezi cerul senin;
 Nu'i vecin cu casă'naltă, soarele se țî'l abată;
 Acolo șovăie râul, cu murmuitul seu lin.

Căci nu'și cunosc muritorii deplina lor fericire,
 Ce le-a eredit natura, supt cer liber, liniștit!
 Nu'n cetăți întunecoase, nu'n castele de 'ntărire,
 Cel bogat fără procente, o gustă neconținut:

Cel ce n'o caută, o află, lui îi dă pământ-avere,
 Râul ce curge la vale, e argint neprețuit,
 Aurul îi ride'n spice, care se coc în tăcere,
 Pomii încărcăți cu fructe îi resplătesc îndecit.

Învălită'n frunză verde, resună capela firei,
 De corul, ce mii de paseri îl instrună ne'ncetat,
 Una vesel, alta jalnic, ceea cântul despărțirii,
 Alta'și spune nedreptatea, ce'n orașe a cercat.

Trist îți cântă filomela, când e prinsă'n colivie,
 De și crede sclavu'n sine, ce'i întinde nutremânt,
 Că se află mulțămită și cântă de bucurie,
 Ea însă blastemă omul, ce-o vâri'n coperemânt.

Nici măimuța prinsă-arată deplina sa măiestrie,
 Altfel scie ea să joace, alt mod are'n viclenit,
 Când e liberă de cursă, nevisând despre domnie,
 Altfel de frică, supusă la tiran, ce o-a robit.

Eată est palat de vară, coperit cu frunză verde,
 Cum te apără de rele, de ploii, vifor și de vânt ;
 Grigea, ce ți albesce perii în cetăți, aici se perde,
 Somnu'i sănătos și dulce la câmpii și pre pământ.

Cetăți mari, poveri cumplite, răpitoare de plăcere,
 Cu scop, s'affi mulțumire, te lipsesci de ce-ai avut ;
 Toate'n ele's zugrăvite: fețe, păreți, tip, părere,
 Vorba, gestul sânt coloare, inima'i văpsită'n lut.

Din marmor și lemne scumpe toate's în cetăți lucrare,
 Însuși domnul și femeia este tip de lemn cioplit.
 Sărăcie țărănească, câte scule ții păstrate
 Pentru oamenii naturei, ce la tine-au năzuit !

Când te seacă oarba foame, masa'i gata spre servire,
 De bucate ce dă timpul, nici odată ești lipsit ;
 Plugu'ți este bucătariul, foaia verde blid subțire,
 Din lemn îți gătesci ulceorul, vin dă riul limpețit.

Apa'i dulce sănătoasă, nu te temi de-înveninare ;
 Riul șovăie într'una invitându-te spre somn ;
 Ear' când se creapă de diuă, îți dă semnul de sculare,
 Ciocârlia, ce se 'nalță sus, cătră cerescul domn !

Ciripind prin viers măiestru, cântec scump de mulțămire,
 Îți arată șemă vie, să te-închini la Creator,
 Și'n fine sē'ți cauți ca dînsa, trebuincioasa'ți nutrire,
 Astfel te crește Natura, buna mamă-a tuturor !

LXII.

CONTENIREA

de

gustarea amorului fisic în junie și afară de căsătorie.

Pe fruntea-acelui tinăr, ce'n frageda'și junie,
Nu cearcă-a bè amorul pe patul cel spurcat,
A scris mâna Naturei cu multă măiestrie:
„Tu unul ai dreptate, a te numi bărbat.“ —

El cresce și se 'nalță ca cedrii din pustie;
Se coace ca și mărul de vierme neatins;
Pe fața lui senină veți flacăra cea vie,
Frumseța lui Apolo și brațu'i neînvins.

Puterea cea deescă în trupul lui unită,
Îi 'nalță spirtul ager la cerul cel azur,
Pământul i se pare o umbră respândită,
De carea se departă prin sbor ca de vultur.

Priviți, ce maiestatic, ce semi-țeu pe lume,
Ce ânger din 'nălțime, trămis jos pe pământ,
Să certe neagra crimă, de singurul lui nume
Ființa se-înfioară, ce calcă dreptul sânt.

Din ochii lui străluce un farmec al vieței,
Ca unda cristalină din limpede isvor;
Obrazul lui dă rață ca-aurora dimineței,
Pe frunte'i se ravarsă un semn de domnitor.

Fetița vergurie, ca rosa cea de lună,
P'alui seamă-înfloresce, lui singur a jurat,
Ferice d'o-însoțire, ce-amorul o-împreună,
Ferice de fetița, ce află-acest bărbat!

(Bürger.) 1845.

LXIII.

ÎMPĚRATUL ȘI ARCHIMANDRITUL.

A fost cândva-un împărat,
Om erou de toți mărit,
Lângă-a cui domnesc palat,
Cu rang de archimandrit,
Trăia-un popă prosticel,
Căci păstoriu'i dela oi,
Fără carte, de prost soiu,
Scia mai mult de cât el.

Monarchul purta resboiu,
Umbla ȃile nemâncat,
Suferia multe nevoi,
Durmia noți nedesculțat,

Ear' Archimandritul meu,
 Cu foalele lui cel gras,
 Plin și roșu la obraz,
 Trăia ca ș'un semi-deu!

Odată ce vine'n gând
 Monarchului mult pățit?
 Trece cu suita 'n rând
 Pe lîngă Archimandrit,
 Ce a fală se plimba,
 Cu mătanele în sin,
 Și cu gândul la pelin,
 Pe lîngă chilia sa!

Împăratul stă pe loc,
 Și salută pe preot,
 Cu un ton d'a'și bate joc:
 „Îți merge bine de tot,
 „Părințele cuvios!
 „Priveghierea cu ajun,
 „Nu'ți prea strică traiul bun;
 „Ci te-îngroașă tot la os!

„Prea puțin ești ocupat,
 „Timpul poate'ți trece greu;
 „Ți-aș da ceva de lucrat,
 „Căci veți, cât lucru și eu!
 „Numără de ați luni trii,
 „Ș'atunci bine pregătit,
 „Cu un răspuns întreit,
 „La palatul meu să vii!

„Și'ntâiu sē'mi spui, când voiu sta
 „P'al meu tron de împērat,
 „Cu fața-înaintea ta,
 „În porfîră îmbrăcat,
 „Ce sînt demn pân' la un ban?
 „Sperez, că sfinția ta,
 „Respunsul mi'l poți afla
 „În timp d'un pătrariu de an!

„A doua sē'mi socotesci,
 „Câte luni 'mi-ar trebui,
 „Ma minut sē nu greșesci,
 „Vrênd eu lumea-a ocolî?
 „A treia sē'mi spui pe pēr,
 „Ce port în cugetul meu,
 „De'i gâci, cu Dumnezeu;
 „Ma sē fie ne-adevēr!

„Ear' de cumva nu'mi vei da
 „Deslegarea, cum doresc,
 „Atunci vai, de pielea ta!
 „Căci te puiu, spre rîs obștesc,
 „Călare pe un măgariu,
 „Cu coada în loc de frêu,
 „Sē'mi cari apă dela rîu;
 „Asta'ți fie de-îndreptariu!“

Monarchul se depărtă,
 Ear' călugărul confus,
 Loc, scăpare, nu'și află.
 Întristat, pe gânduri pus,

Luà lumea'n sus și'n jos,
 Scrise pe la facultăți,
 Pe la universități,
 Însă fără de folos!

Ajunà și ñile-întregi,
 Făcu dese priveghieri,
 Se căi de făr-de-legi,
 Întrebà și de muieri,
 Ce sciu bine descânta,
 Ca doară s'ar nimeri,
 Carea 'i-ar descoperi,
 Enigma, ce'l supëra.

Sërmanul Archimandrit,
 Începuse-a despera;
 Căci ori cât s'a ostenit,
 De răspuns bun tot nu da. —
 N'avea pace nici în somn,
 N'avea poftă de mâncat;
 Și c'un sclav ar fi schimbat,
 El, ce fu odată domn! —

Se luà pe căli pustii,
 Și prin codrii neumblați,
 Rătăcind prin lungi câmpii,
 Ca cei de minte stricați.
 Când eată, că'l întâlni
 Ioniță, a lui păstoriu,
 Un tinër pëtrundëtoriu,
 Și cu mirare'i vorbi:

„Părinte! Ce te-a ajuns,
 „De umbli ca desperat,
 „Prin păduri, prin loc ascuns?
 „Spune'mi ce ți-s'a-întemplat?
 „„Ah,““ ascultă, fiul meu:
 „„Împăratul m'a silit,
 „„Să'i dau răspuns întreit,
 „„La un lucru foarte greu;

„„Ăntâiu să'i spun, când va sta,
 „„Pe tronul cel de-împărat,
 „„'Naltă Maiestatea Sa
 „„În porfiră îmbrăcat,
 „„Ce'i demn până la un ban?
 „„Și sperează, că'i voi da
 „„Răspuns la-întrebarea sa,
 „„În timp d'un pătrariu de an.

„„A doua să'i socotesc,
 „„Câte luni 'i-ar trebui,
 „„Ma minut să nu greșesc,
 „„Vrînd el lumea-a ocoli;
 „„A treia să'i spun pe pěr,
 „„Eu ce sînt cam prosticel,
 „„Tocma ce cugetă el,
 „„Dar' să fie ne-adevăr.

„„Ear' de cumva nu voi scî,
 „„Să'i dau răspunsul deplin,
 „„Atunci mă va pedepsi,
 „„Cu cel mai tirănesc chin,

„„„Punându-mă pe măgariu,
 „„„Cu coada în loc de frâu,
 „„„Să'i car apă dela rîu,
 „„„Asta'mi dete de-îndreptariu.““

„Asta'i tot, ce ți-a poftit?“
 Întrebă păstoriul bun;
 „Fii, părinte, liniștit,
 „Că voi eu să spun!
 „Dă'mi numai al teu veștmânt,
 „Rasa de Archimandrit,
 „Și cruciulița de gût,
 „Să'l combat cu drept cuvânt!

„Eu, cum scii, nu sînt latin,
 „N'am fost în scoli nici un cias,
 „Ma sciu duce șerpi în sin,
 „Sciu purta pe lupi de nas!
 „Ce nu ți-au descoperit
 „Doctorii cei renumiți,
 „Cu galbini frumoși plățiți,
 „Dela mama-am eredit!“

Pân' ai dice un „Tatăl nost,“
 Ioniță fu investit,
 Din păstoriu simplu și prost,
 În rasă d'Archimandrit.
 Deci se duse la palat,
 Unde pe Tron se afla
 Naltă Maiestatea Sa,
 În porfiră îmbrăcat.

„Tocma bine ai venit,
 „Părinte sântia ta!
 „Spune'mi, cât m'ai prețuit,
 „Însă până la-o para!“
 „„Cu treiđeci d'arginți, Christos
 „„A fost vëndut sub Pilat, —
 „„Tu, să fii cât de-înălțat, —
 „„Cu unul vei fi mai jos!“““

Acest răspuns acurat,
 Pe monarch l-a umilit;
 Fiindcă el ca-împărat,
 Spera prețul însutit.
 „Acum însă sē'mi gâcesci,
 „Câte luni 'mi-ar trebui,
 „Vrënd lumea a ocoli,
 „Dar' minut sē nu greșesci!“

„„Sire! dacă vei pleca
 „„Cu soarele într'un pas,
 „„Și nicăiri nu vei sta,
 „„Eu pun crucea mea rămas,
 „„Că o noapte și o ți,
 „„Îți ajunge, sē sosesci,
 „„La scopul, care'l gonesci,
 „„Vrënd tu lumea-a ocoli!“““

„Blăstemat, care află,
 „Pe: „„dacă și pe așa,““
 „Că'n aceste vorbe stă
 „O ticăloșie grea,

„Spune'mi dar' din fir în pěr,
 „Unde'mi stă cugetul meu?
 „De'i găci, cu Dumnezeu,
 „Ma, să fie ne-adevăr!“

„„„Maiestate! tu gândesci,
 „„„Că's acel Archimandrit!
 „„„Însă tare te smintesci;
 „„„Că's păstoriu'i umilit,
 „„„Care oile'i păzesc;
 „„„Deci vedându'l întristat,
 „„„Pentru lucrul ce 'i-ai dat,
 „„„Cugetai, să'l mântuiesc!“““

„Ce feliu? tu păstoriu'l lui?“
 Strigă regele uimit;
 „De ađi dar' voi u să te puiu
 „În locu'i Archimandrit. —
 „Îți dau cruce și inel;
 „Ear' pe popa'l voi u sili,
 „Pe măgariu a călări,
 „Dacă'i prost, ca vai de el!“

„„„Să mă ierți, Monarchul meu,
 „„„Eu carte n'am învățat,
 „„„Și fără ea, merge greu,
 „„„Într'un post așa 'nsemnat!“““
 „Cere'mi dar' veri ce'i voi;
 „Căci răspunsu'ți întreit,
 „Foarte bine l-am primit,
 „Și doresc a'ți resplăti.“

„Un ce mare nu doresc!
„Însă dacă de pe tron,
„Vrei să'mi faci un dar regese,
„Cer, să dai popii pardon!“
„„Așa nobil simțemânt
„„Nu sciu de voi mai afla;
„„Deci pe popa'l voi ierta,
„„Dar' să'ți dea'n veci nutremânt!““

(Bürger.) 1845.

ȚERANUL PERSIAN CU POAMELE.

La Erivan,
Era-un țeran,
Ce trăia de ați pe mâne,
Însămându'și neagra pâne,
Din o grădină cu pere,
Neavând altă avere.

Un pěr mare, ce s'afla,
În mică grădina sa,
Da un fruct prea delicat,
Cunoscut și la'mpěrat.

Coaja'i galbină, subțire,
Sta sě te scoată din fire,
Gustu'i ar fi dat recoare,
Încă și la cel ce moare.

Un vecin, ce-avea deștept,
 Îi dă svatul înțelept,
 Să ducă la Ispahan
 O corfă, pentru Sultan.

„Aud, că'i lacom și cere,
 „La tot prânzul s'aibă pere,
 „Deci să cerci și tu vecine,
 „Dar' de'i nimeri-o bine.

„Spun, că'i bun și îndurat,
 „Al Persiei împărat,
 „Fructul cu gust osebit,
 „Îl plătesce însutit.

Țeranul se mai gândește,
 Pe urmă își împletesc
 O corfă, în carea pune
 Perele cele mai bune.

Dimineață-a doua zi,
 El la drum o și porni,
 La curtea din Ispahan,
 Și pe cale'și făcu plan,

Cum grădina se'și mărească,
 Din averea-împărătească;
 Până când se tot gândește,
 Eată'l, la curte sosese! —

Cum s'arată la palat,
De loc sare un argat ;
Duce corfa la Sultan,
Spunând, că'i dela-un țeran.

La curți mari, la-împărăție,
Toată lumea s'e o scie,
S'e duci ori ce, se primesce ;
Ma, s'e iai, Doamne feresce !

În scurt easă din palat
Tot acel dintâiu argat,
Și'i spune, că le-a primit
Șahul, ș'încă-a mai poftit.

Țeranul de bucurie,
Abia aștepta s'e vie
Șahul, ca s'e'i dea parale,
Pentru fructurile sale.

Era chiar o ȝi de svat
La-împărătescul palat,
Șahul încă s'aștepta,
Cu'ntreagă suita sa.

Locul pentru adunare,
Era salonul cel mare,
Țeranul, cu scop s'e'l vaȝă,
Faȝă cu Șahul s'așeaȝă.

Căscând gura prin salon,
Mai ales privind la tron,
Eată, Şahul a intrat,
De ministrii-încungiurat!

Ţeranul din întemplantare,
Aruncă-a sa căutare
Asupra unei schidoale,
Cu cap mare, gros la foale;

De statură foarte mic,
Încât sēmēna-a pitic,
Negru, ca corbu'n obraz,
Larg la gură, gros la nas.

Vedēnd astfel de ființă,
Nu i-a mai stat prin putință,
A'și ținē în cumpētare
Rîsul prost, cu hohot mare.

Însē rēu s'a înșelat,
Căci piticu'i om de stat,
Care numa-o vorbă-a ȑis,
Și țeranul s'a închis.

Acum șede în prinsoare,
La umbră și la recoare,
Blăstēmând svat, pom, grădină,
Ce'l lipsiră de lumină.

Dar' tot fără de folos,
 Căci pentr'un țeran de jos,
 Nime nu pune cuvânt,
 Nime nu'i dă creșmânt.

Încet, încet trece anul,
 Ear' din prinsoare țeranul
 Tot nu scapă. — Grea nevoie,
 Pentr'un rîs fără de voie!

Timpul poamelor veni,
 Șahu-începu a primi;
 Ma, care cum le gusta,
 Strâmbând din nas, le-arunca.

Căci nu'mi dați măcar o pară,
 Ca cele de astă-vară?
 Scrieți, întrebați de nume,
 Cine-a fost, din care lume?

După multe ispitiri,
 În urmă eșiră sciri,
 Că s'ar afla arestat,
 Pentr'un rîs nevinovat,

Șahu'l chiamă înainte,
 Și'i dă voie'n dulci cuvinte,
 Săși ceară vr'o respătire,
 Pentru-atâta suferire.

„Te rog domnule Sultan,“
 Răspunse bietul țeran,
 „De n'ai inimă de fer,
 „Dă'mi trei lucruri, cari'ți cer:“

„Un topor, puțină sare,
 „Ș'Alcoranul nost cel mare,
 „Apoi să remâi în pace!“ — —
 „„Dar' cu-aceste ce vei face?““

„Sire! eată adevăr!
 „Cu toporul taiu pe pěr,
 „Cu sarea voiu presăra
 „Toată rădęcina sa;

„Ca'n veci să nu mai resară
 „Vr'un ram, ce s'aducă pară,
 „Ci să fie vesceđită,
 „Și de mine-afurisită;

„P'Alcoran voiu să mă leg,
 „Că din genul meu întreg,
 „Nime nu va mai călca
 „Pe prag la Măria Ta!“

(Nicolai.) 1846.

LXV.

ASINUL CU TREI PROPRIETARI.

Un țeran gonit de soarte,
De dureri împresurat,
Se gătia acum de moarte,
Deci chiemând pe fii la pat,
„Ascultați iubiții mei,
Astfel Țise cătră ei:

„Vă spun cu multă durere,
„Și'mi e martor Dumnezeu,
„Că nu vă las altă-avere,
„De cât pe asinul meu,
„Care'mi servi cu credință,
„Până-acum la neputință!

„Remâneți d'aci 'nainte,
 „Câte trei stăpâni pe el;
 „Ma, fiți deștepți și cu minte,
 „Încărcați îl ușurel,
 „Și care'l va folosi,
 „Să nu uite-al și nutri.“

Părintele se sfârșese!
 Deci cel mai mare din frați,
 De loc îl și grămădesce
 Cu desagii încărcați.
 Hi la deal și hi la vale,
 Căci n'am să'ți dau fên pe cale!

La ce să'i dau de mâncare,
 Cugeta cu mintea sa;
 Căci o Ți nu'i lucru mare,
 A nu bè ș'a nu mânca!
 Mâne'i frate-meu stăpân,
 El să'i dea ovës și fên!

Al doilea iea măgariul
 De noapte, setos, flămând;
 Îl înhamă ca plugariul,
 Cu altă vită la rând,
 Și'n loc să'i dea de mâncare,
 Îl croesce pe spinare.

„Nutrețul te moleșesce
 Asine afurisit,
 Trage, căci acum sfințesce
 Soarele, și n'am sfârșit!
 Mâne'i frate-meu stăpân,
 El să'ți dea ovės și fên!“

Cel mic și mai prost de minte,
 Om de sat, simplu plugariu,
 Puse-o vită înainte,
 Și călare pe măgariu,
 Mi'l învêrte și mi'l bate,
 Până'l face vergi pe spate.

„Frații l-au ținut prea bine,
 „Cu mâncare pe ales.“
 Murmura țeranu-în sine,
 „Eu n'o să'i dau așa des,
 „Ci mai bine-acea para,
 „Pentru mine-o voiu păstra.“

Asinul fără mâncare,
 Fără apă, negrigit,
 La lucru fără cruțare,
 Mai pe urmă a pierit. —
 Acum iubiții mei fii,
 Împărțiți voi pielea'n trii! —

(Ramler.)

LXVI.

MORARIUL CU FIIUL SEU.

De nevoi grele silit,
Plecase un biet morariu,
De fiul seu însoțit,
Ca să vîndă un măgariu.

Cum să facă ei mai bine,
Ca vita să aibă preț,
O leagă strîns pe la vine,
Făr' a'i da noaptea nutreț;

Dimineată-a doua ȃi,
O pun p'o prăjină groasă,
Nevrînd a o moleși,
Nici a o strica la oasă.

Astfel mergînd la cetate,
Cel dintăiu ce'i întălni,
Vădînd groasa simplitate,
Rîsul nu și'l mai opri.

Ce fel? voi ați nebunit,
De cruțați așa măgariul,
Strigă cătră ei răstit,
Au că'i mai măgariu morariul?

Acesta simți lovirea,
Deci asinu'l deslegă,
Și spre-a-încungiura cărtirea,
Pruncul pe șea'l aședă.

Doar' așa voiu mulțămi,
Cugeta țeranu'n sine,
Ori pe cine-ar mai cărti,
Vrînd a mă da de rușine.

Mergînd căți-va pași la vale,
Eată, că se întălnesc
Cu trei cetățeni pe cale,
Carii ear' fi ocăresc:

„S'a sucit lumea pe dos ;
 „Toate pleacă spre stricare,
 „Uite bătrânul pe jos,
 „Ear' băiatul lui călare!“

„Jos cu tine frăţioare,
 „Căci eşti tinăr şi uşor ;
 „Lasă pe bătrân călare,
 „Care'i mai slab de picior!“

Morariul le mulţămî,
 Şi punându-se călare,
 Cugeta a nu mai fi
 Nouă cauză de mustrare.

Încă nu plecară bine,
 Când de nou îi întâlnesc
 Trei femei fără ruşine,
 Care ear' îi clevetesc :

Cea dintâiu strigă de loc :
 „Căci nu'ţi e măcar ruşine,
 „Om bătrân a'ţi bate joc
 „D'acel prunc cruduţ la viné?“

Fără lungă cugetare,
 Morariul s'a-înduplecat,
 A'şi lua fiul călare,
 După-al femeilor svat.

Ce'i drept, era un ce rar,
 A vedè așa figură:
 Fiiu și tată p'un măgariu,
 Era chiar caricatură!

Alți oameni trecând pe vale,
 Și vedând sarcina grea,
 Ce măgariul p'a cea cale,
 Anevoie o ducea:

Începură-a'i înjura,
 Dicând, că's lipsiți de minte,
 Dacă încarcă vita-așa,
 Cât abia merge-înainte.

Cum să facă dar morariul,
 Să nu'i strige nime'n dos?
 Apucà de frâu măgariul,
 Mergând ambi-acum pe jos.

Însă tot n'a încetat
 Causa de nemulțumire;
 Căci vedându'i alt bărbat,
 Îi înfruntă cu zimbire:

„De când e modă la țeară,
 „De merg oamenii pe jos,
 „Asinii fără povară,
 „Ce șir de asini frumos!“

Morariul ȕise: „Am greșit,
„Vrând pre toți a-îndestula;
„Ma, de aȕi fac nesmintit,
„Precum mintea'mi va dicta.“

Astă lege o păzi,
Și la toate reeșl.

Trad.

1852.

LXVII.

VĂNĂTORIUL DE PE ALPI.

Fiiul meu, nu vrei, nu'ți place, —
Să stai lângă mielușea?
Mielușeaua'i blândă, tace,
Pasce earbă la vâlcea.

„Mamă, mamă, dă'mi tu pace,
„Să vînez pe munți îmi place!“

Fiiul meu turma s'adună,
Auđind glas de păstoriu
Din fluier, ce'n văli resună,
Ca și clopotul sonor!

„Mamă, mamă, dă'mi tu pace,
„Să'mi petrec prin munți îmi place!“

Nu vrei fiule 'n grădine
 Floricele să plivesci,
 Căci prin munți pustii ce bine,
 Ce plăcere întâlnești?
 „Lasă floarea să-înflorească,
 „Ear' pe fiiu'ți să pornească!“

Și feciorul meu se duce
 Orb de pofta spre vânat,
 Făr' a sci'n cotro s'apuce
 Prin cel codru-întunecat.
 Înainte'i mai că sboară
 Tremurânda căprioară.

Prin săriri încumătate,
 Trece coaste, sare stânci,
 Preste petrele crepate
 Se avântă'n doue brânci;
 Dindărăt însă arcașul
 O gonesce pe tot pașul.

Eacă, unde-o duce soartea,
 Pe cel colnic neumblat,
 Unde o așteaptă moartea,
 Căci cărarea s'a 'nfundat:
 Au să sară, și să moară,
 Au săgeata o doboară.

Cu privirea mărmurită,
Ea se roagă de fecior,
Ce cu inima 'npetrită
Țintia arcul spre omor.
Când d'odată eacă vine
Spiritul, ce 'n munți se ține!

Și cu brațul de tărie
Apărând pe dobitoc,
Strigă: „D'a ta tirănie,
Nu'i scutit nici chiar est loc?
Căci gonesci turmele mele,
N'au loc pre pământ și ele?“

(Schiller.) 1853.

LXVIII.

LACRIMELE.

Pășind în lume ca prunc cu dureri,
Începi cu lacrimi a tale cărări;
Cu lacrimi mama dă primul sărut
La prunc, ce 'n brațe'i lumina — a vădut. —

D'aci-înainte dureri, bucurii
Se-întrec, ș'amorul se nasce'n copii.
Fetița blândă, în simț fecioresc,
Cu lacrimi ȃice: „Așa'i, te iubesc!“

Cu lacrimi ochiul fetei, frumos,
La mire-arată cu mult mai focos.
În scurt se face părechie din doi,
Și lupta-începe cu grigi, cu nevoi.

Și când bărbatul a mai desperat,
La cer femeia nălțând un oftat,
Cu ochi de lacrimi îi strigă mereu:
Curagiu, bărbate, că'i bun Dumnezeu!

Bărbatul-albesce și oara-a sunat,
Atunci în giuru'i ai sei lîngă pat,
Cu ochi de lacrimi, din pieptul pëtruns,
Îi dau tributul în inimi ascuns;

Bëtrânul caută cu simț premărit,
La cerul casei prin fii înmulțit,
În lupta morții, când graiu-încetă,
Prin lacrimi ochiul mai ȃice: „adiià!”

LXIX. X X

LUPUL ÎN DOAGA DE MOARTE.

Lupul încă le sfârşise,
Ca şi alţi mai mulţi tirani,
Pentru mieii, ce'i răpise
Din turme dela ciobani,
I se cerea resplătire,
Ca pentru-o nelegiuire.

Învechit în fapte rele,
Conştiinţa îl mustra,
Pentru multe asuprele,
Ce făcuse'n vieaţa sa;
Lucru ce se-întâmplă rar,
La aşa mare tâlhariu.

Deci, ca nu cumva să peară
 Negătit,
 Nespovedit,

Ca și cea mai crudă feară,
 Pe o vulpe a poftit,
 Să'i țină măcar lumină,
 Cum e datina creștină.

„Simț, cumătră, oara morții,
 „Îmi prevăd finitul meu,
 „Dar' mă las în mâna sorții,
 „Ce-a vrè bunul Dumnezeu!
 „C'am fost și eu păcătos,
 „Să ți-o spun, e de prisos.“

„Am făcut și rău în lume,
 „Încolțând grașii cârlani,
 „Lăsând și miei fără mume,
 „Încât sërmanii ciobani,
 „Însușiau a mea natură
 „Numai la ceia, ce fură.“

„Am făcut însă și bine,
 „Nu știu, dacă-ai aușit,
 „Să vești, soră — odată'mi vine
 „Un miel, ce s'a rătăcit,
 „Așa-aproape lîngă drum,
 „Că puteam, ca să'l sugrum;

„Eu însă'l lăσαι în pace,
„De și câne nu era,
„Ce putea vr'un rău a'mi face,
„Începând des a lătra;
„De și berbecii din turmă
„Îmi dedeau chiot în urmă.“

Da; acum îmi vine'n minte,
Îl tăiă vulpea frumos;
Asta fu, când mai nainte,
Te 'nnecaseși cu un os,
Pe care, ca să nu mori,
Ți'l scoaseră doi cocori.“

1855.

LXX.

NĂLUCA.

Într'un cerc de dame, tinere, frumoase,
Petrece'n o seară și câți-va bărbați,
Înșirând la glume și povesti mai groase,
Despre draci, ce umblă ca om îmbrăcați.

Mai ales Ioniță le spunea cu sete
Despre o nălucă de pe la comori,
Deșteptând cu-aceasta în femei și fete,
Ce sînt mai plăpânde, spaimă și fiori.

„Să lăsăm la-o parte asemenea glume,
De fantome triste și figuri enormi,“
Dise Cleopatra, „căci și golul nume,
Îți însuflă noaptea frică, de nu dormi!“

Omul nostru însă fiind bun de gură,
Trăncănia la easme, ca ș'o moară'n vânt; —
Deci și Cleopatra din cerc mi se fură,
Ca să'i dea resplată pentru-a lui cuvânt.

Ea făcând din paie o nălucă mare,
Cu ochi și sprâncene, de te-înfiora,
O-aședă la ușa casei de culcare
A lui Ioniță, care enara.

Mai târziu ea vine înderept cu scirea,
Cumcă unspredece oare au sunat; —
Cui e dor de monstru, cerce'i întâlnirea,
Ear' cui nu, să plece că'i timp de culcat. —

Ioniță vede monstrul cel de paie,
Și găcesce-îndată cine i l-a pus; —
„Lasă Cleopatră, că-o să mi te taie
„Mult mai mare spaimă, ca ce mi-ai produs.“

Servitoriul ager pe Ioniță'l puse
În deșertul easmei, cum era-încălțat,
Și cu măiestrie mai târziu îl duse
La fereastra damei, față cu-al ei pat.

Cleopatra încă pleacă cătră casă,
Și pe cale spune dulcilor surori,
Că pentru Ioniță a gătit o masă,
Încât la vedere'i o să'l iea fiori.

Astfel vin cu toate în apropiere
 De a Cleopatrei locuință'n sat,
 Petrecându'și timpul cu ris și plăcere,
 Că ș'o damă-însuflă spaimă la bărbat. //

„Vai! dar' ce se vede stând colo 'n picioare?
 „O nălucă, soațe! Dați-vă-înderept!
 „Nu vă fie frică, scumpe sorioare
 „Strigă Cleopatra, căci o iau de pept!

„Ioniță-al nostru vru, ca să'și resbune
 „Pentru a mea glumă, ce l-a oțărît.
 „Cum veniși nălucă, în acest loc, spune?
 „Și dîcînd o-apucă cū mâna de gût!

În acea minută nălucă'și întinde
 Brațele stufoase și reci cum era,
 În precugetare, de a o cuprinde!
 Cleopatra însă nu mai resufla.

1856.

VĚDUVA DIN CHINA.

Colo 'n țeara unde cresce
Chiparosul până'n nori,
Unde crinul înflorește
Într'un an de două ori; —

Unde legea lor prescrie
Ca pre morți să'i ardă'n roș,
Și pe văduvă de vie,
După soț s'o ardă'n foc!

O fetiță, ca ș'o floare,
După-un om se mărită
Ce cu tot, ce'i pe subt soare
Mai crudel, o tortură,

Cui spunea a sa durere,
Dela cine cerea svat,
O-îndemna, ca în tăcere,
Ea s'asculte de bărbat.

În vieață lamentoasă
Ea timp lung poate-ar fi dus,
Dacă febra cea nervoasă
Pe soț nu'i l-ar fi repus.

Deci se face pregătire,
Ca să ardă pre bărbat,
Ear' femeia'n vël subțire,
Priveghia neîncetat.

Ea scia cum să se poarte,
N'avea temere de loc,
Se-îchina blând crudei soarte
A murì de vie'n foc.

Viers spre laudă'i resună;
Ea se-îmbracă prea frumos,
Și stă gata, ca s'o pună
Pe cel rog de Chiparos.

Cugetând, că-a fi scutită
De suferințe lumesci,
Ș'a trăi mai fericită,
Lângă spirite ceresci,

Mulțime de om s'adună,
Să'i asiste la mormânt; —
Încep preoții să'i spună:
Că trecând de pre pământ,

Va să'și afle 'n ceea lume
Earăși pe acest bărbat. —
„Ce fel, eu de alui nume
„Nici în ceruri n'am scăpat?“

„Ardeți rogul fără mine;
„Căci cu tiran nici în raiu,
„Fie-acolo cât de bine,
„Nu voiesc, să mai am traiu!“

1856.

LXXII.

DUCESA PALUCHIN.

Într'o zi de toamnă, des de dimineață,
Când îți pare somnul mult mai delicat,
Urbea Petropolei vechie și măreață
În al tobei sunet trist s'a deșteptat.

Din lovirea scurtă, însă regulată,
Ori ce om cu minte lesne pricepea,
Cumcă o ființă își iea astădată
Pentru a sa culpă, o pedeapsă grea.

În veștminte albe propășia-o muiere,
Între elebarzii puși în șir pătrat;
Fața ei măreață deștepta durere
Chiar și în mulțimea, ce s'a adunat.

Preste 'nalți'i umeri, ce cu-a lor albime
 Și pe alabastru l-ar fi umilit,
 Fâlfăia-acum jalnic bucelele sublime
 Unui pěr de đînă, galbin despletit.

Ochii ei albastrii, plini de vioiciune
 Měsurau mulțimea celor curioși,
 Ma, — în acea minută, cu o repejune,
 Își retrăgeau fața sclavii mult fricoși.

Astă jertfă crudă, ce-o duc la junghiere
 În al tobei sunet trist și cu suspin,
 Este-o frumuseță rară de muiere,
 Tintera ducesă Olga Paluchin.

Până eri alaltă, damă încântată
 La domneasca curte și'n veri ce salon;
 Un cuvânt din gură'i prefăcea d'odată
 Soartea unui suflet, în client de tron.

După-a ei zimbire, plină de-influință,
 Cavalerii țerei ne'ncetat vena.
 Mai ales, că dama fără audiință
 La împărăteasa ori și când intra.

Ear' acum desculță, merge prin cetate,
 În al tobei sunet aspru, uricios,
 Și dela-a ei față iute se abate
 Veri ce ochiu de prietin lânged și fricos.

Și ce culpă neagră a putut fi 'n stare,
Să producă astfel de schimbare grea?
Tinera ducesă, fără cugetare,
S'a scăpat să dîcă la o soarea,

Cumcă: „în Rusia mare și aleasă,
Nu este femeie frumoasă ca ea,
Chiar și Catarina mândra-împărăteasă,
N'are-atâte grații, n'are nuri așa!“

Nu e pe subt soare crimă mai fatală,
De cât vătămarea celui coronat,
Mai ales când soartea află-așa cu cale,
Ca să dea femeiei cărna de bărbat.

Ce'i drept, Catarina trecea la părere
D'o frumseță rară în al ei pămînt; —
Deci ce mulctă aspră merita-o muiere,
Carea-o atinsese cu-așa greu cuvînt?

„Peste alba'i piele, ce-o făcu limbută,
„Față cu aceia, căror le-a vorbit,
„Să iea doue sute lovituri de cnută
„În piața cea mare,“ i s'a legiuit;

„Și să i se taie limba cea profană,
„Spre-a păzi tăcerea pînă la mormînt,
„Ș'a numai atinge pe o Suverană,
„Ce c'un semn preface frumseța 'n pămînt;

„În fine să fie etern esilată,
 „Ca o criminare cu fer de grumazi,
 „În munții Siberii, unde nu se-arată
 „Rađa cea de soare nici vara 'n ameadi.“

Ca la-o scenă tristă, ce se face 'n piață,
 Cetele de oameni locul l-au împlut,
 Unii din nesimțul inimei de ghiață,
 Alții s'și plinească pofta de vëđut.

Un stelagiu se vede colo 'n piața mare,
 Și pe el gialatul cu argații sei,
 Își așteaptă jertfa, plini de nerăbdare,
 Ear' mulțimea cască gura sa la ei.

Eată și ducesa între armatură,
 Suie scara crudă, fără ajutoriu,
 Pe stelagiu înieaptă încă-o căutătură
 Preste curioasa turmă de popor.

Ea, până la urmă a fost de credință,
 Că din mii de pretini unul se va-afla,
 Care prin rugare și prin influință,
 Va pași la curte, spre a se ierta.

Însă ochiu'i ager alt ce nu-întâlnesce,
 De cât vulgul rece, ce s'a adunat,
 Ca să fie martor, cum se biciuesce
 O ființă belă, pentru-al seu păcat.

În acea minută gâdea se răpede,
 Și cu o ruptură în cămașa ei,
 Albă și subțire, face, de se vede
 Peptul gol de dîină, mândrii boboeci.

Simțul de rușine, ce'i se vêtēmase,
 O făcu să sberce ca ș'un leu turbat,
 Și cu alba'i mână se și apucase
 Să'și adune 'n pripă vëlul sfârticat.

Însă-un carnefice ^{colan (italianeste)} o și iea de brață,
 Ș'o sucēscē astfel, ca p'o peană'n vânt,
 Încât el cu dosul vine spre-a ei față,
 Și o ține 'n spate sus dela pămēt.

Un moment mai trece, plin de încordare,
 Și përul fecioarei galbin, resfëțat,
 Sboară ca și fulgii, fără de cruțare,
 Căci a gâdei mână crudă l-a tăiat.

Acum iea gialatul biciul de nuiele,
 Și cu o mișcare îndērēt pășind,
 Îl vibrează 'n aer și'l dă preste piele
 Încât veđi păraie sângele curgënd.

Olga generoasă suferi 'n tăcere
 Fioaroasa cnută, până la finit,
 Fără-a da din buze țipet de durere,
 Încât ver ce suflet a remas uimit,

Rudele ș'amicii, cei cu influință
 La împărăteasa și la 'naltui svat,
 Mai muiară 'n câtva aspra ei sentință,
 Că organul limbei nu i s'a tăiat ;

I se ceru însă, să dea legătură,
 Cu mâna pre cruce, punând jurământ,
 Că 'n a sa vieață, n'a lăsa din gură,
 Nici chiar spre-închinare omenesc cuvânt.

Într'o dimineață aspră răcoroasă,
 La poarta prinsoarei sta o sanie grea ;
 Poarta se deschise și Olga frumoasă
 Cu-un jandarm în urmă, s'aședă în ea.

În ce parte-a lumii, va fi dus-o soartea,
 Și astfel de cale unde 'și iea sfârșit,
 Ce-o așteaptă-acolo, de nu cumva moartea?
 Răspundă la-aceste cei ce-au suferit! —

Ma ei tac ca morții, și numai din față,
 Din crețele fruntei ș'un adânc suspin,
 Îți spun a Siberii barbară vieață,
 Unde-au dus subt pază pe-Olga Paluchin.

1857.

Fine.

REGISTRU.

Poesii ocazionale.

Pagina.

I.	Fetița și Păsărica	3	(+)
— II.	Teodor și Măriuța	6	(+)
III.	Simpatie la Viena	11	(+)
IV.	Vinovatul	13	(+)
— V.	O Muștrare	15	(+)
VI.	Nu se poate	18	(+)
+ VII.	Un Rămas bun dela Brașov	20	(+)
VIII.	Așa 'mi-a fost ursita	23	
IX.	Răsunset	26	(+)
X.	O Panoramă în vis	28	
XI.	Alt Răsunset	31	
XII.	Cătră Nuori	33	—
XIII.	O Plimbare la lună	36	
XIV.	Cătră mierla	39	(+)
XV.	Glasul unui Român	42	(+)
— XVI.	La serbarea aniversărei pr. În. Domn George D. Bibescu în 23 Aprilie 1843	45	(+)
XVII.	O Privire de pe Carpați	48	(+)
XVII.	O Privire peste lume	51	(+)
XVIII.	Un suspin	53	(+)
XIX.	La Musa mea	55	(+)
XX.	Orb și orb	58	
+ XXI.	Un Răsunset	60	(+)

	Pagina.
XXII. 15 Maiu 1848	63
XXIII. Omul frumos	65
XXIV. Un Devotament familiei Hurmuzachi	67
XXV. Cătră Martirii Români din 1848—1849	71
XXVI. Devotament În Sale Principelui Carol de Schwarzenberg, (la întrarea sa în Sibiiu, ca guvernator)	74
XXVII. La deschiderea tipografiei românesce diecesane din Sibiiu	76
XXVIII. Răspunsul Pășeruiceii din foiletonul Zimbrului Nr. 7	78
XXIX. Omagiu de fidelitate Maj. Sale Francisc Iosif I. Împ. al Austriei etc. etc. cu ocasiunea venirii Sale în Ardeal la 27 Iuliu 1852	81
XXX. Orfana din munți	84
XXXI. Dorul meu	89
XXXII. O dimineată pe Surul	92
XXXIII. Savenire Domnului căpitan c. r. M. N.	96
XXXIV. Anul nou 1854	99
XXXV. Mintea	102
XXXVI. Înșelatul	104
XXXVII. Un vot sincer închinat Maj. Sale Francisc Iosif I., Împ. al Austriei etc. cu ocasiunea festivității nupțiarilor în 24 Aprile 1854 (tip. în alb.)	106
XXXVIII. Morții dela Oltenița	108
XXXIX. România la 1854 I.	110
XL. La mormântul lui Ioan Mocioni de Foen, rep. în 25/13 Maiu 1854	113
XLI. La mormântul lui Lucian Mocioni de Foen, rep. în 23/11 Maiu 1854 în etate de 24 ani	115
XLII. România la 1854 II.	118
XLIII. Imn popular	121
XLIV. Trei monuminte la Buzău, Focșani și Iași	124
XLV. Elenuța în cetate	127
XLVI. Eremitul din Carpați	131
XLVII. Lumina și adevărul	134
XLVIII. Cuvântul unui Peregrin	137
XLIX. Anul nou 1855	140

	Pagina.
L. Locul fericirii	143
LI. Fanariotul și Darea	146
LII. O fetiță la aniversarea mamei sale	150
LIII. Moldova la anul 1855	152 (+)
LIV. La mormântul protosingelului Grigoriu Pantasi	155
LV. La mormântul marelui Vornic al Moldovei Do- csachi Hurmuzachi, care a repausat în 30 Mar- tie 1857	157 (+)
LVI. Un epitaf	160
LVII. Un logograf	161
LVIII. Un epitaf	163

Versiuni și imitări de fabule și istorioare în metru.

LIX. Cele două căpățini goale	167
LX. Moartea și candidații ei	170
LXI. Vieța la câmp și la grădine	173
LXII. Conținerea de gustarea amorului fisic în junie și afară etc.	176
LXIII. Împăratul și Archimandritul	178 (+)
LXIV. Teranul Persian cu poamele	187 (+)
LXV. Asinul cu trei proprietari	193
LXVI. Morariul cu fiul seu	196
LXVII. Vânătorul de pe Alpi	201 (+)
LXVIII. Lacrimele	204
LXIX. Lupul în doaga de moarte	206 (+)
LXX. Năluca	209
LXXI. Vêduva din China	212 (+)
LXXII. Ducesa Paluchin	215

Varu 4575 Lipsă pp. 11-16,

Bibliotecă M. Florian

12. I. 1929

FRATELE RĂZLEȚ.

Frunză verde pădureț
Oliolio frate răzleț
Pe la noi tîrziu te-arăți;
Că de cînd te-ai răzlețit
Pe la noi n'ai mai venit.
Cum te plîng surorele
Pe toate cărărele,
Cum te plînge cea mai mare
Cu păr galbăn pe spinare,
Cu lacrimi până'n paftale;
Te plînge cea mijlocie
Cu rochiță vișinie,
Cu lacrimi până'n bărbie;
Cum te plînge cea mai mică
Cu rochița de-alestîncă,
Frunza'n codru să despică,
Să despică, să usucă
Și la pămînt jos că pică.
Cum te plînge maicăta,
Nu te plînge nici una
Ți se rupe inima.

SERMANĂ STREINATATE.

Sermană streinătate
Mult mi-ai fost fără dreptate,
Căci din tinerețe crude
Perdui părinți, perdui rude,
Ș'am ramas cu dor și jale
In nedreptățile tale.
De a plînge am dreptate
De al tău rău streinatate,
Căci călcăi din piatră'n piatră
Din străin nu-mi făcui tată
Și călcăi din urmă'n urmă,
Din strein nu-mi făcu-i mumă.

FRUNZULEANA DE BUJOR.

Frunzuleana de bujor
Dimineța când mă scol
Lacrămile mă omor
Și mă uit în sat cu dor.
Ved pe tată la ficior
 Și măicuță
 La ficuță
 Dar la mine
 N'are cine.
Când ieram o copiliță
Am avut o măiculiță
Tot pe drumuri călătoare
Și'napoi ne'ntorcătoare.

FRUNZĂ VERDE STUH DE BALTĂ.

Frunză verde stuh de baltă
La podețul cel de piatră
Streinel îs fără tată,
La podețul cel de-aramă
Streinel îs fără mamă.
La podețul cel cu brazi
Streinel îs fără frați,
La podețul cel cu flori
Străinel fără surori.

MĂ DĂDUI ROBIT PE-UN AN.

Mă dădui robit pe-un an,
Să fac din pelin zahar.
Și mă dădui păn la moarte,
Ca să fac dușmanul îrate.
Și'ncă mă dădui pe-o vară.
Din dușmancă sorioară;
Dar pelinul tot amar
Și zaharul tot zahar
Și dușmanul tot dușman.
S'a face dușmanul frate,
Când a da din piatră lapte
Și dușmanca sorioară,
Când a poeni pușca goală.

FRUNZULEANĂ DE OREZ.

Frunzuleană de orez
Vino frate de mă vezi,
Până sînt grîele verzi,
Că dacă s'or săcera
Tu pe mine mi-i uita.
Cînd să vîd soră cu frate
Inimioara li să bate.

LA PODEȚUL CEL DE PIATRĂ.

La podețul cel de piatră
N'am nici mamă, n'am nici tată ;
La podețul cel cu flori
N'am nici frați, n'am nici surori.
Creșteți flori cît gardurile
Ș'astupați pîrlazurile,
Să vî bată vînturile,
Ca pe mine gîndurile.
Creșteți flori și'mbobociți,
Bobociți și nu'nfloriți
Că mie nu'mi trebuiți.
Că de cînd v'am semanat,
Tot cu lacrimi v'am udat
Și de cînd v'am răsădit,
Tot cu lacrimi v'am stropit.
Es afară cat la munți,
Intru'n casă n'am părinți ;

De-ar mai bate-un vînt cu rouă,
Să ne'ntîlnim amîndouă,
Că maica ne-a blestemat,
Să nu fim două 'ntr'un sat.
Noi de cînd ne-am rădicat,
Multe lacrimi am varsat,
De-am făcut isvoară'n sat
Și părăe de-adapat.

BUSUIOC VERDE FIROS.

Busuioc verde firos,
Rămâi tată sănătos,
Dacă n'ai fost bucuros
Să mă ai de vr'un folos.
Busuioc cu trei crenguță,
Petrece-mă mămucuță,
— Petreacă-te străinii
De-acum cu iei o să fii.
— Petrece-mă Dumneata,
Cum inima te-a lasa
De străini m'oi sătura.
Căci mila de la strein,
Ca și frunza de pelin.
Eară mila de la mamă
Ca un strugurel de poamă.

FRUNZĂ VERDE DE-ALUNICĂ.

— Frunză verde de-alunică,
Dragul mamei Ionică,
Dacă-ai avut gând de ducă,
De ce mi-ai mai zis mămucă ?
Ieu de ducă tot m'oi duce,
Și mămucă tot ți-oi zice.

FRUNZULEANA PUI DE NUC.

Frunzuleana pui de nuc,
Batăte-ar pustiea cuc,
Ți-am plătit să-mi cînți un an
Nu mi-ai cîntat nici de-un ban.
Frunzuleana mărăcine,
Cucule de pe pădure
Dute la maica de-i spune,
De mai are-un fiu pe lume
Nu'l blesteme ca pe mine,
Că umblu din sat în sat
Ca cucul din brad în brad.
Cucul umblă că-i e dat
Dară ieu sînt blestemat.
Batăte-ar pustiea cuc,
Of rea parte-am mai avut
Să trăesc tot cu urît.

FRUNZĂ VERDE PĂR USCAT.

Frunză verde păr uscat,
Merg voinicii la vînat
Pe cai murgi încălecați,
Cu mîntăli negre îmbracați,
Pălării întunecoasă,
Cu cordele de matasă
Cai murgi is frățiori
Voinici tineri verișori,
Prav și arme c'au luat
Toată ziua au umblat
Și nimică n'au vînat ;
Dar cînd în de sară-au dat
Să uită pe-un păr uscat.
Și zăresc o păsărea
Ș'îndreaptă cu pușca'n iea ;
Paserea cînd i-au zărit
Cu grea jale le-au grăit :
Stați voinici nu m'mpușcați,
Mai întăi mă ascultați,
Ș'apoi să mă judecați ;
Maică-mea cînd m'au făcut
Tare bine i-au părut,
Dară cînd m'au leganat,
Of că rău m'au blestemat ;
Piciorul mă legana
Și gura mă blestema

De blestemul maicei mele,
Au crescut pe mine pene
De cînt codrului cu jele.

FRUNZĂ VERDE PUIURE.

Frunză verde puiure
Puișor de rîndune.
Sboară, sbori la țara me
Și spune la maică-me
De-a avea un frate-al meu
Să nu'l blesteme-așa rău
Cum m'au blestemat pe mine
De nu am pe lume bine.
Căci de iea sînt blestemat
Să umblu din sat în sat
Ne băut și ne mîncat
Negru negru întristat
Să umplu din țară'n țară
Cu traista subsuoară
Strein bolnav ne'ntrebat
Holtei bătrîn ne'nsurat.

FRUNZULEANA RUG DE MURE.

Frunzuleana rug de mure
Cucule de pe pădure
Mergi la mămuca de-i spune
De mai are-un frate-al meu

Să nu'l blesteme-așa rău
Cum m'au blestemat pe mine
De n'am ajuns zile bune.
Măicuța cînd m'au făcut
Bine că i-au mai părut
Dară cînd m'au leganat
Tare rău m'au blestemat
Cu blestem mare de foc
Să n'am pe lume noroc
Piciorul mă legana
Și gura mă blestema
Frunzuleana lemn uscat
Cînd mămuca m'au scaldat
Of că reu m'au mai scaldat,
Cu apușoară din vad,
Să âmbli din sat în sat,
Cu apușoară din iaz
Să fiu lumii de necaz ;
Cu apă din trestioară
Să umblu din țară'n țară ;
Cu traista subsuoară,
Cu apușoară din spini
Să umblu tot prin streini.
Cucule cu pene verzi
Ce cînți vara prin livezi ;
Cîntă și'n livada mea,
Se mă duc de pe-acolea,
Și tot ție-a rămînea.
Frunză verde iearbă grasă

Rămii maică sănătoasă,
Dacă n'ai fost bucuroasă,
De mine de-o mîngăioasă.
Să mă vezi sara prin casă,
Ca pe-o floare prea frumoasă,
Să șezi cu mine la masă.

× JIJIOARĂ APĂ-AMARĂ.

Jijioară apă-amară
Facete-ai neagră cerneală,
Să-mi cernesc sucna pe dos,
S'o trimet la soră'n jos.
Să-mi cernesc sucna pe față
S'o trimet la soră'n brață.
Am avut o sorioară,
Ș'am umplut lumea de pară ;
Am avut un frățior,
Ș'am umplut lumea de dor.
Frunză verde steregie
Dorul la părinți mă'mbie,
Dorule, nu mă'mbie,
Nu-s părinții ici cole.
Da-s părinții peste Prut,
Și Prutu-i din mal în mal
Și trăiesc cu mult alean.
Mamă, inimă de piatră
Să mai vii la mine-odată,
Să vezi străini, cum mă poartă,

Și desculță, desbracată
Și bătută și muștrată
Și flămîndă și'nsetată.

DUCE-M'AȘ ȘI N'AȘ MAI FI.

Duce-m'aș și n'aș mai fi
Cine mai mult m'ar dori?
Stratul cu garofile,
Grădina cu florile
Maica cu surorele.

CUCULE DE UNDE VII?

— Cucule de unde vii,
— De pe Jii de peste Jii
De pe cei codri pustii
— De-a mea maică ce mai știi?
— Iea ți-oi spune veste bună,
Că maica ți-i sănătoasă,
Pîne albă frămînta
Și la tine se gîndea,
— Cucule de peste Jii
De pe cei codri pustii,
De-a mea soră ce mai știi?
— Iea ți-oi spune veste bună,
Că sora ți-i sănătoasă,
Că flori roșii răsădea,
Și la tine se gîndea.

— Cuculeț de peste Jii
De pe cei codri pustii
Da de frate-mieu ce știi ?
— Sănătos și iel iera,
Plugul pe brazdă 'ntorcea,
Și la soră să gîndea.
— Cuculeț de peste Jii
De pe cei codri pustii
Să spui, măicuță-i așa ;
După cum ți-oi cuvînta,
Pine albă să frămînte,
Pe mine să nu mă uite.
Cuculeț de peste Jii
De pe cei codri pustii
Sora flori să'mi răsădească,
Și la mine să gîndească.
Cucule de peste Jii
De pe cei codri pustii
Spune fratelui așa,
Cuvînt de la soră-sa,
Ogorașul să'l brăzdească,
După mine să pornească.

FRUNZULEANA IASOMIE.

Frunzuleana iasomie
Vine cucul de la vie,
Peste vii peste movile
Și n'are unde să pune.

S'ar pune pe-o rămurea,
Aproape de casa mea,
Rămureaua-i lângă gard,
S'au dus puiul m'au lasat,
Cu cuvîntul m'au legat,
Ca pe-un dobitoc la gard.
Fugi cucule de-acole,
Că te-oi lua c'o nue,
— Macar să mă bați c'un drug
Că mi-am găsit loc de cuib.
— Mai bine cuce ai fi bun,
Să pleci îndată la drum,
Să vezi maica-mi, ce făcea,
Și de la mine gîndea,
— Maica-ți busuioc plivea,
Și la tine se gîndea,
Pine albă frămînta
Și pe tine te cata.
— Dute cuce, nu mai sta
Și spune tu maică-mea,
Busuioc verde plivească,
La mine nu mai gîndească.
Pine albă să frămînte
Și pe mine să mă uite.
Că maica de m'ar vedea
Jale mare i-ar umplea
Toată inimioara sa.

FRUNZĂ VERDE DE-ALUNICĂ.

Frunză verde de-alunică,
S'o dus bădița Costică;
Ș'o lasat calu'n pripon,
Iear puicuța sub un pom,
Calul paște și nechează,
Puica plînge și oftează.
— Taci puicuța, nu mai plînge,
Că la maică-ta te-oi duce,
Cînd a face plopul pere
Și răchita vișinele
Și tinjala viorele
Și resteul pepeni moi
Ș'om mînca noi amîndoi.
Și cuptiorul pepeni verzi,
Atunci pe maică-ai s'o vezi.
— Ba dragă m'oi mîneca
Și la măicuța-oi pleca.
Și așa te-oi blestema
Foc din gură mi-a pica.
Așa să-ți fie de bine
Să nu mai poți după mine
Așa să-ți fie de rău
Să nu poți de dorul mieu.
Cînd îi fi mai sănătos
Să nu iei un pai de jos,
Să te legeni ca iearba,

Să te'ngroși ca scîndura,
Să fii rumân ca ciara,
Și alb ca porumbrica.

CÎND IERAM LA MAICA FATĂ.

Cînd ieram la maica fată,
Mîncam turtă coaptă'n vatră.
Ș'o coceam ș'o pîrjoleam,
Tot mai grasă mă făceam.
De cînd m'am dus la barbat,
Nici un bine n'am aflat,
Minînc pîne și beu vin,
La inimă pun venin.
Sarmana inima mea
Mult înoată'n voie rea
Ș'a'nota cît va fi iea ;
Saracul sufletul meu
Mult înoată'n sînge rău
Ca un șârpe la dudău,
De cînd nu-s la locul meu.

NU ȘTIU LUNA PE CER MERGE.

Nu știu luna pe cer merge
Ori puica la apă trece ;
Nu știu luna'nourat,
Ori puica s'au suparat.
Nu știu luna-asfințit ;

Ori puicuța-au adormit,
Nu știi luna-au resărit,
Ori puicuța s'au trezit.
Dormi puicuță să nu simți
C'ai ramas fără părinți.
Dormi puicuță neclințit,
Că lumea teau părăsit.

CUCULE DE UNDE VII.

— Cucule de unde vii,
— De pe cele văi pustii.
— De-a mea maică nu mai știi?
— Ba zeu știi da nu ți-oi spune,
Că nu-ți mai aduc vești bune;
Măicuța te-au blestemat
Ca să mori înstreinat
Și să n'ai loc în pământ,
Nici tămie la mormînt.
Dar pe tine te-aș ruga,
Părinții nu-ți blestema,
Că-i fi rumân ca ceara
Ieară gras ca scîndura.

FRUNZĂ VERDE TREI AGUZI.

Frunză verde trei aguzi,
Sus în munți la nalte curți
La părinți necunoscuți.

Sus în munții cei de piatră,
Doamne rău-i fără tată;
Sus în munții cei cu flori,
Tare-i rău fără surori;
Sus în munții cei cu brazi
Doamne rău-i fără frați.
Frunză verde trei aguzi
Tare-i rău fără părinți.
Cînd streinii stau la masă
Ieu le țin lumina'n casă;
Cînd dau să mă pun și ieu
Streinul se uită rău,
Cînd ieu o îmbucătură
Ajung lacrămile'n gură,
Dumnezeu de mila mea,
M'au făcut o păsărea
Și m'am dus la maica-mea;
Mămuca cînd mă vedea
Mămuca mă hîciea
„Fugi pasere de-acolea!
Jale mare m'au cuprins
Și mămucă-i ieu i-am zis:
Mamă măiculița mea,
Stăi și nu mă hîciea,
Până nu ți-oi povesti
Cum trăesc cu streinii;
Cînd streinii stau la masă,
Ieu le țin lumina 'n casă,
Cînd dau să mă pun și ieu

Streinul să uită rău,
Cînd ieu o îmbucătură
Ajung lacrâmele'n gură.
Dumnezeu de mila mea
M'au făcut o păsărea,
De-am sburat la maică-mea,
Maica nu mă cunoștea
Și Maica mă hîciea.

FRUNZĂ VERDE TREI AGUZI.

Frunză verde trei aguzi,
Copilă cu doi părinți
Ca luna între doi sfinți,
La ce tu te mai măriți?
Că mila de la părinți
Cu mare greu o s'o uiți,
Da mila de la barbat
Ca frunza-i de păr uscat,
Cînd te pui să te umbrești
Mai tare te dogorăști.

FRUNZULEANA SĂLCIOARĂ.

Frunzuleana sălcioară,
Apușoară Bistrioară
Facete-ai neagră cerneală,
Să-mi cernesc o băsmăluță,
S'o trimet l'a mea măicuță

Pe șuerul vîntului
În fundul pămîntului.
Ca din somn să mi-o trezesc
Și trei vorbe să-i vorbesc
Ș'apoi să mă jăluesc.
Scoală, scoală măiculiță
Și vezi-mă drăguliță,
Cît streinii rău mă poartă
Desculță și desbracată
Și ieu calc holera toată,
Maică măculeana mea
Vino maică ici colea
Și te rog maică să vii,
Până'n fundul grădinii
Să vîri mîna pintre spini,
Să mă scoți dintre streini.

FRUNZĂ VERDE DE-ALUNICĂ.

— Frunză verde de-alunică,
Puișor de rîndunică.
Poate vii din țara mea
Spune-mi tata ce făcea ?
Și de la mine gîndea.
— Ii pe-o uliță domnească
Calul să și'l potcovească
După tine să pornească.
Of puiuț de rîndune

Ia să spui tătucă-i așa,
Că pe-o uliță domnească
Calul nu'l mai potcovească
După mine nu pornească,
C'am trecut o apă lină
Ș'am mers în țară streină.
Of sărăcuța de mine,
Unde nu cunosc pe nime
Numai frunza și iearba,
Că-i peste toată lumea.
Frunză verde rămurea,
O puiuț de rîndunea
Doară vii din țara mea
Spune-mi maica ce făcea?
— Pîne albă frămînta
După tine se gătea,
Și sora ți-i sănătoasă,
Ședea la gherghef și coasă ;
Nu știu coasă ori descoasă
Știu lacrimi pe față varsă.
— O puiuț de rîndunea
Doară mergi în țara mea
Și să spui măicuței-așa :
Pîne albă să frămînte
Și pe mine să mă uite,
C'am trecut o apă lină
Ș'am mers în țară streină
Vai sărăcuța de mine

Unde nu cunosc pe nime
Numai frunza și iearba
Că-i peste toată lumea.

FRUNZULEANĂ FOAIE LATĂ.

Frunzuleană foaie lată
De-aș avea mamă și tată,
N'aș mai plînge cîte-o dată.
De-aș avea frați și surori
N'aș mai plînge atîtea ori.
De-aș avea neamuri în sat
N'aș umbla ca un om bat,
De-aș avea pe cineva
N'aș mai plînge, n'aș ofta.
Că mila de la strein
Ca și umbra cea de spin,
Cînd te pui să te umbrești
Mai tare te dogorăști.
Iear mila de la părinți
Cu-anevoe poți s'o uiți.

FRUNZĂ VERDE MĂR MUSTOS.

Frunză verde măr mustos
Dacă n'ai fost bucuros
Rămii tată sănătos,
Ca ș'un trandafir frumos,
Care'l bate vîntu'n jos

Umple lumea de miros.
Rămii tată sănătos
Ca ș'un trandafir frumos,
Care'l bate vîntu'n față
Umple lumea de dulceață.
Rămii maică sănătoasă
Ca ș'o garofă frumoasă,
Care-o bate vîntu'n jos,
Umple lumea de miros.
Rămii maică sănătoasă
Ca ș'o garofă frumoasă,
Care-o bate vîntu'n față
Umple lumea de dulceață.

CINE N'ASCULTĂ DE MAMĂ.

Cine n'ascultă de mamă
N'are'n lume nici o samă,
Cine n'ascultă de tată
N'are noroc nici odată.
Nici ieu nu i-am ascultat,
Și Dumnezeu m'au cercat;
Ș'am făcut precum am vrut,
Și Dumnezeu m'au bătut.

FRUNZULEANA MĂTRĂGUNĂ.

Frunzuleana mătrăgună
Pasăre ce iești nebună,
De-mi tot cînți sara pe lună

Nu vezi inima-mi nu-i bună.
Ci-i încinsă cu cunună
Și-i încinsă de guri rele
Ca riul cu petricele,
Și-i încinsă de dușmani
Ca riul de bolovani.

DORULE DE UNDE VII ?

— Dorule de unde vii?
— De pe cele văi pustii
— Da de mămuca nu știi?
— Știu bine că-i sănătoasă,
Șade la masă și coasă ;
Nu știu coasă ori descoasă,
Știu numai că lacrimi varsă,
De face fântină'n casă.
Fântină cu trei isvoară
Cine-a bea din iea să moară.
Să bea dușmanca ta
Să plesnească fierea'n iea.
Să bei și tu dragul meu
Să te ție Dumnezeu.

DE-AȘ AVEA SABIE NOUĂ.

De-aș avea sabie nouă
Mi-aș tăia Moldova'n două,
Și m'aș duce'n țara mea,

Doar aş da de maică-mea.
Şi mi-aş face-o cărăruşă
Pân la măiculiţa'n uşă.
Eşi măicuţă la portiţă
Ascultă-a-mea suferinţă
Şi atunci să-mi dai credinţă.

FRUNZĂ VERDE TREI ZMICELE.

Frunză verde trei zmicele
Sarmanele nemurele,
Unde-s ieu şi unde-s iele,
Mi s'a 'mplut trupul de jele
Şi inima de durere.
De jalea trupului mieu,
Plîng pietrele pe părău,
De jalea vieţii mele
Plîng pietrele 'n vădurele.

X NEGRU-I NEGRU PĂMÎNTU

Negru-i negru pămîntu
Da-i mai negru urîtu,
Că mi-i traiul cu dînsu.
Fugi urîte de-acole.
Nu-mi cădea mie bele.
Fugi urîtule din prag
Să vie cine mi-i drag.

Maică inimă 'ntristată
De cît mă făceai o fată
Mai bine-un colac de piatră,
Și mă puneai la fîntînă
Să se cheme apă bună.
Și toți cîți pe drum or trece
Tot la mine să se plece
Să-și ia șlicele din cap
Și să bea apa cu drag.

De-ale dragostei.

VINO BADE SĂRELE.

— Vîno bade sărele,
Ș'ascultă muștrările,
Cum mă muștră maică-mea
Să nu șăd cu Dumneata.
Și mă muștră și mă'nvață,
Să nu șăd la tine'n brațe.
Spune dragă maică-ta,
Cînd va putea numara,
Frunzele de pe un nuc
Penele de pe un cuc
Și frunza de pe-un stejar
Și iearba de pe un hotar ;
Atuncea nu ne-om iubi,
Atuncea ne-om despărți.

FRUNZĂ VERDE Ș'O LALEA.

Frunză verde ș'o lălea,
Sermana inima mea,
Iear au prins a mă durea
De m'a durea tot așa ;
Nu știu'n cît a remînea
Și cu inimioara mea.

Arde inimioara'n mine
Ca un cuptioraş de pîne,
Dau cu apă să mă stîng,
Şi mai tare mă aprind.

PASĂRE PRIVIGHETOARE.

Pasăre privighetoare,
Cîntă sara pe răcoare
Şi cîntă şi ciripeşte,
De iubit să pregăteşte.
Mititică păsărea,
Ascultă şi vorba mea,
Că bine ți-a prinde iea.
Mutăți cuibul sus pe fag,
Şi-ți fă mîncarea pe plac
Şi iubeşte ce ți-i drag.

PRIMĂVARA IEARBĂ CREŞTE.

Primăvara iearbă creşte,
Vai de cel care iubeşte.
Nici mîncarea nu-i ticneşte
Nici ce bea nu-i folosăşte,
Ce-am făcut n'am făcut bine,
Că-s cu gîndul tot la tine.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

Frunzuleana ș'o lalea
Sărmănica turturea
Dacă-și perde soția.
Iea pe alta nu-și mai vrea,
Ci sboară din creangă'n creangă
Și strigă puiule dragă.
Și sboară din pom în pom,
Și'ntreabă din om în om.
N'ați văzut un puișor ?
Iubitul meu soțior
Mîndru-i bradul muntelui ;
Da-i mai mîndru statul lui.
Neagră-i pana corbului,
Da-i mai negru părul lui.
Albă-i spuma laptelui,
Da-i mai albă fața lui,
Neagră-i mura cîmpului
Da-s mai negri ochii lui.

FRUNZĂ VERDE LEMN DE TEI.

Frunză verde lemn de teiu
Ieși Marandă din bordeiu.
Numai o vorbă să-ți spun
Și de-acolo plec la drum ;
Și m'oi duce, tot m'oi duce,
Dorul tău să nu m'apuce,

Stăi bădiță, nu te duce,
Ș'om trăi vieață dulce.
Lasă lumea, să vorbească,
Puiul meu să mă iubească.

FRUNZĂ VERDE ȘI IEAR VERDE.

Frunză verde și iear verde
Ce-am iubit nu să mai vede;
Cît să cat prin earbă verde,
Prin grădini și prin livede
Și prin cositură verde.
Cătă-i iearba cîte-un fir
Și găsii un trandafir,
Trandafirul Domnului
Cu mirosul dorului.

FRUNZĂ VERDE DE RĂCHITĂ.

Frunză verde de răchită
Casa ta-i descoperită,
Mie-mi pare șîndilită,
Casa ta ie risipită.
Mie-mi pare zugrăvită,
Că dragostea de nevestă,
Ca garofa din fereastră.
Bate vîntul cam din jos,
Umple casa de miros.

Dragostea de fată mare
Ca garofa din carare,
Bate-un vînt miroasă tare.

TULPANAȘ CU DOUĂ FEȚE.

Tulpanaș cu două fețe
Dragostele-s cu blindete,
Tulpanaș cu două flori
Dragostele-s cu flori.
Dragostele cele mari
Stau în drum ca doi talhari,
Dragostele cele mici
Stau în drum ca doi voinici.

FRUNZĂ VERDE MERIȘOR.

Frunză verde merișor
De ții dor, de nu ții dor,
Trimete-mi gura odor,
Intr'o frunză de bujor,
De la deal de curătură
Șueră badea din gură
Și-l cunosc pe șuerat,
Că mi-e badea fermecat;
Dar cine l'au fermecat?
Șapte fete dintr'un sat,
Ș'o nevestă cu barbat,

Stricățică de varsat.
Și cu haz la sărutat ;
Dar cu ce l'au fermecat,
 Cu sulcină
 Din grădină
 Apă lină,
 Din fântină
 Mătrăgună
 De cea bună.

FRUNZĂ VERDE MĂRĂCIUNE.

Frunză verde mărăciune
Cu amar trăesc pe lume,
Cu amar și cu durere,
Vieață făr de mîngăere
Dragoste făr de plăcere.

FRUNZĂ VERDE Ș'O LALEA.

Frunză verde ș'o lalea
Nu-mi lega maică lumea,
Cu cine nu mi-i voia.
Ci mi-o leagă, maică leagă,
Cu cine mi-i lumea dragă.
Dă-mă maică după drag,
Să-mi fie și'n pămînt larg.
Nu mă da după urît

Că mi-a fi și'n pământ strîmt
Mai fă maică, ce-i putea
Și mă dă la casa mea.
Nu mă da maică pe deal,
Că să face grîul rar
Și iearba, numai hotar.
Ci mă dă maică pe șăs,
Că se face grîul des
Și iearba numai ovăs.

FRUNZĂ VERDE DE SECARĂ.

Frunză verde de secară,
Cînd dă soarele'n de sară
Gîndurile mă omoară.
Frunză verde trei zmicile,
Ce să fac inimei mele,
Să uite de gînduri rele.

FRUNZĂ VERDE RUG DE MURE.

Frunză verde rug de mure
Ce mi-i drag mie pe lume,
Cărarușa din pădure
Pardosită cu alune,
Pe de lături cu căpșune,

Merg fetele după mure.
Noi cîntînd tăiem nuele,
Doar ne-om întîlni cu iele.

FLORICICĂ ALBĂ-ALBASTRĂ.

— Floricică albă-albastră
Ce-ai crescut în calea noastră,
Așa naltă subțirea
Tocmai de potriva mea.
Floricică de pe șăs,
Team îndrăgit de pe mers,
Că ți-i mersul leganat,
La inimă mi-ai picat.
— Cum dragă nu ți-oi pica ;
Dacă tu iești partea mea.

BATE VÎNTUL VISCOLEȘTE.

Bate vîntul viscolește,
Dorul tău mă prăpădește,
Casa ta-i descoperită
Mie-mi pare aurită,
Casa tă ce-i risipită
Mie-mi pare zugrăvită.
Bate vîntul vălurele
Și-mi aduce-un dor ș'o jele ;
De pe la mîndrele mele.

FRUNZULEANA NUCĂ SACĂ.

Frunzuleana nucă sacă
Hai puicuță la prisacă,
Să mîncăm miere de roi,
Să ne iubim amîndoi.

FRUNZULEANA DE NAGARĂ.

Frunzuleana de nagară
La Cristești între hotară,
Cîntă-un cuc de să omoară,
Pentru-o puică bălăoară.
La fîntîna din răzoară,
Beu voinicii de s'omoară
Pentru-o puică bălăoară.

FRUNZĂ VERDE DE HARBUZ.

Frunză verde de harbuz,
Cîte flori pe coastă sus,
Toate mîndra ni le-au strîns.
Și le-au făcut mănunchele
De le-au pus în sin la piele.
Doar i-ar mai trece de jele

FRUNZULIȚĂ LOZIOARĂ.

— Frunzuliță lozioară
Măriucă Mărioară,
Ce ții gurița amară
— Am mîncat bade-o căline,
Să nu mă sărute nime
Și cine m'a săruta,
De mine n'a mai scapa.

FRUNZULIȚĂ TREI MIGDALE.

Frunzulița trei migdale
Floristică de pe vale
Ce te usuci așa tare?
Frunză de rourusca
Cum focul nu m'oi usca
Cînd n'am frați se mă'ngrădească,
Nici surori să mă plivească,
Nici părinți să mă privească,
Inima să-mi răcorească.
Floristică albă albastră
Dragostea ni să stricase.
Floristică albișoară,
S'aũ tocmiț dragostea ieară.

FRUNZĂ VERDE PELINIȚĂ.

Frunză verde peliniță
Vin la neica'n grădiniță,
Vin la neica la isvoară,
Să culegem lăcrămioare,
Tu să-mi pui în pălărie,
Ieu în gițe aurie.
Peste Prut în vadul rău,
Face-sar un pod mereu
Să treacă și bun și rău,
Să trec ieu
Cu puiul mieu.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

Frunzuleaua ș'o lalea
Sarmana inima mea,
Iear au prins a mă durea,
Nu mă doare,
Cum să doare.
Mă doare ne contenit,
Pentru'n puiu ce l'am iubit,
Acuma de l'aș avea,
Ce bine mi-ar mai părea
Și bine l'aș mai ținea.
Numa'n pîne și masline
Și rachiu de tîscovine,
C'am trăit odată bine.

FRUNZULIȚA STEJĂREL.

Frunzulița stejărel
Cîtu-i omul tinerel
Să ține dorul de iel;
Dar de unde'mbătrînește,
Dorul să călătorește,
Nimărui nu-i trebuiește.

FRUNZULEANĂ PELINIȚĂ.

Frunzuleană peliniță
Liță, liță
Copiliță,
Mai an vară sugeai țîță,
Ș'acum dai badei guriță;
Guriță de serutat
Trupușor de desmerdat.

FRUNZULIȚA CIMBRIȘOR.

Frunzulița cimbrîșor
Bate murgul din picior;
Să-i pun șaua bineșor,
Și s'o plec unde mi-i dor.
Hai murgule'n pas mai tare,
S'ajungem în sat cu soare,
C'avem puică ca o floare,
Hai murgule'n pas lupește,
Că mi-o dat puica nădejde.

Trage murgul la grăunțe,
Și voinicul la mîndruțe,
Trage murgul la popas,
Și voinicul unde a mas.

FRUNZĂ VERDE Ș'O LALEA.

Frunză verde ș'o lalea
Amărită-i soarta mea,
Și n'o știe nimenea,
Numai ieu cu puica mea.
Dragoste făr de noroc
Știi ca cărțele de joc,
Unul pune ș'altul iea
C'ășa merge dragostea.
Las s'o iea, s'o iea, s'o iea
C'ășa merge dragostea,
N'o s'o ție'n colivie,
Și tot la bade-o să vie.
N'o s'o ție 'nchisă 'n casă,
Și tot la bade-o să ieasă.

LUMINĂ LUMINĂTOARE.

Lumină luminătoare
Resai mai strălucitoare,
Lîngă drumul ce mă duce,
La puicuța mea cea dulce.

Iată dragă c'am venit,
Pleacă gura s'o sărut.
S'o sărut odată bine,
Să-mi fie pe un an de zile ?
C'apoi iear remii de mine.
Cîntă cucii prin livezi,
Cîntă cîntă de te pierzi ;
De-ar cînta'n a mea livadă,
S'asculte puica odată.

CAT LA LUNĂ.

Cat la lună, luna sus
Cat la jug boii s'au dus :
Ieu dau fuga după boi,
Puica mă strigă'napoi.
Vino bădiță la noi,
C'are mama doi vițai
De-or crește s'or face boi.

FRUNZULEANA LILIEAC.

Frunzuleana lilieac
Mare-i lumea ieu nu'ncap,
Mă mier singur ce le fac.
Foc în casă nu le-am dat,
Barbatul nu le-am luat.
Iear gîndesc pe Dumnezeu,
Că de-acuma să fac rău,

Dușmanii, dușmancele,
Vrea să-mi puie zilele ;
Zilele nu mi-or repune,
Că și eu sînt om pe lume.
Dorul la Bugeag mă'mbie,
Dorule nu mă'mbiea,
Nu-i Bugeagul ici colea.
Nu știi 'ncît a remînea,
Și cu inimioara mea.

FRUNZĂ VERDE DE MATASA.

Frunză verde de matasă
Inima mi-i friptă arsă ;
Vezu-i ochi-ți negrișori,
Ce-mi dau săgeți cu fiori.
M'am suit în foișor,
Vezu-i al tău trupuşor.
Și mi-e rău de vreu să mor,
Nimeni nu mă lecuește,
Căci inima mea bolește ;
Numai tu dacă ai vrea,
Ca cu mîna mi-ai lua
Toată reutatea mea.

FRUNZULEANA LOZIOARĂ.

— Frunzuleana lozioară
Ce ai în gură Mărioară.
— Trandafir și tălioară,

— Dă-mi și mie Mărioară,
Ca să mă scot de la boală.
— Ba, bădiță nu ți-oi da.
Așa cum crezi Dumneata,
Astă vară n'au plouat,
Ș'am plătit de le-au udat ;
Cu bani de pe sărutat
Și plății de răsădit,
Cu banii de pe iubit.

CE SĂ FAC INIMEI MELE.

Ce să fac inimei mele
Să uite de gânduri rele.
Că ce fac nu mai mîininc,
Unde mi-aștern nu mă culc,
Unde gîndesc nu mă duc,
Că m'am dus asvară-odată,
Ș'am oftat o iearnă toată.

FRUNZULEANA BOB NĂUT.

Frunzuleana bob năut
Sub umbra de nuc
Toate fetele să duc.
Numai ieu nu mă mai duc
Că măicuța nu mă lasă
Că-i pădurea deasă.

Și să teme că m'a pierde,
Că-i pădurea verde.
Toate fetele să trag
Sub umbra de fag ;
Numai ieu nu mă mai trag
Sub umbra de fag ;
Că mi-i badea drag.

FRUNZĂ VERDE MĂRĂCINE.

Frunză verde mărăcine
Mi-au venit gânduri nebune ;
Să-mi ieu cal și arme bune,
Să mă primblu pe-astă lume.
Să mă vadă ori și cine,
C'am trăit cu puica bine.
Mă cunosc pe șuerat
Că sînt tînăr ne'nsurat.
Purtam cal ne învațat.
Cal negru porumbăcel
Voinic tînăr sprintenel,
Pe vremea cireșilor,
Trecui drumul Ieșului ;
Iear la jumătate cale
Mă'ntilnii c'o fată mare,
Făcui ochișorii roată,
Văzui peste lumea toată ;
Vězui luncele 'nfrunzite
Puicuțele 'mpodobite

Și de primblare gătite ;
Numai puiculița mea
Îmi ședea jos la cișmea ;
Slobozea o lăcrămea,
Cînd ieram cu puica mea
O țineam de cingătoare
Ș'o juram pe sfîntul soare,
Și pe sfintele icoane,
De pe-un altu'n lume are ;
Spune-mi, spune-mi Dumneata
De mai ai pe cineva,
Spune-mi, spune-mi, nu-l ierta.

FRUNZULIȚĂ DE DOI FAGI.

Frunzuliță de doi fagi
Decît iubire să faci,
Mai bine-o boală să zaci.
Că de boală tot te scoli
De iubire poți să mori.
Ieste dor și pe aiurea,
Ca la noi nu-i nicăirea,
Ieste dor și'n alte sate,
Ca la noi nu să mai poate.
Nici nu vine să mă vadă,
Ori și-au găsit altă dragă.
Nici macar nu vine, ami spune,
De și-au găsit alta'n lume
Mai frumoasă, decît mine.

Ieste dor și de părinți,
Faci ce faci și tot îl uiți ;
Dară dorul de bărbat,
Tare-i mare și'nfocat
La inimă m'au secat.

MARIȚO DE LA BAȘEU.

— Marițo de la Bașeu
N'ai văzut pe dragul meu,
— Lelițo, de l'am văzut,
Ieu nu ți l'am cunoscut.
Pe badea de l'ai vedea,
Tu să mi'l cunoști așa :
Că-i la față albineț,
Și la păr negru și creț ;
Mai de'n sus de gurișoară,
Trasă-i neagră mustecioară.
Mai în sus de ochii lui
Scrisă-i pana corbului ;
In fața obrazului
Scrisă-i ruja macului.

FRUNZULEANA POAMĂ NEAGRĂ.

Frunzuleana poamă neagră
Toți Botușanii măntreabă
De ce-s tînără și slabă ;

Ieu le spun de ce-am slăbit.
C'am fost bună de iubit
Și'nțăleaptă la cuvînt.

FRUNZĂ VERDE DE SULCINĂ.

Frunză verde de sulcină
Colo'n vale la grădină
Ieste-o copilă străină ;
Tot îmi plînge și-mi suspină.
Cu pruncușorul pe mîină.
Și tot plînge și grăiește,
Vai de cel care iubește.
Cît oi fi ș'oi mai trăi
Bulgăraș n'oi mai iubi
Că Bulgarul are-un dar,
Mai întăi ie ca zahar
Ș'apoi îți pare amar.
Așa-mi vine une ori
Să beu otravă să mor.
Dar mai stau și mă gîndesc,
La ce să mă ctrăvesc
Cînd am zile să trăiesc.
Așa-mi vine cîte-o dată,
Să mă străpung c'o săgeată
Iear mai stau mă răsgîndesc,
De ce să mă prăpădesc,
Cînd am zile să trăiesc.

FRUNZULEANĂ LĂMĂIȚĂ.

Frunzuleană lămăiță
Ieșii sara pe uliță,
Și-am văzut pe-a mea drăguță ;
Ședea la masă'n portiță
Albă ca o lebediță,
Frumoasă ca o cruciță,
Ieu am rîs și iea n'au rîs,
Inima mi s'au aprins.
Ieu grăii, iea n'au grăit
Inima mi s'au topit.
Merg acasă suparat.
Și măicuța m'o 'ntrebat :
— Dragul mamei ne'nsurat,
Ce șezi așa suparat ?
Ori ți-i foame de mîncat,
Ori ți-i vremea de'nsurat.
— Nu mi-i vremea de mîncat
Ci chiar vremea de'nsurat.
C'am ieșit sara'n portiță
Ș'am vîzut a mea drăguță ;
Albă ca o lebediță
Frumoasă ca o cruciță,
Ieu am rîs și iea n'au rîs
Inima mi s'au aprins ;
Ieu grăii, iea n'au grăit
Inima mi s'au topit.
Iear maica mi-au cuvîntat

Dragul mamei ne'nsurat ;
Mergi de sară la primblat.
Iea a rîde, tu nu-i rîde
Inima i s'a aprinde,
Iea a grăi tu nu-i grăi,
Inima i s'a topi.

— Știi bădiță ce-am visat,
Un vis mare minunat :
Băsmăluța ta cea nouă,
Am visat-o ruptă'n două.

— Ba, lelițo spui așa,
Că ți-e ruptă inima
Și te temi, că te-oi lasa.

— Nu mă tem, că mi-i lasa
Că-s albă ca lebada.

Rumână ca o călină
Frumoasă ca o grădină.
Și ți-am fost drăguța ta,
Nu mă tem că mi-i lasa.

FRUNZĂ VERDE PUI DE NUC.

Frunză verde pui de nuc
Geaba mă mai duc la tîrg,
Că ce cumpăr nu mînînc,
Cumpăr pîne și masline

Și minînc și-mi mai rămîne,
Maica mă cunoaște bine,
Că-s cu gîndul tot la tine.

FRUNZĂ VERDE MIEZ DE NUCĂ

Frunză verde miez de nucă.
Draga mamei Anghelucă.
Dacă-ai avut gînd de ducă,
De ce mi-ai mai zis mămucă.
Că sara cînd îmi veneai,
Mămucuță îmi ziceai,
Inimioara-mi răcoreai ;
Dar de vre-o trei zile'ncoace,
Nici mîncarea nu-ți mai plăce,
Nici acel care ți-o face.

TUPILUȘ PE SUB CIREȘ.

Tupiluș pe sub cireș,
Bună-i lelea de-un prilej,
Tupiluș pe sub răchită
Bună-i lelea de-o ispită.

FRUNZĂ VERDE LĂMÂIȚĂ!

Frunză verde lămâiță
Am avut o copiliță,
Am lasat'o, să mai crească,

Minte'n cap să dobîndească.
Dar de cînd o am lasat,
Copila s'au măritat.
De să mărita'n alt sat,
Nu iera nici un banat ;
Dar așa-i în satul meu,
Sarmanul sufletul meu.
De la mine-a treia casă ;
Of inimioara mea arsă !
Ies afară iea mă vede,
Ieu o strig și iea nu crede.
Îmi trec vieța'n suparare,
Inimioara rău mă doare.

VOINIC VOINICELE.

Voinic voinicele
Trup de floricele.
Ochi de viorele,
Dacă vii la noi,
Să nu vii tăcînd.
Să vii gomonînd,
Cu gomon de om.
Să te-aud prin somn
Și să nu vii prin șură,
Cu liuleaua'n gură,
Liuleaua-a jări,
Puica te-a zări,
La tine-a veni.

FRUNZULEANA TREI GUTĂI.

— Frunzuleana trei gutăi
Trei gutăie, trei lămâi,
Geaba puică mă mîngîi
Că de mîne-o să rămii,
Ca la maicăta di'ntăi ;
Cu capul pe căpătăi
Căpătăiul tău de pene
Și cu trupul plin de jăle.
Frunzuleana trei gutăi
Trei gutăie, trei meri verzi
Geaba puică mă desmerzi,
Că de mîne-o să mă pierzi ;
Pintre flori pintre livezi.
Frunzuleana pui de nuc
Vine vremea să mă duc,
Ieu mă duc pe drumul meu
Tu rămii cu Dumnezeu.
Ieu mă duc pe drum cîntînd,
Tu rămii pe loc plîngînd,
Cu piciorul legănînd
De la inimă oftînd.
— Tu te duci bade sarace,
Ieu cu dorul tău ce-oi face.
— Mîngăiete puică bine,

Că mai sînt voinici ca mine.
— Macar fie cît frunza,
Dacă nu iești Dumneata.

FRUNZULEANA MĂCIEȘ.

Frunzuleana măcieș
Măi bădiță Gheorghieș.
Bătutu-i drumul la Ieș
Mai bătut la București.
Mă rog să nu zăbovești ;
Că de-i zăbovi o lună,
Mi-i găsi pe deal nebună,
Băsmăluța ta pe mînă
Culegînd la mătrăgună.
De-i zăbovi păn la toamnă,
Mi-i găsi uscată coarnă,
Că de-i zăbovi un an,
Mi-i găsi moartă'n divan
Și de-i zăbovi mai mult,
Mi-i găsi moartă'n pămînt
Și te las cu jurămînt,
Ca să-mi treci pe la mormînt ;
Să-mi dai țerna într'o parte,
Să-mi vezi moartea cu dreptate ;
Să-mi iei pînza de pe-obraz,
Să-mi vezi moartea cu necaz.

DE CÎND PUIUL MI S'AU DUS.

De cînd puiul mi s'au dus,
Floare verde n'am mai pus ;
Chiar de-am pus, am pus uscată
Că doar ar veni vre-o dată
Și mi-am pus'o vestejită
De toată lumea vorbită.

FRUNZĂ VERDE DE SULCINĂ.

Frunză verde de sulcină
Cole'n vale la grădină,
Am o tufă de drughină.
Bate vîntul ș'o alină
Din vîrf până'n rădăcină.
Ș'o picat drughina jos,
Și n'a mai fi cum au fost.
Cînd ie floarea naramzie,
Știu că badea a să-mi vie.

FRUNZULEANA IEARBĂ VERDE.

Frunzuleana iearbă verde
De cine mi-i dor și sete,
Departa de mine șăde ;
Dar de cine mi-i urît,
Chear ș'asară l'am văzut ;
Cu basma neagră la gît,

Și mi-au părut mai urît.
De omul, care mi-i drag,
Zăce boerescuri fac,
Dar de cel ce mi-i urît
Fac un ceas și-mi pare mult.

FRUNZĂ VERDE FRUNZA STEGIE.

Frunză verde frunza stegie
Vieața mea spre moarte merge
Și n'am cu cine-o petrece.

Of! leliță

Marghioliță,

Ieși afară la portiță,
Două vorbe să-ți vorbesc,
Inima să-mi răcoresc :
De la una păn la două,
Tot aștept o vorbă nouă !
De la două păn la trei.
Tot aștept puică să vii,
De la trei și păn la patru,
Tot aștept puică la poartă,
De la patru păn la cinci
Tot te-aștept puică pe aici.
De la cinci și păn la șese
Tot aștept, puica nu iese.
De la șese păn la șapte,
Mi-au ars gurița de sete.

De la șapte pân la opt
Of! inimă nu mai pot.
De la opt și pân la nouă
Mi s'au rupt inima'n două;
De la nouă pân la zece
Ieată că și noaptea trece
Și n'am cu cine-o petrece.
Of! leliță Marghioliță,
Ieși afară la portiță,
Două vorbe să-ți vorbesc,
Inima să-mi răcoresc:
Fă-ți gardul de priminoc
Cu stebile de busuioc
Cu streșna de uriioc
Și de verde brebenoc.
Cînd oi trece să-i dau foc,
Să n'ai parte, nici noroc
Că n'ai stătut intr'un loc.

FRUNZĂ VERDE LEUȘTEAN.

Frunză verde leuștean
La poarta lui Todirean,
 Crește-un măr
 Și crește-un păr,
 Crește, crește,
 Inmugurește,
 Mugurește,
 Incăpușăște,

Căpușăște,
Infrunzăște,
Și'nfrunzăște,
Și'nflorește.

Toader zace și bolește,
Cătră maicăsa grăiește,
Plătește la clopotari,
Să tragă clopote mari,
Să resune văele,
S'audă și mîndrele.

TRANDAFIR MÎNDRU ROTAT:

Trandafir mîndru rotat
Ș'asară te-am așteptat;
Dacă văzui că nu vii,
Pusăi dorul căpătăiu,
Și cu ahturi mă'nvălii,
De doru-ți mă răcorii.

IEATĂ MAICĂ VOINICU.

Ieată maică voinicu
Cum îmi cere inelu,
Ieu îi zic că nu l'oi da;
Iel zice, că m'a lua,
Cînd aș ști, că m'ar lua
Singură m'aș spînzura;

In mijlocul cîmpului,
In creanga sovîrvului,
In drumul voinicului.

FRUNZULEANA IEARBĂ MARE.

Frunzuleana ierbă mare
Ciudămi-i și rău îmi pare,
C'au venit Moldova mare
Ș'au venit, până'n portiță
Și mi-au rupt o garofiță ;
Care mi-iera mai drăguță.

FRUNZULEANA IEARBĂ GRASĂ.

Frunzuleana ierbă grasă
S'o dus bădița la coasă,
A cosi ierbă cu flori
Ș'a veni la sărbători
Ș'a cosi ierbă cu rouă
I s'a rupe coasa'n două
Ș'a veni la alta nouă.

BULGARAȘ DE GHEAȚĂ RECE.

Bulgaraș de gheață rece
Haide soră mă petrece,
Păn în fundul grădinei.
— Petreacă-te streinii,

De-acum cu iei o să fi.
— Haide soro Dumneata
De streini m'oi sătura.
Haide frate Dumneata,
Cum inima te-a lasa,
Până'n fundul grădinii.
— Petreacă-te străinii,
De-acum cu iei o să fi.
— Vin măicuță Dumneata,
Cum inima te-a lasa.
— Petreacă-te streinii,
De-cum cu iei o să fi.
— Busuioc cu trei stebluță,
Te-oi petrece ieu puicuță.

FRUNZĂ VERDE DE MOHOR.

Frunză verde de mohor,
Dă-mi Doamne moarte să mor,
Pe brațele cui mi-i dor ;
Dă-mi Doamne boală să zac,
Pe brațele cui mi-i drag.
Frunzulița de căline
Ce-am să mă fac vai de mine ;
Ieu mă duc, puica-mi rămîne,
Ieă-mă dragă, și pe mine
Că la drum ți-oi prinde bine,
Iear de-i vedea că ți-i greu,

Fă-mă lumînări de său,
Și mă pune'n sinul tău.
De-i vedea că mă topesc,
Sufală să mă răcoresc.

FOAIE VERDE IEARBĂ GRASĂ.

Foaie verde iearbă grasă
Cine iubește și lasă
Blestemat să n'aibă casă.
Aibă casa racului
In fundul bulhacului
Și hrana gîndacului
In vârful copacului
Și odihna șarpelui,
In crucele drumului,
In calea voinicului

FRUNZULEANA DE SACARĂ.

Frunzuleana de sacară
Rară-i luna de cu sară
Că dacă ieu m'oi culca
Ori îi răsări ori ba
Lă doua ciasuri de noapte
Inimioara mi să bate.

FRUNZĂ VERDE DE RASURĂ.

Frunză verde de rasură
Mă suii la tăietură,
Sub un fag cu umbră bună
Și mă uităi înapoi,
Să văd ce ie pe la noi
Și bădița îmi dă foc,
Stăi bădiță nu da foc.
C'am semănat busuioc,
Atunci să ai cununie
Cînd ți-oi pune'n pălărie
Ș'atunci să ai tu drăguță
Cînd l'oi face tot stebluță
Și ți l'oi da în mînuță.

FRUNZULEANA RUG DE MURE.

Frunzuleana rug de mure
Ce mi-i drag mie pe lume
Numai crișma din pădure
Făcută din nouă birne
Să beu vin să mîininc pîne
Cu drăguța lîngă mine.

SĂ TE DUCI BĂDIȚĂ DUCI.

— Să te duci bădiță duci
Pîn ce-i cădea rob la Turci
De la Turci că nu-i scapa

La catane te-or lua.
De la catane-i scapa
Pe murg îi încaleca
Murgul tău ți-a poticni,
Mîna dreaptă ți-a sclinti
Și cea stîngă ți-a frîngi;
Să știi, că te-am blestemat,
M'ai iubit și mai lasat,
Cu prunc mititel în brață
Cu lacrămele pe față.
Să te duci bădiță duci,
Pe ulița arminească
Cu căruța jidovască
Și toți să te miluească.
Să vii și la pragul meu,
Care-i dat de Dumnezeu
Să te miluesc și ieu,
C'o cojiță de malai
Uscată de nouă ai.
Și c'o rufă lepadată,
De cînd iera maica fată.
Să știi, că te-am blestemat,
M'ai iubit și m'ai lasat,
Cu prunc mititel în brață
Cu lacrămile pe față.
Să te duci bădiță duci,
Să te duci, să te tot duci,
Să te duci prin nouă țări,
Și să faci nouă ficiori,

Opriți pe la închisori.
Ș'apoi la spînzurători
Și la urmă-o copiliță,
Să te poarte pe uliță,
Să'ți care apă'n temniță,
Să știi că te-am blestemat,
M'ai iubit și m'ai lasat,
Cu prunc mititel în brață
Cu lacrămele pe față.
— M'aș duce, m'aș duce
Dar mii calea'n cruce
Și nu pot răsbate,
De străinatate,
Străinel ca spinul
Amar ca pelinul.

LA IEȘI LA SFÎNTUL SPRIDON.

La Ieși la Sfîntul Spridon
Iubiam cu credință-un om ;
Maică-mea cînd au știut,
Iea la frați că m'au pîrit,
Frații cînd au auzit.
Intr'o ladă m'au trîntit ;
Iear pe ladă-au pus lacată
Și de-asupra stîlp de piatră.
Și mă uitam din lădiță,

Vedeam flăcăi și fetiță,
Mă uitam și tot priveam,
Inima de-mi răcoream.

FRUNZĂ VERDE CIMBRIȘOR.

Frunză verde cimbrîșor,
Bate murgul din picior,
Să-i pun șaua binișor
Și să plec unde mi-i dor;
De-aș ajunge sîmbăta,
Să pun șaua pe murga
Și să-mi văd ibovnica,
Cum mi-o ține maică-sa.

FRUNZĂ VERDE CUIȘOARE.

Frunză verde cuișoare
Ieu ș'asară am fost calare,
Pe la portița matală
Și ți-am zărit rochița
Și mi s'au ars inima,
Că ți-ii fața albișoară
Și gurița rumioară,
Trupul ți-i împărătesc
Și-aș vrea să te ispitesc.
De iești fată
Ori nevastă,

Ori floare de primavară
Cine te-a iubi să moară.
Pe sub lună pe sub stele
Merg cîrduri de păsărele.
Ieu gîndesc, că-s păsărele
Da-s chiar gîndurile mele.
De-aş găsi pe cineva
Să-i dau şi cămeşuica.
Să-mi puie mîna la cap,
Să mă'ntrebe de ce zac.
Că nu zac de nici un rău,
Ci numai de-aleaul tău
Din vremea aratului
Până'n a caratului,
De la pusul viilor
Păn la scursul buţilor.

FRUNZULEANĂ PUI DE NUC.

Frunzuleană pui de nuc
Batăte-ar pustiea cuc,
Cum n'am puşcă, să te'mpuşc
Nici pistol
Să te omor.
Şi cu untura din tine,
Să potol inima'n mine.
Inima mi-i friptă arsă,

După cel ce-i dus de-a casă,
Inima mi-i arsă serum,
După cel ce-i dus la drum.

FRUNZĂ VERDE TREI ZMICELE.

Frunză verde trei zmicele
Dragă, și iear dragă,
De la vale'n fîntînele,
Cîntă două păsărele,
Cîntă și să tînguesc,
De iubire'și pomenesc.
Vîntul bate vălurele,
Și-mi aduce dor și jele.

FRUNZĂ VERDE Ș'O LALEA.

Frunză verde ș'o lalea
Trei cucoși negri cînta.
Trei voinici se deștepta,
Pe ochi negri să spala,
Și la grajdiu-mi să ducea
Murgușorii înșala
Și la luncă imi plecă.
Iată-un pui de vidră neagră,
Dau cu pușca să s'aleagă;
Stați voinici nu mă'mpușcați
Mai întăiu mă ascultați :

Că nu-s pui de vidră neagră,
Ci-o biată fată saracă,
Și m'aș ruga Dumitale
Ca la la un frate mai mare ;
Mama tata ce făcea,
— Mama pîne îți cocea,
După tine să gătea
Tatu-ți caii potcovea,
După tine să gătea,
— Și m'aș ruga Dumitale,
Ca unui frate mai mare.
Mamei tatei spune-așa :
Mama pînea să mînince,
Tata potcoavele strice
Și să-mi ieie zestrea toată,
La hotară să mi-o scoată.
Ș'acolo între hotară,
Vreu să-i deie, foc și pară
Că noi am fost potriviți,
Ca doi zarzari înfloriți
Și răsădiți la isvoară,
Cine-a bea apă să moară
Să bee dușmanca mea,
Să plesnească fierea'n iea.

BATE VÎNTE PINTRE MUNȚI.

Bate vînte pintre munți,
Adă-mi dor de lă părinți ;

Bate vînte pintre brazi
Adă-mi dor și de la frați ;
Bate vînte pintre flori,
Adă-mi dor de la surori.
Corbi, corbi, corbișor,
Ce tot țipi așa în sbor ?
Ce tot țipi și croncănești
Inima de-mi amărăști,
Au ți-i foame, au ți-i sete
Au dorești de codru verde ?
Nici mi-i foame, nici mi-i sete,
Nici doresc de codru verde,
Ci-aș iubi o copiliță
Cu suflet și cu credință.

FRUNZULEANA MĂRGĂRINT.

Frunzuleana mărgărint,
De-amărit și necăjit,
Nu văd iearba pe pămînt
Nici luna pe cer mergînd.
Resai lună mai degrabă,
Să se vadă prin livadă,
Să-mi cosesc pelin cu iearbă,
Să dau puicăi să-mi desfacă.
— Na-ți puicuță-un leu bătut
Și-mi desfă ce mi-ai făcut.
— Macar să-mi dai șapte lei

Nu ți-am făcut ca să piei,
Ci ți-am făcut să mă iei.
Cînd mă uit la casa ta
Mi se rupe inima.

CUCUȘORULE.

Cucușorule
Arzăți penele,
Ca inima me
Și de jale grea
Să nu poți cînta,
Dar așa tu cînti
Jalea-mi n'o ascuți.
Frunză și de nuc
O pînt de cuc,
Pușcă de-aș avea,
Cum te-aș impușca ;
Cu untura ta,
Ieu că mi-aș lega
Inimioara mea.

FRUNZĂ VERDE DE HARBUZ.

Frunză verde de harbuz,
La cît mintea m'au adus ;
Numai la suspin și plîns
Și la dragoste pe-ascuns,
Cît suspin ieu pe ascuns,

Știe Dumnezeu de sus.
Părinții mă urgisăsc,
De-aș vrea să mă prăpădesc.

FRUNZĂ VERDE ȘI IEAR VERDE.

Frunză verde și iear verde,
Ce-am iubit, nu să mai vede,
Cît să cat prin iearbă verde
Prin grădini și prin livede
Și prin cositură verde.
Cătăi iearba câte-un fir
Și găsii un trandafir,
Trandafirul Domnului
Cu mirosul dorului.

FRUNZĂ VERDE LILIEAC.

Frunză verde lilieac
Bată-l vina de gîndac,
C'au mîncat frunza de fag;
N'au lasat să odrăslească,
Fetele să se umbrească,
Elăcăii să se rotească.

FRUNZĂ VERDE IEARBĂ NEAGRĂ.

Frunză verde iearbă neagră
Gîndul meu pe unde-aleargă,
Nu-i pasăre să'l întreacă,
Nici cal bun, ca să'l ajungă,
Numai puiul dacă-ar vrea,
Ca vîntul l'ar înturna.

CÎNTĂ CUCUL PE BUTUC.

Cîntă cucul pe butuc
Vine vremea să mă duc ;
Bate murgul din picior
Să-i pun șaua binișor,
Ca să plec unde mi-i dor,
La deal cu flori mă ducea ;
Să văd puica-mi ce făcea,
Stratul cu flori îl plivea,
Butcă verde zugrăvea.
Și la mine se gîndea.
Cucule de pe pădure
Du-te la puica de-i spune,
La mine să nu mai vie ;
Pe mine cînd m'a vedea
De mare jale s'a'mplea.

FRUNZULEANA PUI DE NALBĂ.

Frunzuleana pui de nalbă
Răsai lună mai de grabă,
Să-mi cosăsc pelin cu iearbă,
Să dau puicei, să-mi desfacă.
Macar să-mi dai zăce lei,
Nu ți-am făcut ca să piei ;
Ci ți-am făcut să mă iei.

FRUNZULEANA RUG DE MURE.

Frunzuleana rug de mure
De-ar fi drumul prin pădure,
M'aș duce cu puica'n lume ;
Dar mi-i drumul prin oraș,
Tot mă'ntreabă de răvaș.
Doi mă'ntreabă,
Doi mă leagă.
Doi cu gura mă disleagă ;
De ce puicuța mi-i dragă :
Dar an vară unde-am fost,
Unde-am fost am păgubit,
M'am culcat ș'am adormit.
Șărpe alb că au venit
Jumatate m'au sorbit,
Jumatate nu mă poate,
De chimir cu ținte late.
— Vină maică de mă scoate,
Viră mîna'n jumătate

Și mă scapă de la moarte.
— Ba, drăguță nu se poate,
A da Dumnezeu un bine
Și'mi va da fecior ca tine.
— Vin tu a mea sorioară,
Floricea de primavară,
Viră mîna'n jumatate
Și mă scoate de la moarte
— Ba, bădiță nu se poate.
A da Dumnezeu un bine,
Și-mi va da frate ca tine
— Vin tu a mea puiculiță ;
Care mi-ai fost cu priință,
Viră mîna'n jumatate,
Și mă scoate de la moarte
— Mîna toată oi vîrî,
Fără mîna pot trăi,
Fără tine-oi nebuni.

FRUNZĂ VERDE TREI ZMICELE.

Frunză verde trei zmicele
Măi băete, măi muntene,
Vină sara mai de vreme,
Leagă calul la zăbrele
Și-i dă fin cu floricele
Și apoi cu viorele
Moară dușmanii de jele,
Intră'n casă, nu te teme,

Vin la maica de mă cere,
De m'a da, de nu ma da,
Pe fereastră ne-om fura,
La lună ne-om cununa,

CÎNTĂ CUCUL PE MĂLUȚ.

Cîntă cucul pe măluț
Am un pui la Cernăuți
Cînd aș ști că ar veni
Ca o floare m'aș găti.
Frunză verde și de nuc,
Vine vremea să mă duc,
Dar mai stau un an pe loc,
Să-mi pun strae trupului,
Ca și frunza codrului.

FRUNZĂ VERDE TREI ZMICELE.

Frunză verde trei zmicele
In fundul grădinei mele
Cîntă două păsărele,
Una cîntă'n glas mai gros,
Pentru-al nostru trai frumos,
Alta cîntă'n glas subțire.
Pentru-a noastră despărțire.

FRUNZĂ VERDE DOI BUJORI.

Frunză verde doi bujori
Așa-mi vine une-ori,
Să mă suiu pe munți cu flori
Să-mi cat frați, să-mi cat surori,
N'am cui să mă jăluiesc,
Inima să-mi răcoresc.
Căci de vr-o trei zile'n coace
Sînt mîhnită, puiul tace;
De-ar fi piatră, s'ar preface
Și la mine s'ar întoarce.
Pentru-a noastră 'nstrăinare
Arde-un foc și mic și mare,
De-mi arde inima tare,

FRUNZĂ VERDE POAMĂ COARNĂ.

Frunză verde poamă coarnă
Iea vezi puică, iea vezi dragă,
Noi am fost doi pui iubiți,
Ca doi zarzari înfloriți,
La isvoară răsădiți
Și isvoarele-a secat,
Și zarzarii s'au uscat,
Și noi ne-am înstrăinat.

FRUNZĂ VERDE DE LALEA.

Frunză verde de lalea
N'am a trăi cât lumea,
Am a trăi o zi două
Și m'oi trece ca o rouă
Și vă las lumea tot vouă.

FRUNZULEANA DE-ALIOR.

— Frunzuleana de-alior
— Ori de mine nu ți-i dor?
— Dor mi-i puiule de tine
— Dar de ce nu vii la mine?
— Aș veni și n'am cu cine,
Dușmanul calea-mi aține,
Și'ntre noi un deal ș'o vale
Strică dragostele tale.
Și pe deal doi pătinei
Și'ntre noi doi oameni răi
Și pe vale-s floricele
Și'ntre noi femeie răle.

FRUNZĂ VERDE POAMĂ NEAGRĂ.

Frunză verde poamă neagră
Cîtu-ți-i lumea de largă
Nu găsesc o puică dragă,
Inimei mele să-i placă,

Numa'n tîrg la Movilău
Am găsit un chip c'al tău,
Și de-acolo de pe loc
M'am aprins și ard în foc.
Ard în foc, apa nu'l stînge
Inima-mi strigă și plînge.
Strălucita pintre stele,
Iubita inimei mele
Cum-am trăit într'o vreme
De lume'ntregi iera jele.
Căci am fost doi pui iubiți
Ca doi zarzari înfloriți
La isvoară răsădiți
Și isvoarele-au săcat,
Și zarzarii s'au uscat
Și noi ne-am înstreinat.

FRUNZĂ VERDE CUIȘOARE.

Frunză verde cuișoare
De la curte mai la vale,
Cură apă pe carare.

Apa cură
Peatra sună,
Ieși Sultană
De-mi dă gură.
Și-mi dă gură,
Cu măsură,

Să-mi fie pe-o săptămână.
Și-mi dă gură de calare,
Să nu-mi pară drumul mare.

FRUNZĂ VERDE DE NAGARĂ.

Frunză verde de nagară
Ici la noi între hotară,
Sînt doi nuci cu frunza rară ;
Și fac nuci dulci și amară
S'o strîns toți cucii din țară
Și cîntă de se omoară.
Și cînd încep a cînta
Frunza 'ncepe-a se lasa.
Și încep cu glas subțire,
Pentru a noastră dispărțire,
C'am trăit odată bine.
Și încep cu glas mai gros,
Pentru-a nostru trai frumos
Ce az îi putregăios.

FRUNZULIȚA PUI DE NUC.

Frunzulița pui de nuc
Ieată dragă plec mă duc
Dă-mi gurița s'o sărut
S'o sărut odată bine
Să-mi fie pe-un an de zile.
Ieu mă duc pe drum cîntînd

Tu rămîi pe loc plîngînd,
De ce n'au dat Dumnezeu
Ce-oi iubi să fie-al meu,
De ce n'au lasat Hristos
Să ia frumos pe frumos,
Dar iea frumosul pe slut
Și-s trec vieața cu urît.
Pelin beu, pelin mînînc
Pe pelin sara mă cule,
Dimineața cînd mă scol
Pe ochi cu pelin mă spăl.

PASĂRE GALBĂNĂ 'N CIOC.

Pasăre galbănă'n cioc
Ce mi-ai cîntat de noroc ;
Vai picați-ar ciocul tău
Că mi-ai cîntat așa reu.

LUNG IE DRUMUL ȘI PUSTII.

Lung ie drumul și pustii
Tot mă uit și nu mai vîi,
Remînere-ar tot pustiu.
Două inimi săgetate
Cu lanțuri de dor legate,
De'n voia lor le-ai lasa

De iubit s'ar setura.
Și dacă s'ar setura
Singurele s'or lasa.

FRUNZĂ VERDE STEJĂREL.

Frunză verde stejărel
La poarta lui Costăchel
Crește-un măr ș'un vișinel.
Crește crește
Și'nflorește,
Costăchel se bolnăvește.

Las să zacă

Boț să'l facă

Tot au zis că nu îs dragă,
Să'l întorn cu perina,
Să'l hrănesc cu lingura,
De-i zăce ori te-i scula
La mine-i tot de una.
Că pețitori m'o'ntrebat
Dar'așa răspuns le-am dat,
Nu-s fată de măritat
Nici copilă de jucat.
— Ai voie-a te mărita
Ieu dacă m'oi îndrepta
De la barbat te-oi lua.

FRUNZULEANA RUG DE MURE.

Frunzuleana rug de mure
Arzâte-ar focu pădure.
Să se facă drum prin tine
Să mă duc la mănăstire.
Să văd cîrduri de copile,
Să văd și copila mea
Acea naltă subțirea,
Care m'am iubit cu iea
Din copilăria mea.
C'am avut o cărărușă
Păn la puiculița'n ușă ;
Dușmancele să punea
Cărărușa-mi închidea,
Nici cu pari nici cu nuiele
Numai cu cuvinte răle.
Dare-ar Dumnezeu un vînt
Să dea gardul la pămînt,
Să rămîie numai parii
Să 'nțepenească dușmanii.
Dușmanii, dușmancele
Care strică casele.
Și puica ce m'au iubit
Cu totul m'a părăsit.
Cînd mi-iera iea drăgostoasă
Imi părea casa frumoasă,
Și cu totul luminoasă
Dar de cînd iea m'a lasat

Casa mi s'a 'ntunecat
Vieața îmi pare amară
Ograda neagră, cerneală.

FRUNZĂ VERDE MĂRGĂRINT.

Frunză verde mărgărint
Teișorul a'nflorit
Florile și-au scuturat
Și iubita m'au lasat.
Intru'n casă să mîininc
Mințele din cap îmi fug,
Rîdic mîna să m'enchin
Picioarele nu mă țin
Parc-aș fi un om bătrîn ;
Ies afară,
Ard în pară
Merg la cîmp ca să mă stîng,
Bate vînt, mai rău m'apriind.
Frunză verde măr domnesc
Am să mor n'am să trăiesc,
De cînd puica mi s'a dus
La inimă foc mi-au pus.

FRUNZĂ VERDE DE MASLINE.

—Frunză verde de masline
Ieu mă duc puica-mi rămîne,
Ce să fac s'o ieu cu mine,

Macar calea'n jumătate
Că nici Plevna nu-i departe,
— Fă bădiță ce-i putea
Și mă iea cu Dumneata.
Fă-mă lumînări de seu
Și mă pune'n sinul tău,
C'acolo ieu m'oi topi
Și Dumneata nici nu-i ști.
De ți-i rușine cu mine
Fă-mă brîu pe lîngă tine,
De ți-i rușine ș'așa
Fă-mă tăfturaș la șa.
Mi-i rușine puiul meu
Și nu pot ca să te ieu.

FRUNZĂ VERDE DE MĂR DULCE.

— Frunză verde de măr dulce
Sara bună ieu m'oi duce,
Mulțămesc de gură dulce.
— Stăi puiule nu te duce
Că te-oi scalda'n lapte dulce.
— Macar dragă și'n zahar,
Dac'am pus șaua pe cal,
Și mă duc cu-al tău alean.
— Spune-mi dragă ce-ai mîncat
— Am mîncat zahar pisat,
Să-ți spun drept că te-am uitat.
Ș'am mîncat și un pui fript,

Să-ți spun drept că te-am urît.
—Spune-mi dragă ce-ai băut,
—Am băut apă din Prut
Să-ți spun drept că te-am urît,
Ș'am băut apă din ieaz
Ca să te las de necaz.
Și'ncă băui din fântină
Să te las ca pe-o străină,
Să spun drept că nu mi-i milă.

FRUNZULEANA SĂLCIOARĂ.

Frunzuleana sălcioară
Prea iubită Mărioară
Te-am iubit un an ș'o vară,
Ș'o lună de primăvară,
Te-am lasat pe prispă-afară;
Doi talhari că s'au aflat,
Și puicuța mi-au furat.
N'am cuțit la mîna mea
Pe-amîndoi că i-aș junghea,
Ieu cu puica-aș remînea,
Cine iubește și lasă,
Da-i-ar Dumnezeu pedeapsă.
Cine iubește și spune,
Dă-l Doamne peste rușine.

FRUNZĂ VERDE TREI ZMICELE.

Frunză verde trei zmicele
Dragă băețele
Dacă'ți trebuie muiere
Nu fii dușman casei mele
Vin la maica de mă cere
De m'a da, de nu m'a da
Pe fereastră ne-om fura ;
Mi-i duce la casa ta.
De te-ai duce n'ai veni
Să văd cine te-a dori.
De cînd te-ai dus băețele
N'am mai pus masa la vreme,
Nici n'am mîncat cu plăcere,
Nici la gît n'am pus mărgele,
Nici în coade floricele,
Nici în degete inele.
— Ieși puicuță până'n poartă
Să vezi ce pui mi te-așteaptă,
Vin sub poala de cireș
In brață la Gheorghieș.

FRUNZĂ VERDE GRÎU MĂRUNT.

Frunză verde grîu mărunt
Merge puiul hăulind
Și pe murg de frîu trăgînd
Șapte țări încunjurînd.
Murgul paște și nechează,

Puica plînge și oftează.
Stăpînul stă suparat
Și pe murg l'au întrebat.
— Murgule ce nechezi greu
Că-încă iești la locul tău.
Ieară murgul răspundea
Cum stăpîn n'oi necheza,
Cînd din Nistru până'n Prut
Pic de apă n'am băut.
Ci mă legi la chiotoare,
Și tu mergi la crîsmă'n vale
Și bei cu puicele tale.
Ieu rod lut de pe părăți
Și tu treci și nici mă vezi.
— Macar roade murge piatră
Ibovnica să mă vadă.

FRUNZULEANA TREI MASLINE.

Frunzuleana trei masline
Vine cucul de trei zile,
Și n'are unde se pune.
S'așază pe-o rămurea
Aproape de casa mea.
Cucule pasăre sură
N'am grăit gură la gură,
Ca să-mi cînți pe arătură;
Tu-mi cîntai pe moșinoi
Tot a sfadă ș'a răsboi

— Frunză verde trei gutăi
Trei gutăe trei lămii
Geaba badeo mă mîngîi
Că de mine-o să rămîi.

— Şezi puicuţă lîngă mine
Macar două ori trei zile.
C'am trăit odată bine.

— Ba ți-am zis
Bade-o ți-am zis,

In trezie

Și'n beție

„Să-mi faci rochiă vișinie,
Să-ți fiu dragă numai ție“.
Iear tu mi-ai făcut'o verde,
De sînt dragă cui mă vede.
De-aș ajunge până'n vară
Să-mi fac rochia roșioară,
Și pestelca foc și pară
Cine m'a vedea să moară.

BADEA PE COSTIȘĂ ARĂ.

Badea pe costișă ară,
Dorule bucată-amară,
Ieși de la inimă afară.
Dorule bucată rea
Ieși de la inima mea.
Dorule tu parcă știi
De tu tot la mine vii.

IN CODRU CU FRUNZA RARĂ.

In codru cu frunza rară,
Cîntă-un cuc de s'e omoară.
Mai în jos la rădăcină,
Cîntă-o pasăre streină.
Mai în jos pe rāmurele
Cîntă două păsărele
Acelea-s mîndrele mele.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

Frunzuleana ș'o lalea
Puicuțo drăguța mea,
Maica ta-i fimeie rea
Că umblă prin arătură
Și cată fărmaçătură,
Să mă farmece pe mine
Să mă las puico de tine.
Dar ieu atunci m'oi lasa
Cînd va crește cucuta
La fereastra maică-ta.

FRUNZULEANA DE NAGARĂ.

Frunzuleana de nagară
Ră veste-mi sosi asară,
Că-i bolnavă mîndra ieară.
Nu știu ce treabă mi-aș face,

Să mă duc s'o văd cum zace
Cu fața cătră părete
Gurița arsă de sete.

FRUNZĂ VERDE DE HARBUZ.

Frunză verde de harbuз
Au sburat puiul s'au dus,
Nu mi-i ciudă că s'au dus
Cum mi-i ciudă că n'au spus.
Au sburat puiul cu ața
Tocmai cînd iera dulceața.
Au sburat puiul cu teiu
Tocmai cînd iera temeiu.
Au sburat puiu cu cușca
Tocmai cînd să trag cu pușca.
Of! of! of! cum de s'au dus
Foc la inimă mi-au pus.

FRUNZULIȚA VIORELE.

Frunzulița vioarele
La portița dragei mele
Răsărit'au două stele
Dar nu-s stele părăsite
Ci-s două flori înflorite,
Una-i iea și una-s ieu
Dorul iei și dorul mieu.

FRUNZULEANA SÎNZIENE.

Frunzuleana sînzîene
De n'ar fi ochi și sprincene,
N'ar mai fi pacate grele.
Ochii și sprincenele
Sînt toate pricinele.

RĂSAI LUNĂ ȘI SUI SUS.

— Răsai lună și sui sus
Și du la mîndra răspuns,
Sau să ieasă sau să știu
Pe la iea să nu mai viu.
— Răsai lună și sui sus
Și du la badea răspuns
Să iubească'n altă parte
Că pe-aici nu se mai poate.
Că ș'atît cît s'au putut,
Am fost proastă n'am știut,
Tinără n'am priceput.

BUSUIOC VERDE SUBȚIRE.

Busuioc verde subțire
Da ce-am auzit Vasile,
Că vrei să mă lași pe mine.
Dumneata de mi-i lasa
Ieu că altul mi-oi cata,

Mai de soi și mai de viță
Pentru mine-o copilă.
M'ai iubit ca pe-o copilă,
M'ai lasat ca pe-o străină,
M'ai iubit ca pe-o cucoană
M'ai lasat ca pe-o vadană.
Să te duci bădiță duci
Păn ce-i cădea rob la Turci,
Cu picioarele'n butuci
Și cu minele'n cătuși.
Rămîi mîndro sănătoasă
Dacă n'ai fost bucuroasă.

DE CÎT CU URÎTA'N VATRĂ.

De cît cu urîta'n vatră
Mai bine cu mîndra'n șatră
Să mînînc pîne uscată,
De cît băut și mîncat
Cu urîtul după cap.

FRUNZULEANA MĂRGĂRINT.

Frunzuleana mărgărint
Badeo cît ieu te-am iubit!
Dar nu vreau să te mai știu.
Nici la moartea mea să-mi vii

Nici lumina să mi-o ții,
Nici crucea să mi-o săruți,
Nici în groapă să te uiți.

FRUNZULIȚA DE NAGARĂ.

Frunzulița de nagară
Dragostea de astă vară
Uitată-i pe prispă-afară,
Ori pe prispă am uitat'o,
Ori că ploaia mi-au spălat'o,
Sau tâlharii mi-au furat'o,
Și în Prut mi-au aruncat'o.
Dar oi strînge rudele,
S'adune năvoadele,
Să scoată dragostele.
Și ce folos că le-or scoate,
Dacă-or fi pe jumătate.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

—Frunzuleana ș'o lalea
Puică puiculeana mea,
Zice maicăta-ți ceva
Căci îmi dai mie gura.
—Ba nimic maica nu-mi zice;

Că știe că gura-i dulce ;
Și nimic maica nu-mi face
Că știe că gura place.

HAIDE MÎNDRĂ SĂ FUGIM.

Haide mîndră să fugim
Că pe-aici n'o să trăim.
Să fugim, să pribegim
Că bine ne potrivim.
Și la ochi și la sprincene,
Ca doi hulubași la pene.
Și la stat și la catat,
Ca doi hulubi la sburat.

FRUNZULEANA TREI GRĂNATE.

Frunzuleana trei grănate
Mîndra mea din ceia parte
Tare ți-i casa departe.
Păn ajung mîndro la tine
Noaptea trece, ziua vine,
Oh! iubito! vai de mine
Ce-am făcut n'am făcut bine!
Că te-am îndrăgit pe tine.
Noi ieram cei doi iubiți
Ca doi gutăi înfloriți.
Gutăii s'au scuturat,
Și noi ne-am înstrăinat.

Pentru-a noastră 'nstrăinare,
Nici pămîntul roadă n'are,
— Ah, scumpul meu voinicele
Unde-s dragostele mele.
— Noi dragoste ce-am avut,
Nu ştiu, de-au luat un vînt,
Sau s'au înecat în Prut.
Cînd aş şti că s'o 'necat,
Aş umbla din sat în sat
Ca puşcaşul la vînat,
Ş'aş umbla din țară'n țară
Dragostele-aş scoate-afară.

DRAGOSTEA DE UNDE 'NCEPE ?

Dragostea de unde 'ncepe ?
Vara din busuio~~e~~ verde.
Dar iarna de unde 'ncepe ?
Chiar din sinul de la fete,
De la ochi de la sprincene,
De la buze ruminele,
De la gîtul cu mărgel
Şi degete cu inele.

SARACE DRAGOSTELE.

Sarace dragostele
Cîntă ca paserele,
Dragostele tinerele,

Nu s^ă fac din mere pere ;
Ci din buze ruminele
Ce mușcă badea din iele,
Ca din doi faguri de miere.

FRUNZULIȚĂ TOPORAȘ.

Frunzuliță toporaș
Dragul lelei muntenaș,
Ți-am trimes acest r^êvaș,
Și te rog și te poftesc
Numai singur să'l cetești.
Spune cine te-a 'ntreba ;
Că nu ie la Dumneata,
Ci la altul careva.
Că nu am nici-o putință,
Să ies sara la portiță.
Că mi-i casa departată
Peste-o apă revarsată.
Și stau dușmanii la pîndă
Cît de cît ca să mă prindă.
Pue-m^ă la chinuit
Că nu mă las de iubit.
Cum socoți că m'oi lasa
Dacă mi-i dragă lumea.

FRUNZĂ VERDE LILIAÇ.

— Frunză verde liliac
Vai de mine ce să fac,

Bădiță pe peste deal,
Ai veni dară n'ai cal,
—Pentru'n pui de om frumos
Vine badea și pe jos.

MULȚĂMESC LUI DUHU SFÎNT.

Mulțamesc lui duhu sfînt
C'am pășit un pas la cîmp,
Ș'am văzut o copiliță,
Numa'n polcă și'n rochiță,
Cu părul lasat pe sin
M'au adus la mare chin,
Cam pe sin și cam pe spate ;
M'au adus la hal de moarte.

ARZĂTE-AR FOCUL URÎT.

Arzăte-ar focul urît
Boală fără crezămînt
Ră, boală iești pe pămînt,
Că nimică nu te doare ;
Dar te topești pe picioare.

FRUNZULIȚA BARABOI.

Frunzulița baraboi
Ne-au făcut maica pe doi ;
Unul Miercuri, altul Joi,

N'au avut parte de noi.
Frunză verde de năgară
Au pornit măicuța'n țară,
Cu buceaua subsuoară,
Să ne strîngă grămăgioară,
Să ne deie'n sat la școală.
Și a strînge nu ne-au strîns,
Numai ne-a 'ntărtat la plîns.
Că noi carte-om învăța,
Cînd a crește grîu'n casă,
Ș'a bate cu spicu'n masă ;
Cînd a crește grîu'n tindă,
Ș'a bate cu spicu'n grindă.
De cît carte-om învăța,
Mai bine ne-om însura.
Rasai lună de cu sară
La puicuța subsuoară.

FRUNZULEANA ROZMARIN.

Frunzuleana rozmarin
Toate trec și iearăși vin,
Numai badea ș'al meu bine ;
Dusu-mi-s'a și nu vine.

FRUNZULIȚA TREI MASLINE.

Frunzulița trei masline
Duți leleo dorul cu tine,
Că ieu am de săcerat,

Doru-așteaptă serutat,
Și ieu am de cosit fin
Doru-așteaptă strîns la sîn.

FRUNZULEANA LILIAÇ.

Frunzuleana liliac
Mare-i lumea ieu nu'ncap,
Mă mier singur ce le fac.
Foc în casă nu le-am dat,
Barbatul nu le-am luat.
Iear gîndesc pe Dumnezeu
Că de-acuma să fac rău,
Dușmanii, dușmancele
Vreu să-mi pue zilele,
Zilele nu mi-or răpune
Că și ieu sînt om pe lume.

FRUNZULIȚA TREI CĂLINE.

Frunzulița trei căline
Măi bădiță pentru tine,
Multă suparare-mi vine.
Că măicuța nu mă lasă
Nicăieri să ies din casă,
La fîntînă
Nu mă mîină
Fără-odată'n săptămînă.

FRUNZĂ VERDE TREI CASTANE.

Frunză verde trei castane
De la curte mai la vale,
Sînt trei drumuri ș'o carare
De neveste tot vadane.
Au ieșit puiu din curte
Cu fesul lasat pe frunte,
Ș'au trimes o sluguliță
Să-i deie puica guriță.
Puica nu i-au dat guriță,
Ci-au trimes pe-un om bătrîn,
Cu doi trandafiri în sîn,
Invăliți într'un tulpan
Să i-i ducă la divan.
Și așa i-au cuvîntat
Că puica n'a căpiet,
Să dea gură la băiet;
Că băetu-i fără minte
Și a scoate-o la cuvinte.
Pentru'n galbăn de parale
Ș'o litră de cuișoare
Ș'un tulpan cu portocale.

FRUNZĂ VERDE CODRU DES.

Frunză verde codru des,
Ieu din tine nu mai ies
Nici pe jos și nici calare
Că s'au pus mîndra'n carare.

FRUNZĂ VERDE Ș'O LALEA.

— Frunză verde ș'o lălea

Ce ți-au spus ibovnica

— Că-i zace ibovnicu

Pe prispă la vornicu.

Iea mai stă măi busuioace,

Iea mai stă și nu te coace,

Și-mi vezi puiu ce mai face :

— Zace, zace,

Nu s'ntoarce,

— Las să zacă

Nu s'ntoarcă,

Os prin os ca să-i petreacă.

Să'l întore cu perina,

Să'l hrănesc cu lingura.

Boala'l sacă,

Las să zacă.

Tot au zis că nu i-s dragă.

NICI UN DOR NU VINE GREU.

Nici un dor nu vine greu,

Ca dorul din satul tău.

Nici un dor nu vine lin

Ca dorul de la străin,

Nici un dor nu vine iute

Ca de la cioban din munte.

FRUNZĂ VERDE DE-ALUNICĂ.

Frunză verde de-alunică
Multă scîrbă mă mîncă,
De m'a mînca tot așa
Nu știu'n cît a remînea
Și cu inimioara mea.
Șapte rîpi ș'o vale-adîncă,
Valeu lupu mă mîncă.
Lupule nu mă mînca
Păn ce-oi trece Bistrița
Să dau mîna cu puica ;
 Cu puica
 Cu Catinca

Ah, puicuță ce-am gîndit
Să ne lăsăm de iubit,
Că dușmanii ne'o 'ngrădit,
Nici cu pari nici cu nuele
Numai cu iscoade grele.
Dare-ar Dumnezeu un vînt
Să dea gardul la pămînt,
Să rămîe numai pari
Să'nțăpenească dușmani.
Dușmanii, dușmancele,
Ce nu-și păzăsc casele
Ci strică dragostele.

FRUNZULEANA DE-ALUNICĂ.

Frunzuleana de-alunică
Tot de asta mi-a fost frică ;
C'oi avea mîndră urîtă ;
Dumnezeu au făcut bine,
Că-i frumoasă ca și mine.

FRUNZULEANA DE PIPER.

Frunzuleana de piper
Cîte păsări sînt pe cer,
Toate pîn la ziuă pier.
Numai păsăruica mea
Șăde sus pe-o rămurea ;
Cu doi pui alătura,
Unul cîntă păsărește
Altul cîntă ciripește,
Ieși puică, de mi-i privește ;
Dorul tău cum mă trudește,
Dintr'un așternut mă scoală
Ca pe-un pătimaș de boală.
Iea vezi, vezi puicuță vezi
De la mîna-o să mă pierzi,
Și mi-i lasa de urît
Și mi-i pierde de iubit.

FRUNZĂ VERDE MĂRGĂRINT.

Frunză verde mărgărint
Amărit și ostenit,
Alergam după iubit.
Și iubitul are-un dar
Că-i și dulce și amar,
Și'ntîlnirea are-un haz
Despărțirea-i cu necaz.
Se iubește într'o sară
Se judecă-un an ș'o vară.

DULCE NE-AU FOST ÎNTÎLNIREA.

Dulce ne-au fost întîlnirea,
Cu-amar puică despărțirea.
Ș'am strigat la toți cu milă,
Dați-mi un cuțit la mîină,
Să fac inimioarei loc,
Să ieasă pară de foc.
Cînd mă pun să șăd la masă,
Îmi pare negru prin casă.

FRUNZULEANA IEARBĂ GRASĂ.

Frunzuleana iearbă grasă
Mi-i vremea de mers la coasă,
Două mîndre nu mă lasă,
Una iese dreaptă-a mea
Dar alta-mi cade belea.

FRUNZĂ VERDE DE ROSURĂ.

Frunză verde de rosură
Iea mai zi mîndro din gură,
Dacă inima ți-i bună;
Iear de inima ți-i rea,
N'o mai strica și pe-a mea.

CÎTE CHINURI SÎNT PE LUME.

Cîte chinuri sînt pe lume
Toate sînt trasă de mine;
Cîte lacrimi am varsat
Face-s'ar fîntînă 'n sat,
Și pârăie de-adapat.
Cu cît plîng și mai oftez,
Cu-atîta mă mai luptez,
Că dacă n'aș mai ofta
Ca și toaca m'aș usca.
Sărele în așternut,
Lăcăme m'au năbușit;
Iear cînd pe la miez de noapte,
Mă găsesc scuturi de moarte,
Iear cînd pe la cîntători
Mă lovesc amari sudori.

FRUNZULEANA DE CĂLINE.

Frunzuleana de căline
Aș trăi și n'am cu cine,

Aș muri și mai am zile.
De cât cu uritu'n casă
Mai bine cu boala'n oasă,
Maica din boală mă scoate
Iear din urît nu mă poate.

ALUNEL CU MULTE ALUNE.

Alunel cu multe-alune,
Ca mîndruța nu-i pe lume,
Floritică cu drag nume.
Strugurel cu boabă rară,
Ca mîndruța nu-i în țară
Floricea de primăvară.

FRUNZĂ VERDE TREI AGUTE.

Frunză verde trei agute
Fecioraș vataș de curte,
Fermecat de fete multe.
Toate-anume
Ți le-oi spune,
Una-i stancă
Alta-i neagră,
Una-i soră-mea munteancă.
Și cu ce te-au farmecat?
Cu sulcină
Din grădină,

Și cu tină
Din fîntînă,
Cu pană de liliac
Să nu-ți mai deie de leac.

FRUNZULIȚA DE-ALIOR.

Frunzulița de-alior
Cîte flori sînt pe isvor,
Toate'mi zic să mă însor.
Numai floarea de pe iaz,
Imi zice să mă mai las,
Ce să-mi ieu pe cap necaz.

FRUNZĂ VERDE PUI DE NUC.

Frunză verde pui de nuc
Astăzi beu astăzi mîninc,
Mîne'ncalec și mă duc,
La puicuța de demult.
S'o găsesc în așternut
S'o descopăr s'o sărut,
Să mă'ncalec să mă duc.
— Ieu mă duc pe drum cîntînd
Tu rămîi pe loc plîngînd,
— Să te duci bădiță duci
Să te duci la calea'n cruci
Să te-oprești într'un ceas rău,

Și să-ți pice calul tău.
Sforăească, sforăească,
Pe tine să te trîntească,
Mîna stîngă să-ți scintească
Și cea dreaptă să-ți frîngească.
Să ții dîrlogii cu dinții
Să mîi calu ca muții
Să te vadă părinții,
Să cunoască ori și cine
Că blestemu-i de la mine.

AUZI LELE POPA TOACĂ.

— Auzi lele popa toacă
Ieși afară și te roagă
Și te roagă rugului
Și te'nchină cucului,
Să-ți moară barbatul tău
Să mēnsor să te eu ieu.
— Logofăt fecior de curte
Ce iubești copile multe,
Le-ai iubi și nu știi cum
Le-ai lasa și nu te 'nduri.

BATE VÎNTU SALCIEA.

Bate vîntu salciea
Să pornește tabăra,
Tabăra de soldăței,

Așa nalți și subțirei
Și la piept cu năsturei
Și la față bălănei
Dă-mă maică după ei.

— Draga mamei nu te-oi da,
Cînd îi dragostea mai dulce
Goarna cîntă, el să duce,
Și tu rămîi singurică
Ca o biată turturică.

.
Ici în deal cu floricele
Cîntă două turturele,
 Două cîntă,
 Două-ascultă.

Una cîntă'n glas mai gros
Pentru-a nostru trai frumos,
Una cîntă'n glas subțire
Pentru-a noastră despărțire.
Una răschiră din pene
Ca puicuța din sprincene,
Una răschiră din cioc
Ca puicuța din mijloc.

BUSUIOACE, BUSUIOACE.

Busuioace, busuioace,
Dragu mi-i calea 'ntra coace,
Și n'am pentru cine-o face,
Că pentru cine-o fac ieu

Am auzit că î-i rău,
Și nu î-i rău nici de-un rău
Dar î-i rău de dorul meu.

FRUNZĂ VERDE TREI CURMALE.

Frunză verde trei curmale
Drum pe deal și drum pe vale,
Drum pe la poarta matale,
Merge Gheorghieș calare.
— Ie-mă Gheorghieș calare
Că nu mai pot de picioare,
Și mi-i drumul sgrunțuros
Nu mai pot merge pe jos.
— Leliță, lelița mea
Bucuros ieu te-aș lua,
Dar mi-i murgul mititel,
In picioare subțirel.
Murgu-i mic și drumu-i greu
Abea duce trupul meu,
Trupul cu pacatele
Brîul cu pistoalele
Giuberna cu gloanțele.
In care mi-s zilele,
— De ți-i rușine cu mine
Fă-mă brîu pe lângă tine,
De ți-i rușine ș'așa
Fă-mă pocladă la șea.
Ori fă-mă lumini de său

Și mă pune'n sinul tău,
Să-ți luminez drumul greu.
— Leliță, lelița mea,
Nici așa nu s'a putea,
Că lumina s'a topi
Și de mine s'a lipi.
— Ie-mă bădiță cu tine,
Că la drum ți-oi prinde bine.
— Bucuros ieu te-aș lua
Leliță, lelița mea,
Dar mi-i murgu de-o patrare
Nu ne duce doi calare,
Și mi-i murgul dintr'o Joi,
Nu ne duce pe-amîndoi.
— Ie-mă bădiță cu tine,
Că la drum ți-oi prinde bine,
Unde noaptea 'ntuneca,
Face m'oi lumini de său
Ș'oi lumina drumul tău,
Unde murgu ți-a'nfoma
Cosița mi-oi displeti,
Iearbă verde-a odrăsli
Și murgu ți l'oi hrăni.
Unde murgu ți-a'nseta,
Ieu din ochi oi lacrama,
Murgu de ți-oi adapa.
— Ba, leliț'o nu se poate
Că mă duc foarte departe.
— Să te duci bădiță duci

Mult departe să n'ajungi,
S'ajungi într'o luncă deasă,
O ploae să te pălească,
Facă-ți calea lunecoasă
Și potica 'ntunecoasă,
Lupu 'nainte să-ți ieasă,
Murgul tău să se sîiească
Și pe loc să poticnească,
La pămînt să te isbească,
Mîna dreaptă să-ți sclintească
Mîna stîngă să-ți frîngească
Să ții murgul cu dinții,
Să te vadă părinții
Că-i blestem de-a mîndruții
Să te vadă și streinii,
Să cunoască ori și cine,
Că-i blestemul de la mine.
Ș'încă te-oi mai blastama
Foc din gură mi-a pica :
Să te duci bădiță, duci,
Să te duci, să te tot duci
Păn ce-i da de lup arînd,
Pițigoiful sămănînd,
Vulpea cu coada grăpînd,
Paserele săcerînd,
Cucostîrcul frămîntînd,
Cucușorul pîni făcînd ;
Să mîninci din acea pită
Că nu ți-am fost de ispită.

Cum m'ai iubit o copilă
Și mă lași neagră streină
Cînd nu-mi cunosc nici-o vină.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

Frunzuleana ș'o lalea,
Cînd ieram pe vremea mea
Șapte mîndre-mi trebuia,
Dar acum de-o vreme 'ncoace
Nici unica nu-mi mai place.

SPUNE-MI MÎNDRO-ADIVARAT.

Spune-mi mîndro-ativărat,
Cîți voinici te-au sărutat
Numai un voinic înalt,
Unul nalt și sprîncenat.
Spune-mi mîndro nejurată
Gîndești la mine vre-odată?
D'apoi cum să nu gîndesc,
Cînd de doru-ți mă topesc,
Doar cîtu-i ziua de lungă
Nu-i destulă să-mi ajungă.
Și cîtu-i noaptea de mare
Dorul tău nu-mi dă rabdare
Nici inimii stîmpărare.

PENTRU OCHII TĂI MÎNDRUȚĂ.

Pentru ochii tăi mîndruță,
Dați-aș cerul cu steluță,
Pentru fața-ți albișoară.
Dați-aș a mea inimioară,
Iean ca să-ți sărut gura
Cere-mi dragă tot ce-i vrea,
Cere-mi chiar vieața mea.

FRUNZULIȚA LEMN USCAT.

Frunzulița lemn uscat,
S'au dus badea m'au lasat
Nu mi-ar fi nici un banat,
De nu s'ar fi depărtat,
Dar s'au dus, s'au dus departe,
Șapte țări și jumătate.
Badea de cînd m'au lasat,
De jăle și de banat
Am făcut fîntînă'n sat;
Fîntînă cu trei izvoară
Cine-a bea din iea să moară.
De-or bea dușmancele mele
Să plesnească fierea'n iele,
De-or bea neamurile mele,
Vadă că-s lacrimi de-a mele

Să nu mai poată de jele
Văzînd cum dragostele
Plătite-s cu lacrăme.

TRANDAFIR DE PE PĂRĂU.

Trandafir de pe părau,
Spune draguțului meu
De la mine sanătate,
Dar de mine n'are parte
Că-s pe țărături departate.

FRUNZULEANA LOZIOARĂ.

Frunzuleana lozioară.
Prea iubită Mărioară,
Cînd te vîd sara pe-afară
Arde inima-mi cu pară.
Cînd șazi pe prispă din dos
Cu capul plecat în jos,
Cu sculul pe după cap,
Cu matasa trasă'n ac,
Cum frumos coși naframa,
Ci-o să ți-o dai nunți-ta,
Mi se rupe inima.
N'ar ajunge tatul tău
Cum te dă după un rău,
Ne știut și ne'ntrebat,

Lumea 'ntreagă-o colindat
De nevastă nici c'au dat,
Numai iel că s'au aflat
Pe tine să mi te dea,
Să-mi rupă inima mea.
Frunză verde lozioară,
De te-i duce Mărioară
Cu streinu-n altă țară,
Să mai vii și'n satul tău
Și să'ntrebi ce mai fac ieu;
De-i auzi c'am murit,
Tu să-mi treci pe la mormint,
Să-mi dai țerna într'o parte
Să găsești oasă 'nșirate,
Să vezi dragostea ce poate
Că duce la hal de moarte.

FRUNZĂ VERDE Ș'UN GRĂUNTE.

Frunză verde ș'un grăunte,
Marghioliță de la munte
Nu-mi purta fesul pe frunte,
Ți-or ieși cuvinte multe.
Las să ieasă
Că nu-mi pasă
M'au făcut maica frumoasă
Că iubesc un dorobanț,
Ce-mi face papuci pe glanț.

La mijlocul glanțului
Chipul dorobanțului,
Cînd iubeam un ciobanaș
Atunci purtam zobonaș,
Zobonaș cu flori cusut
Și cu fluturi tot bătut,
Fața zobonașului
Chipul ciobanașului,
Ciobanul s'a 'nstreinat
Și pe mine m'au uitat,
Ieu de doru-i n'am murit
Ci pe altul mi-am găsit.

FLORICICĂ DIN GRĂDINĂ.

Floristică din grădină,
Badea dorul nu-mi alină.
Floristică de pe luncă,
Dorul badei mă usucă.
Floristică din ogoară,
Dorul badei mă omoară.
Floristică de isvor,
Vino bade, altfel mor.

FLORICICĂ ALBĂ-ALBASTRĂ.

Floristică albă-albastră,
De la deal de casa noastră
Crește-o floristică-albastră,

De la deal de florinică
Pasc cailui Ionică.
De la deal de cailui
Şăde, singur dumnealui.
Şăde, şăde şi boleşte!
Maică-sa că mi'l boceşte.
— Zaci Ioane ori te scoală
Ori îmi dă şi mie-o boală
— De sculat nu m'oi scula
Da nici boală nu ți-oi da,
Ci dute la vrăjitoare
Şi 'mi cată de-a mele boale.
— Ieu de boale ți-am catat
Tot așa s'au aratat.
Cîte mîndre ai iubit,
Cînd le-ai strînge de curînd,
Ai face un tîrg rotund,
Pe cîte le-ai sărutat
Cînd le-ai strînge-ai face-un sat.
Deci Ioane, hai te scoală
Şi pune plugul în poară.

FRUNZĂ VERDE RUG DE MURE.

Frunză verde rug de mure,
Nu m'aş duce prin pădure,
Macar crească flori şi mure,
Crească muri ca merele,
Crească flori ca soarele;

Jale mare m'ar umplea,
Cînd pe iele le-aş vedea ;
Căci cu cine-am mai cules
Din el nimic s'au ales.
Vai sarmana vieața mea
Multă jale are iea
Ș'a avea cît va fi iea.

PRIMAVARA IEARBA CREȘTE.

Primavara iearba crește,
Vai de cel care iubește
Nici mîncarea nu-i ticnește,
Nici ce bea nu-i folosăște ;
Ce-am făcut n'am făcut bine,
Că m'am îndrăgit cu tine.
N'ar ajunge zile bune
Cel ce m'o 'ndemnat pe mine,
Ca să mă iubesc cu tine.

FRUNZULEANA DE CORN MIC.

Frunzuleana de corn mic,
De-ar fi cucul puiu voinic
Mi l'aş prinde ibovnic ;
Dar cucu-i mare mișel
Nu'l pot prinde-ibovnicel.
La tulpina nucului

Șădea mama cucului
Și cînta și priveghea
De iubit să pregătea.

FRUNZULEANA TREI MASLINE.

Frunzuleana trei masline,
S'au dus puiul de la mine
S'au dus să deie de bine
Și s'au dus și nu mai vine,
Tuturor le pare bine
C'au venit scîrba la mine,
Numai mie-mi pare rău
După puișorul meu.

FRUNZULIȚA MĂRGĂRINT.

Frunzulița mărgărint,
N'am gîndit, n'am socotit
C'a avea dorul sfirșit
Și dragostele urit ;
Cine iubește și lasă
Blestemat să n'aibă casă,
C'am iubit și am lasat,
Multă dragoste-am stricat

FIRICEL DE IEARBĂ NEAGRĂ.

Firicel de iearbă neagră,
De cine dorul să leagă
Nu-i pară lucru de șagă,
Că de mine s'au legat
Ca fasola de harag;
Parcă nu-i lucru curat,
Da-i chiar lucru fermecat
Și cu dracu-amestecat.

FRUNZULIȚA MĂRĂCINE.

Frunzulița mărăcine,
Dragele badei copile
Da-v'ar Dumnezeu un bine
Și mie vr'o sanatate
Să vă pot iubi pe toate.

FLORICICA DE PĂRĂU.

Florinică de părau,
Ilenuță dragul meu
Am auzit că ți-i rău,
Dar nici mie nu-mi ie bine,
Păn n'oi da mîna cu tine.

FRUNZĂ VERDE DE HARBUZ.

Frunză verde de harbuz,
La cît mintea m'au adus
Numai la suspin și plîns
Și la dragoste pe-ascuns.
Cît suspin ieu pe-ascuns
Știe Dumnezeu de sus,
Părinții mă urgisăsc,
De-aș vrea să mă prăpădesc.

FRUNZĂ VERDE DE-ALĂMÎE.

— Frunză verde de-alămîe,
Gheorghe ce ți-am făcut ție?
— Ce-ai făcut n'ai făcut bine
Pentru'n puișor ca mine;
Dar și ieu 'ți-oi face-un bine
Să șezi cu ziua'n grădină
Cu sculul pe după cap,
Cu bumbacul tras în ac.
Nici odată nu-i împunge
Numa-i suspina și-i plînge.
Frunză verde de harbuz,
Trei hulubi sboară pe sus
Trei hulubi ș'o hulubiță
Trimet veste la puicuță,
La puicuța de departe,
Că mă'nchin cu sanătate.
Trei mari flori de mînăstire,

Să nu dorească de mine,
Că destul îs cu oftat
Și la pus și la sculat.

BUSUIOACE, BUSUIOACE.

Busuioace, busuioace,
De trei zile puică'n coace
Mie mîncarea nu-mi place,
Macar cine de mi-o face.
Fac singur cu mîna mea
Și tot îmi pare că-i rea.

Ista-i loc

Făr de noroc.

Și nu-i vîna locului,
Cum îi partea omului
Pune masa să mînînc,
Strînge masa nu mînînc
Intind mîna să mă'nchin,
Picioarele nu mă țin
Parcă sînt un om bătrîn.

Ies afară

Ard în pară

Merg la cîmp ca să mă sting,
Bate vînt mai rău m'aprind.
Of, ce-am să mă fac pe lume
Că de nicăiri n'am bine.

FRUNZULEANA MERIȘOR.

Frunzuleana merișor,
Prea iubite puișor,
Te-am iubit iubite frate
M'ai adus la hal de moarte ;
Adă-mi apă cu-a ta gură
Să-mi potoli a mea arsură ;
Intoarce-te și te uită
La dragostea noastră multă ;
Intoarce-te și mă vezi,
Cum mă razăm de păreți,
Că ies pe prispa din dos
Văd că n'am nici un folos,
Că ies pe prispa din față
Văd că n'am nici o dulceață.
De zarzari mă rezamam
De la inimă oftam.

FRUNZULIȚA DE TREI FAGI.

Frunzulița de trei fagi,
Fă-mă Doamne ce mă faci,
Fă-mă hulubaș popăsc,
Să sbor și să ciripesc
Să sbor la Tîrgu-Frumos.
Să ieu tîrgu ulița,
Să-mi privesc ibovnica
Pe brațele altuea.

N'am cuțit la mîna mea,
Pe-amîndoi că i-aș junghea
Și pe dînsul și pea iea.
Și s'ar duce vestea'n tîrg,
C'am junghet pe un voinic
Și s'ar duce vestea'n țară
C'am junghet fată orfană.

FRUNZULEANA RUG DE MURE.

Frunzuleana rug de mure,
Ce mi-i drag mie pe lume?
Numai crișma din pădure
Făcută din nouă bîrne
Să beu vin să mînînc pîne
Cu drăguța lîngă mine.

FRUNZĂ VERDE DE SACARĂ

Frunză verde de secară,
Răsai lună de cu sară,
Că dacă ieu m'oi culca
Ori îi răsări ori ba
La două ceasuri de noapte
Inimioara mi se bate.

FRUNZULEANA PLOP ȘI TEI

Frunzuleana plop și tei,
Măi Toadere măi.
Casa ta cea lăudată
Au ramas nimica toată,
Casa ta-i dată cu var
Pe de'nuntru cu amar,
Casa ta ie de urzică.
Cînd bate vîntul ți-o strică.
De la deal de casa ta
Să'nvîrtește puicuța
Ție-ți rupe inima.

COLO JOS PE PRUNTURELE.

Colo jos pe prunturele,
Ieste-un pat de scîndurele,
Da pe pat ce-i așternut?
Iearbă verde de pe Prut.

Dar pe pat

Cine-i culcat?

Puișorul greu îmi zace
Cu basmaua vînt își trage
Cu păunu umbră-și face.

FRUNZULEANA BARABOI.

— Frunzuleana baraboi,
Ce nu vii bade la noi.
Vino bade rare ori
Peste zi de nouă ori ;
Vino bade de-i veni
De nu, nu mă amăgi.
D'aseară ce n'ai venit ?
— Puicuțo ieram trudit
C'am fost ziua la cosit ;
Mîne sară oi veni
Spune-mi, unde te-oi găsi ?
— Vino bade pe din dos,
Că am ușa de răgoz
Cum pui mîna pică jos.
Mi-i găsi culcată'n tindă
Cu capul pe cărămidă.
Cu trupul pe lut uscat,
De jale cum m'ai lasat.

LUNCA MARE.

Lunca mare,
Milă n'are
Și tu rug
Ce crești în crîng,
Flori pe tine nu'nflorească
Mure negre nu mai crească,

Să culeg n'am pentru cine
Că puiu nu-i lângă mine
Și voi plopi îmuguriți,
Să plîngeți să nu 'nverziți
Pe puiul meu să-l jăliți.

PĂUNELUL S'A'NSURAT..

Păunelul s'a'nsurat,
Păuniță ș'au luat
Păuniță cam rodie
S'au dus la Mitropolie,
La Mitropolie sus
Toată patima ș'au spus
Cînd iea scara cobora,
Păunelul o'ntilnea
Și din gură-așa-i grăia :
— De-ai vrea să trăiești cu mine
Ii vedea că ți-a fi bine,
— Cu strai negre m'oi cerni
De tine m'oi despărți,
Și strai negre oi purta
De tine m'oi departa.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

Frunzuleana ș'o lalea,
Sermana inima mea
Iear au prins a mă durea,

Ș'așa mă doare de tare
De nu pot merge calare
Nici calare nici pe jos
Cum ie omul păcătos.

CÎNTĂ-O PĂSĂRUICĂ'N SALCE.

Cîntă-o păsăruică'n salce,
Puiculița badei zace.
Cîntă-o păsăruică'n vale,
Puiculița badei moare.
Cîntă-o păsăruică'n poartă
Puiculița bade-i moartă.
Cînd soarele răsărea
Șapte clopote trăgea,
Șapte preoți o cetea,
Șapte surori o bocea.
Cîntă-o păsăruică'n prag
Puiculițai groapă-i fac.
Cîntă-o păsăruică'n nuc,
Pe puică la groapă-o duc
Și mi-o duc pe năsălie
Ca pe-o coală de hărtie.

PE DEALUL CU FLORILE.

Pe dealul cu florile,
Să scîrbesc copilele
Că iubim nevestele.

Adevăr că de iubit
Nici noi nu tăgăduim,
Barbații se duc la coasă
Și parale nu le lasă ;
Nevestele vin la noi
De le dăm câte-un leu, doi
Și le scoatem din nevoi.

COLO'N DEAL PE MOVILIȚĂ.

— Colo'n deal pe moviliță,
Un păun ș'o păuniță,
Un păun cu coada scurtă
Ieși Ileană de'l ascultă,
— Asculta-l'ar pustiea,
Că tu mi-ai rupt inima ;
Că de-ai fi din casă-aleasă,
N'ai purta chica pletoasă
Ș'ai purta-o retezată
Mai de'n jos de fes lasată,

FRUNZĂ VERDE CIMBRISOR.

Frunză verde cimbrisor,
Bate murgul din picior,
Să-i pun șaua binișor
Și se plec unde mi-i dor.
La puicuța de demult,
Că nu-s cîne ca s'o uit
Ci-s voinic ca s'o sărut.

Trecui valea cea glodoasă
La puicuța cea frumoasă,
Trecui valea ș'un dudău
La mîndra sufletul meu.
Hai murgule 'n pas mai tare,
S'ajungem în sat cu soare,
Hai murgule'n pas mai tare
C'avem mîndră ca o floare,
Ne gătește de mîncare,
Mie pîne și cu vin
Ție ovăs și cu fin.

— Ravaș puică

Ravaș dragă,

Ravaș de la împăratul
Căți vine lele barbatul

Las să vie,

Jalea'l știe

Calea mărăcini să-i fie,
Cămeșile i-am spalat,
Cu urzică le-am frecat,
Și pe spini i le-am uscat,
Cu mângălău le-am calcat
Și mîncare i-am gătit :

Mămăligă

Cu urzică,

Șazi barbate de mîncă
Ș'o ceașcă de mătrăgună
Să-i pară mîncarea bună ;

Ravaş puică
Ravaş dragă
Ravaş de la vornicu
Că-ţi vine ibovnicu
Las să vie
Domnul ştie
Calea trandafiri să-i fie
Că mîncare i-am gătit
Şapte răţe ş'un pui fript.
Ş'o mîncare de curechiu
Ş'o ocă de vin vechiu.
Ş'încă-o ceaşcă de cafe
Să-i pară guriţa me,
Cămeşile le-am spalat
Cu busuioc le-am frecat
Pe trandafir le-am uscat
Şi cu fierul le-am calcat.

FRUNZULEANA MĂR ROTAT.

Frunzuleana măr rotat
De cînd puiu m'au lasat
Multe lacrimi am vărsat
Nici un lucru n'am lucrat,
Numai flori am semanat,
Floricele
Mărunţele
Nu le pot plivi de jăfe.
Frunzuliţa arţăraş

Mi-au trimes puiul ravaş
Să-i trimet flori cu răcori
Să-i fie de sărbători
Trimete-aş şi n'am pe cine,
Trimete-aş pe sfînta lună.
Sfînta lună-i luminoasă
Şi nu duce flori frumoasă
Mă mier mult unde trăieşti
Faţa de-ţi îngălbineşti,
Musteaţa de-ţi răsuceşti.
— Trăiesc într'un cîmp cu flori
Să te văd la sărbători.
Frunzuleana arţaraş,
Mi-au trimes puiul ravaş,
Să-i trimet flori cu răcori
Să-i fie de sărbători.
Trimete-aş şi n'am pe cine
Sfîntul soare cînd resare
Cînd mă uit of mă omoară,
Nu poate de ferbinteală
Duce flori mirositoare;
Mă mier dragă-unde trăieşti
Faţa de-ţi îngălbineşti
Musteaţa de-o răsuceşti,
Măntăluţa de o 'ncreţăşti
— Trăiesc într'un cîmp cu iearbă,
Ca să nu-mi mai fii tu dragă,

FRUNZĂ VERDE LEMN CIREȘ.

Frunză verde lemn cireș,
De s'ar face drumul șes,
Să văd de unde-am purces ;
Am purces de la Cutna,
De la lița Ileana ;
Am lasat'o sănătoasă
Șădea la gherghef de coasă.

Nu știu coasă,

Ori discoasă

Ori lacrimi pe gherghef varsă ;
— Cîte lacrimi am varsat
Face-s'ar fîntină'n sat,
Fîntină cu trei isvoară
Cine-a bea apă să moară.
Numai pe puiuțul meu
Să'l ferească Dumnezeu.

FRUNZULIȚA MICȘUNELE.

Frunzulița micșunele
Pe sub lună pe sub stele
Trece-un cîrd de rîndunele ;
Iear în urma cîrdului
Merge-o neagră rîndunea ;
Nu știu neagră-i rîndunea,
Ori îi ibovnica mea.
Pe sub nori și pe sub lună,
Trece-un zmeu cu pară'n gură

Nu știu zmeu-i ori un leu,
Sau îi ibovnicul meu.
— Frunză verde trei agude,
Strig la puica nu m'aude ;
— Ba te-aud puiule bine
Dar nu pot veni la tine,
Că-i dușmanul lingă mine,
Cu două pistoale pline,
Unu'n mine, altu'n tine ;
Să ne răpue de zile.

FRUNZULEANA LOZIOARĂ.

Frunzuleana lozioară
Măriucă, Mărioară.
Mulți voinici ai pus la boală,
De mi-i pune și pe mine
Dumnezeu să-ți deie bine.
Frunză verde bob și linte ;
Mărioară fără minte
Mărită-te să m'nsor,
Ca să nu-ți mai mor de dor
— Insoară-te Dumneata,
Să văd pe cine-i lua ;
De-i lua una ca mine
Dumnezeu să-ți deie bine ;
De-i lua'o mai frumoasă
Dumnezeu să-ți facă casă ;
De-i lua'o grozăvioară

Dumnezeu să ți-o omoare
Și să-i faci o meșișoară,
Să merg și ieu la pomană
Și să-mi deie-un colăcel,
Să-i fie de suflețel,
Și să-i gust din colivioară
Să văd dulce-i ori amară;
Și să beu din gărăfioară
Să-i fie țerna ușoară,
Ca două petre de moară.
Măriucă, Mărioară
Mulți voinici ai pus în boală,
De mi-i pune și pe mine
Să nu ai pe lume bine.
Măriucă, Mărioară
Tu n'ai tindă nici camară;
Făți un divanaș afară,
Sub o poală de agud,
Cînd oi trece să te-aud
Ș'oi plesni'n biciu de matasă
Să m'auzi și tu din casă.

FRUNZĂ VERDE DE LEMN SCRIS.

Frunză verde de lemn scris,
Am visat as' noapte-un vis.
Băsmăluța mea cea nouă
Am visat'o ruptă'n două
Nu mi-i ruptă basmaua

Dar mi-i ruptă inima
Și tot după Dumneata.
Frunzuleana și de pom,
Iubește-mă de iești om
De iești om cu omenie;
Nu ținea lungă mînie
Că mîniea 'ndelungată
Multă dragoste stricată.
Asară ș'a laltă sară
M'am culcat pe prispă-afară,
Pe-o pernuță de bumbac,
Ca să-mi pui mîna sub cap
Și să măntrebi de ce zac;
Căci nu zac nici de un rău,
Dar zac de aleanul tău.

FRUNZĂ VERDE DE HARBUZ.

Frunză verde de harbuz
Ies afară cat în sus,
Să văd puica nu s'o dus.
Cat la jug, boii s'au dus;
Mă duc fuga după boi
Puica mă strigă 'napoi;
Stăi puile nu te duce
Că te-oi scalda'n lapte dulce;
Macar dragă și'n zahar.
Dacă ți-i cuvîntu-amar.
Frunză verde ș'o lalea,

Sarmana inima mea,
Cum înoată'n voie rea,
Tot gîndind la puica mea.

FRUNZĂ VERDE TREI GRANATE.

Frunză verde trei granate
Ce folos lița mē bate,
Dacă ți-i calea departe
Și dragostea pe-apucate.
Frunzuleana ș'o lălea
Sarmana inima mea
Iear au prins a mē durea
Și mē doare ne'ncetat
De cînd puiū m'au lasat.
Dar acum de l'aș avea
Tare bine l'aș ținea,
Tot în pîne și masline
Și rachiu de tiscovine.

FRUNZĂ VERDE AVRAMASCĂ.

Frunză verde avramască
Ce mi'i drag pe lumea asta,
Numai calul și nevasta.
Calul mē călătorește
Unde gîndul meu dorește.
Nevasta mē priminește,
De iubit iea mē iubește

Cu dragoste mă'nvălește,
Cu oghealul de aclaz
Mor dușmanii de necaz.

FRUNZĂ VERDE TREI ZMICELE.

— Frunză verde trei zmicele
Măi băete măi Muntene
Ce-ți pierzi vieața fără de vreme,
Fecioraș de lele-ai fost
Că ma'i serutat în post,
Ce n'ai lasat prin cîșlegi
Să-ți dau gură să te'neci.
— Frunzuleana nucă sacă,
Nu-mi trebui nici boi nici vacă,
Numai ochii tăi să-mi placă.

CIREȘ VERDE 'NCĂPUȘEȘTE.

Cireș verde 'ncăpușăște
Gheorghe zace și bolește.
Mergi maică la vrăjitoare
De-mi cată de-a mele boale ;
Maică-sa că mi'l privește
Din lacrimi de abea'l zărește
Și din gură că'i grăește ;
Frunză verde măcieș,
Dragul mamei Gheorghieș
Până acum tot ți-am catat,

Dar așa s'au aratat
Că pe cîte le-ai iubit
Cînd le-ai strînge-ai face-un schit
Pe cîte le-ai sărutat,
Cînd le-ai strînge-ai face-un sat.
Frunză verde măcieș,
Dragul mamei Gheorghieș
De mîne te duc la Ieș.

FRUNZULIȚA MINTĂ CREAȚĂ.

Frunzulița mintă creață
Bate-o Doamne ș'o mustrează,
Că nu știu unde'nsărează,
Insărează la fîntînă
Cu doi logofeți de mină.
C'o scapat salba'n fîntînă
Și salba-i de gologani
Făcută de doi ciobani.
Salba-i de sorocoveți
Făcută de logofeți.
Și salba-i de irmilici,
Făcută de doi voinici.
Și salba-i de icosari,
Făcută de doi primari.
Și salba-i de galbanași
Făcută de-un cuconaș.

FRUNZULEANA MĂR ROTAT.

Frunzuleana măr rotat,
Nici flăcău, nici însurat,
Numai capul mi-am legat
Ca un dobitoc la gard.
Dobitocu-i dobitoc
Are zi de iearmaroc,
Dar ieu sînt om pămîntean
Și am jele și alean.
Ies afară cat în jos
Văd un trandafir frumos,
Ieu pun mîna ca să'l ieu
Să'l duc la salașul meu,
Dar mămuca nu mă lasă
Să-mi aduc odoru'n casă.

Intră'n casă

Ca o coasa,

Iesă-afară

Ca o pară

Și de dor că mă usuc
Zilele-mi văd cum se duc.

HAI MARIE 'N DEAL LA VIE.

Hai Marie'n deal la vie,
Să-ți fac rochie de cutnie
Și scurteică vișinie,
Să-mi fii dragă numai mie.

Hai Marie 'n deal la coasă,
Să-ți fac rochii de matasă.
Frunză verde brebenoc
Cosii flori cu busuioc
Să ne'ntîlnim la un loc.

FRUNZULEANĂ IASOMIE.

Frunzuleană iasomie,
Hai Marie'n deal la vie
Să culegem floricele
Să le facem mănunchele,
Să mergem la Ieș cu iele,
La Ieș la Curtea Domnească
Să le svîrlim pe fereastră,
Domnul Cuza să trăească
Șapte țări să stăpînească.

FRUNZĂ VERDE DE-ALUNICĂ.

Frunză verde de-alunică
Ce să facem noi fetică,
Cîți flăcăi ni se rîdică
Tot băbuțele-i apucă;
Să ne strîngem fete multe,
Să dăm răvășăl la curte;
Să ieasă ravașul bun
Să dăm la babe surgun.

FRUNZULEANA POAMĂ COARNĂ.

Frunzuleana poamă coarnă,
De-aș ajunge păn la toamnă;
Să mă sui în deal la cramă,
Să beu vin, să minînc poamă.
Frunzuleana rug de mure,
Pică bruma pe pădure;
Pică bruma subțirică,
Te-am iubit de mititică.
Frunzuleana iearbă grasă,
Ș'apoi pică brumă groasă,
Te-am iubit c'ai fost frumoasă.

FRUNZĂ VERDE MĂR MUSTOS.

Frunză verde măr mustos,
Cine taie lemne'u dos?
Ionică cel frumos.
Frunzulița mintă creață,
Cine taie lemne 'n față?
Ionel cu chica creață;
Chică creață cîte-un fir
Gurița lui trandafir,
Chică creață de inele
Gura lui faguri de miere.

FRUNZĂ VERDE PELINIȚĂ.

Frunză verde peliniță,
Prăpădite-aș puiculiță
Pintre flori prin grădinuță,
De ce nu mi-ai dat guriță
La vremea de trebuință;
Iear stau și mă răsândesc
De ce să te prăpădesc,
C'am pus gând să te iubesc.
Fă-mă Doamne-un hulubel,
Să mă'nalț până la cer.
Și să-mi văd ibovnica,
Cum mi-o bate maică-sa
Cu pana de rățișoară
Peste albă fețișoară.

SOARELE S'AU REVARSAT.

Soarele s'au revarsat,
Puica nu mi-am sărutat
Și soarele au răsărit
Ieu puica nu mi-am zărit.
De trei zile bat la poartă
Și tu dormi dormire-ai moartă
Fără grijă, tu dormi bine,
Ieu mă sbucium vai de mine.
De trei zile bat la ușă
Și tu dormi dormire-ai dusă,

Și cu fața la părete,
Cu gura arsă de săte ;
Scoală puică te deșteaptă,
Să vezi ce pui mi te-așteaptă
Și te-așteaptă cu grăbire,
Să-ți vorbească de iubire ;
Vin sub poală de cireș,
In brață la Gheorghieș.

FRUNZĂ VERDE POAMĂ COARNĂ.

Frunză verde poamă coarnă
Iea vezi bade, iea vezi dragă,
Noi sîntem doi pui iubiți
Ca doi zarzari înfloriți,
La isvoară răsădiți,
De te duci bădiță, duci
Iear aminte să-ți aduci ;
De te duci în București
După curțele domnești
Să 'mbraci straie 'mpărătești
Și pistoale oștășăști
Mă rog să nu zăbovești,
Iear te rog nu zăbovi,
Că de doru-ți ce-oi jăli
Isvoarăle or saca
Și zarzarii s'or usca ;
Că de-i zăbovi o lună
Mi-i găsi pe deal nebună,

Băsmăluța ta pe mînă
Culegînd la mătrăgună ;
Că de-i zăbovi o toamnă
Mi-i găsi uscată coarnă ;
Și de-i zăbovi un an
Mi-i găsi moartă'n divan ;
Și de-i zăbovi mai mult
Mi-i găsi moartă'n pămînt.
Și te las cu jurămînt,
Ca să-mi treci pe la mormînt
Să-mi dai țerna într'o parte
De trei pași și jumătate,
Să vezi dragostea ce poate,
Că duce la hal de moarte,

.
.

Frunză verde de agud,
Vai de mine ce-am făcut,
Ce-am făcut de-am zăbovit
Și mi-am pus puica'n pămînt,
Cum țineam pe genunchele
Și hrăneam cu alunele
Și'mbrăcam cu drăgănele
Ș'acum mă vaicăr de jele.
Ce-am făcut de-am zăbovit
Și mi-am pus puica'n pămînt,
Vai de mine ce-am făcut
Frunză verde de agud.

PE SUB CER ȘI PE SUB LUNĂ.

Pe sub cer și pe sub lună,
Merge-un cerb cu iarbă'n gură;
Nu știu cerbu-i ori un zmeu
Ori fi ibovnicul meu.
Pe sub lună pe sub stele
Sboară-un cârd de rîndunele,
Una'n urmă rămînea
Ș'aceia nu-i rîndunea
Ci-i tocmai iubita mea,
Care m'am iubit cu iea
Din copilăria mea.
Frunză verde trei masline,
Ce pămînt dragă te ține,
De nu poți ieși la mine;
—Mă ține-un pămînt cu iarbă
Nu pot ieși fără treabă.

FRUNZĂ VERDE STEJĂREL.

Frunză verde stejărel,
Drag mi-i omul scurticel
Cu meșini cu cojocel,
Cu căciulița de miel,
De miel creț și brumărel
Și cu buze subțirele
Drept dragul te uiți la iele.

N'AVU TUDOR CE LUCRA.

N'avu Tudor ce lucra,
De tinerel să'nsura
Mîndră puică își lua
Și de mîndră ce iera
Ilenuța o chema.
Avere Tudor avea ;
Șapte mori ici pe pămînt
Și a opta sub pămînt
Toate măcinau argint
Pe toate le-au zălogit,
De harag nu s'au plătit
Pentru puica ce-au iubit.

CE MI-I DRAG NU MI-I URÎU.

Ce mi-i drag nu mi-i urît,
Fie cît de ocărît
Și ce urăsc n'oi iubi,
Cît de lăudat ar fi.

PE CARAREA FÎNTÎNEI

Pe cararea fîntînei,
Găsii salba puicuții
Și salba-i de irmilici
Făcută de doi voinici,
Și salba-i de icosari
Făcută de doi primari

Și salba-i de galbanași
Făcută de cuconași.
Unii dau cu sutele
Și iubesc tot slutele ;
Iear noi cu leițale
Și iubim mîndruțale.
Florinică de pe șes,
Te-am îndrăgit de pe mers,
Că ți-i mersul leganat
La inimă mi-ai picat.
Frunzulița bobului,
Nevăstuica omului,
Las'o'n plata Domnului,
Las'o, las'o să iubească,
Să nu se mai pedepsească,
Că dacă s'a sătura
Singurică s'a lăsa.

DE CÎT CU URÎTU'N CASĂ.

De cît cu urîtu'n casă,
Mai bine cu boala'n oasă.
De cît traiul cu urît
Mai bine moartă'n pămînt.
De cît vieață cu necaz
Mai bine moartă'n ist ceas.
De urît mă duc de-acasă
Și urîtul nu mă lasă ;

De urît mă duc în lume
Și urîtu' după mine.
De ce n'au dat Dumnezeu
Ce-oi iubi să fie-al meu ;
De ce n'au lasat Hristos
Să iea frumos pe frumos,
Dar iea frumosul pe slut
Și trec vieața cu urît.

FRUNZĂ VERDE DE-ALUNICĂ.

Frunză verde de-alunică,
Toamna lungă noaptea mică
Valeu lupu me mînîncă.
Lupule nu fi nebun
Nu mă mînca ziua'n drum ;
Lupule nu fi turbat
Nu mă mînca ziua'n sat ;
Lupule nu mă mînca
Păn ce-a răsări luna
Să dau mîna cu puica,
 Cu puica
 Cu Catinca.

CÎNTĂ CUCUL, SĂ ROTEȘTE.

Cîntă cucul, să rotește,
Puiul să călătorește,
Pune mîna pe oblînc

Și mă'ntreabă de ce plîng.
Of puiule cum n'oi plînge
Cînd am fost așa cu dulce,
Noi am fost doi pui iubiți
Ca doi crini mîndri'nfloriți
In grădină răsădiți.
Crinii floare-au scuturat,
Și noi ne-am înstrăinat.
Colo'n vale la grădină
Două flori într'o tulpină.
Ieu mă plec, iele s'închină,
Mă cunosc că sunt străină ;
De străină ce-am remas
M'am dogorît pe obraz ;
Neagră-s, neagră-s și patată
Prin străini îs departată,
Ieste dor și'n alte sate
Ca la noi nu se mai poate,
Ieste dor și de părinți,
Faci ce faci și tot îl uiți ;
Ieară dorul de barbat
Tare-i mare și'n focat.
Arză-l focu blestemat,
M'au iubit și m'au lasat
M'au iubit ca pe-o cucoană
M'au lasat ca pe-o vadană,
M'au iubit ca pe-o copilă
M'au lasat ca pe-o străină.
Străină și vai de mine,

Că nu mă mai știe nime,
Cînd m'ar mai ști cineva
Nu-atîta m'ar judeca.

LA GRĂDINA 'MPĂRĂTEASCĂ.

La grădina 'mpărătească,
Stau florile să'nflorească,
Nevestele să privească,
Fetele să se gătească,
Flăcăii să se rotească
Inima să le rînească.

FRUNZULIȚA TREI MASLINE.

Frunzulița trei masline,
Toată lumea rău mă ține,
Numai unul Dumnezeu
Mai ține cu dorul meu,
Dorul meu și cu-a matală
Merg pe vale la primblare,
Și se'ntîlnesc la izvor
Să sărută pîn' ce mor.

FRUNZĂ VERDE MERI MUSTOASĂ.

Frunză verde meri mustoasă,
Trece vara cea frumoasă
Vine toamna cea glodoasă,

Trece vara ca o pine
Vine iarna ca un cîne.
Boțisor de ghieață rece,
Vara vine, iarna trece
Și n'am cu cine-o petrece;
Că cu cine-am petrecut
S'au dus și n'au mai venit;
Cînd aș ști că ar veni
Cărărușa i-aș plivi
Și de iearbă și de nalbă
Doar ar veni mai degrabă.

FRUNZULEANA NUCĂ SACĂ.

Frunzuleana nucă sacă,
Ionel la Piatra pleacă,
Puica pleacă'n București
Nici cu ochii n'o zărești.
Măi băete, băețele
Nu fi dușman casei mele,
Insoară-te ie-ți muiere
Fără stare făr de-avere,
Că averca-i trecătoare
Dar urîta nu mai moare.

LUNCĂ, LUNCĂ.

Luncă, luncă,
Mult iești lungă
Fug doi voinici să te-ajungă,

Doi voinici

Cu doi cai murgi.

La mijloc de lunculiță
Ieste-o mîndră poeniță
Ingrădită'n romăniță ;
La mijloc de poeniță
Ieste-o mîndră fintîniță
Zidită cu tămăiță ;
Ieară lîngă fintîniță
Ieste-un mîndru stejărel
Cu frunza de aurel,
Cu coaja de argințal.
Sub umbra stejarului

Iste-un pat

Mîndru rotat

Din scînduri albe durat
Și pe pat ce-i așternut?
Pislă albă salumut
Adusă de peste Prut.

Da pe pat

Cine-i culcat ?

Voinic tare răsbolit
Răsbolit până'n pămînt,
Că puicuța i-au fugit.
Dar la capu-i cine șăde ?
Puiculița păun verde
Cu băsmăua vînt îi trage
Cu cununa florilor
Face umbra ochilor

Și din gură așa zice :

— Scoală bădiță de-aice!

— Ba de-aici nu m'oi scula

Păn n'a veni maică-ta

Ca să-mi aducă ce-oi vrea.

Boț de caș în miez de iearnă

Sloi de gheață'n miez de vară

Mure coapte'n postul mare.

— Unde s'au mai auzit,

Unde s'au mai pomenit

Boț de caș în miez de iearnă

Sloi de gheață'n în miez de vară

Mure coapte'n postul mare.

— Oliolio puicuța mea

Cum nu-mi înțălegi voea.

Boț de caș îi fața ta

Sloi de gheață inima

Mure coapte-s ochii tăi.

FLOARE DIN GRĂDINĂ.

— Floare din grădină,

Tinerică zină

Frumoasă copilă

Vină'napoi vină,

Că tu ți-ai uitat

Rochița pe pat

Scurteica în pat

Papucii la prag,
Inelul pe masă,
Logodnic în casă.
— Ba ieu n'am uitat
Singură-am lasat
De urîtul tău,
Că m'am dus și ieu.

FRUNZULEANA LEUȘTEAN.

Frunzuleana leuștean,
Vezi Costică cel viclean
Ș'au făcut cerdac pe deal
Și l'au zugrăvit cu var.
Ș'au făcut o cărărușă
Păn la Ilenuța'n ușă
Ilenuța țasă pînză
Puișoru-i cîntă'n frunză,
In frunza cireșului
Prin mijlocul Ieșului,
In frunza alunului
In mijlocul drumului,
Și'n frunzica teiului,
Pe sub poala codrului.

FRUNZULIȚA DE-ALUNICĂ.

Frunzulița de-alunică,
Cine șueră prin luncă ?
— Un țigan și c'o romîncă,
Țiganul cîntă din scripcă
Și romîncea-i frumușică,
Las'o'n lume să se ducă.

ARZĂTE-AR FOCUL PĂDURE.

Arzăte-ar focul pădure,
Să se facă drum prin tine,
Să privesc la mînăstire,
Să văd cîrduri de copile,
Să văd și copila mea,
Acea naltă subțirea,
Care m'am iubit cu iea
Din copilăria mea,
Doamne-acum de o-aș vedea,
Ce mult m'aș mai mîngăiea.
Și văzui călugări mulți,
Blestemîndu-și pe părinți.
Cine m'au călugărit
N'ar avea loc în pămînt,
Nici tămîe la mormînt.
N'am fost de călugărie
Ci-am fost de căsătorie.

ROMANIȚĂ, ROMANIȚĂ.

Romaniță, romaniță,
Prăpădite-aș mîndruliță
Pintre flori prin grădiniță,
De ce nu mi-ai dat guriță
La vremea de trebuință.
Frunză verde paltinel,
Fă-mă Doamne-un hulubel,
Să mă'nalț până la cer,
Se-mi fac ochișorii roată,
Să mă uit la lumea toată,
Să văd mîndra cum se poartă.

PLÎNGEȚI OCHI ȘI LACRAMAȚI.

Plîngeți ochi și lacramați,
Rîuri de lacrimi varsați,
Că voi sînteți vinovați,
Că nu catați ce luați.
Ș'ați ales un dor departe
De aici șapte sate.
Nu pot să mă odihnesc,
Toată noaptea mă trudesc.
Noaptea cînd din cer coboară,
La bădița-mi dorul sboară,
Ziua vine, noaptea trece,
Dorul meu cu iel petrece;
Noaptea trece, ziua vine,

Dorul meu la iel rămîne.
Vino bade te grăbește,
Dorul meu de'l potolește,
Căci amar mă chinuește
Tinereța-mi vestejește.

MĂI BĂDIȚĂ GRIGORAȘ.

Măi bădiță Grigoraș,
Vin la noi să-ți dau salaș
Și strigă sara pe lună,
Hai puic'o la apă bună ;
Apă bună de gustat
Și gură de sărutat.

FRUNZĂ VERDE PORUMBEL.

Frunză verde porumbel,
Cînd ieram mai mititel
Unde mă culcam dormeam,
Nici o grijă nu aveam ;
Dar de cînd am crescut mare
Trupul meu hodină n'are,
Căci cată numai primblare.

PUICULIȚĂ ALBĂ DRAGĂ.

— Puiculiță albă dragă,
Hai să'ți dau mîndruțo salbă,
— Baiu, baiu, nu mai vreu.
Că mi-i drag puiuțul meu.
— Să'ți dau salbă și mărgel
Să'ți ieu cercei și inele.
— Baiu marfa de la voi
Nu se poartă pe la noi.
— Ori nu-s vrednic de iubit,
Ori nu-s mîndru la privit.
— Ba iești vrednic de iubit
Și iești mîndru la privit.
Și iești vrednic de diochi
Și-mi iești drag ca sarea'n ochi.

FRUNZULIȚA DE-ALIOR.

Frunzulița de-alior,
Mîndra mea-i un puișor,
Ochii-i sbor din om în om,
Ca un pui din pom în pom.
Ori la cine iea privește
Cu vederea'l ametește.

AH, NOROCULE NOROACE.

Ah, norocule noroace,
Adă-mi pe puicuța 'ncoace.
S'o pot pune lângă mine,
S'o sărut odată bine.
Floare dulce ce miroasă,
Ie Marița cea frumoasă,
Că-i frumoasă bălăoară
Cu privirea-i mă omoară.

FRUNZULIȚA DE DOI NUCI.

— Frunzulița de doi nuci,
Catincuțo und' te duci
Numa'n fustă și'n papuci.
— La grădina cu doi nuci
Să mai dau fin la doi junci
Și gură la doi voinici
La voinici fără musteață
Care'nvață-a strînge'n brață.

VERDE, VERDE ARȚĂREL.

— Verde, verde arțarel,
Pe cel deal pe cel colmel
Primblă-mi-să-un voinicel
Cu cușmă creață de miel,
Cu meșini, cu cojocel,

Cu murgul porumbăcel,
Dă-mă maică după iel.
— Ba maica nu te-a mai da,
C'acela-i voinic Jiean
Te iubește cîte-un an
Și te lasă cu alean.

FRUNZĂ VERDE DE DOI NUCL.

Frunză verde de doi nuci,
De te duci bădiță duci,
Să te duci pe o vâlcică,
Să te-ajungă-o jale mică,
Că-i blestem de ibovnică
Să te sui și pe-un deal mare,
Să te-ajungă-o jale mare,
Că-i blestem de fată mare.
Și să pici jos de calare,
Mina dreaptă să-ți scintești
Și cea stîngă să-ți frîngești
Să ții dîrlogii cu dinții,
Să treci codrii ca mușii
Și cîmpii ca bursucii,
Să umbli prin nouă țări
Și să faci nouă feciori,
Opriți pe la închisori
Ș'apoi la spînzurători
Și la urmă-o fetișoară,

Să te poarte'n cărucioară,
Să umbli din țară'n țară
Tot ca să ceri de pomană
Și să vii și'n a mea țară,
Să-ți dau și ieu de pomană,
Un căușel de făină
Și de-asupra cărbunași,
Să știi că iubesti și lași,
Ș'o cojiță de malai
Uscată de nouă ai,
Aruncată'n policioară,
Cînd iera maica fecioară.
Ș'încă te-oi mai blestema
Foc din gură mi-a pica.
Să ai casa racului,
In fundul bulhacului
Și hrana gîndacului
In vîrful copacului
Și zbuciumul vîntului,
Pe fața pămîntului
Și odihna șarpelui,
In mijlocul drumului,
In calea voinicului.

FRUNZĂ VERDE DE HARBUZ.

Frunză verde de harbuz,
Ieu acasă că m'am dus,
Măicuța masa mi-au pus.
Ieu odată, două ori
Ș'am oftat de nouă ori.
Maica me pricepe bine,
Că gîndesc la oare cine,
Ieu jur și tăgăduesc,
Că la nime nu gîndesc ;
Dară maica tot mēntreabă
De-mi ieste cineva dragă.

FRUNZULEANA ROZMARIN.

Frunzuleana rozmarin,
Haide puică să fugim,
Că bine ne potrivim
Și la ochi și la sprincene
Ca doi hulubași la pene,
Și la stat și la purtat
Și la haz cu desmerdat,
Ca doi hulubi la sburat.
Haide puică să fugim,
Să fugim, să pribegim,
Că pe-aici n'o să trăim,
Să fugim, să trecem munți
Și isvoară fără punți,

Cînd la calea'n jumătate,
Dușmanii m'ntreb de carte,
M'am potopit jumătate ;
Cat la lună, luna'n ceață
Nu mă satur de dulceață,
Cat la lună, luna-i sus
Și iubita mea s'au dus.

Cîte cară

Cu povoară,

Toate suie și coboară,
Numai carul bădiții
Șăde'n malul Bistriții,
Nici nu suie, nici coboară
Bate boii de-i omoară.

BĂDIȚĂ DE PE ISVOR.

— Bădiță de pe isvor,
Nu-mi trimete-atîta dor,
Că-s copilă tinere,
Dorul t'eu nu-l pot ține.
Mai bine bădițul meu
Răsădește-ți dorul t'eu,
Răsădește'l prin livezi,
Să se facă mere verzi.
— Mîndrulițo dacă'ți place
Cu doru-ți așa voi face,

Că l'oi pune'n sinul meu,
Ca să-mi treacă dorul tău ;
Iear pe-al meu în sin la tine,
Ca să-ți vie dor de mine.

TRECE BADEA PRIN LUNCUȚĂ.

Trece' badea prin luncuță,
Și nu-mi zice ninicuță,
Parcă nu i-am fost drăguță,
Ori i-am fost dragă, ori ba
Iel mă putea întreba,
Nu l'ar fi durut gura.
— Of puicuță n'am știut,
Că de dor om n'au murit
Și de drag om n'au zăcut.
Am trecut pe lângă tine
S'a 'mpetrît inima'n mine,
N'am putut grăi la tine.

FRUNZULIȚA TREI ZMICELE.

Frunzulița trei zmicele,
De cînd te-ai dus băețele,
N'am mai pus la gît mărgele
Nici în degete inele,
Nici în giță floricele.
Ș'am lepadat busuioc

Ș'am pus în sîn siminoc,
C'am văzut că n'am noroc.
Casa-mi pare de urzică,
Cînd bate vîntul mi-o strică ;
Vîntul bate vălurele
Pe de-asupra casei mele
Și-mi aduce-un dor ș'o jele.

CINE TRECE PE LA VIE.

— Cine trece pe la vie,
Ghiorghieș cu pălărie,
Cu cordica vișinie.
Iea ieși Gheorghită la drum,
Numai o vorbă să-ți spun ;
Vorbe răle nuți-oi spune,
Dacă nu te lași de mine ;
Iear de nu, te-oi blestema,
Foc din gură mi-a pica,
Carnea ți s'a 'ncrîncina,
Cerul s'a cutremura,
Lumea s'a înspăimînta,
— Marișo nu te scîrbi.
Ieu la tine oi veni,
Căci ai fost iubita mea,
Care m'am iubit cu iea
Din copilăria mea.

M'AM CULCAT LA PĂR ROTAT.

M'am culcat la păr rotat,
Mare șarpe s'au aflat
Și în sîn mi s'au bagat,
Cu glas tare am strigat,
Și de maica m'am rugat,
Ca să vîre mîna'n sîn,
Să mă scăpe de la chin.
Maica nu m'au ascultat
Ci așa mi-au cuvîntat :
Ficiorași mai am vr'o nouă,
Dară mîna numai două.
Pe soră-mea c'am rugat,
Dar și ieia mi-au cuvîntat :
Frățiori mai am vr'o nouă,
Dară mîna numai două.
La puicuță m'am rugat,
Mîna'n sîn ieia mi-au bagat
Și de șarpe m'au scapat.

FRUNZULEANA RUG DE MURE.

Frunzuleana rug de mure,
Ce mi-i drag mie pe lume
Cărărușa din pădure
Pardosită cu alune,
Pe de lături cu căpșune.
Cînd ie noaptea 'ntunecoasă,

Și potica lunecoasă
Nimerii la altă casă,
Unde-i nevasta frumoasă
Și barbatul nătărău
Și cățelul nu prea rău
Acolo trăiesc și ieu.

ALUNAȘ CU CREANGA'N DRUM.

Alunaș cu creanga'n drum,
Vezi bădița cel fudul.
Alunaș cu creanga'n baltă
Vezi bădița cum se poartă,
Anteriu cu vrîstă lată
Și cu pălăria naltă,
Cordicuța ghivizie
Legată de pălărie,
Să nu'mi mai fie drag mie.
Toată vara mă jura,
Cîtu-i vara te-oi juca
Și la toamnă te-oi lua,
Iaca toamna saraca,
Dat-au mîna cu altă
Geaba-și cheltui vorba.

FRUNZULEANA TREI ZMICELE.

Frunzuleana trei zmicele,
Răsărit-a dintre stele
Iubire cu mîngiere
Și dragoste cu plăcere.

FRUNZĂ VERDE DE LEMN SCRIS.

Frunză verde de lemn scris,
Frumos ibovnic mi-am prins,
Dar nu l'am prins înadins,
Ci l'am prins într'o cercare,
Ca să văd ce fire are.
De fire bună-ar avea
Iubio-ar numai una,
Dar îi firea reschirată
Și iubește lumea toată.

FRUNZULEANA TREI CĂLINE.

Frunzuleana trei căline,
Ce-ai zis bade cătră mine,
„Cît soare pe lume-a fi
Pe tine nu te-oi urî.“
Soarele nu s'au sfîrșit
Tu pe mine mai urî.
Urască-te soarele
Indrăgite-ar boalele,

Șapte boli, șapte lungori
Să-ți fie de sărbători,
Ș'o părechi frigurile,
Să-ți fie de schimburele.
Suflet rău plin de pacate
Osîndite-ar și te-ar bate
Viscole, furtunele,
Ce uscă fîntînele
Și uscă pădurele.
Usce-ți tinerețele
Și scurteze-ți zilele.
Cînd îi fi mai sănătos
Să nu iei un pai de jos
Să te'ngrași ca scîndura,
Să fii rumăn ca ceara
Și alb ca porumbrica.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

Frunzuleana ș'o lalea
Saraca inima mea
Iear au prins a mă durea,
Nu mă doare
Cum se doare,
Mă doare neconținut
Pentru'n puiu ce l'am iubit ;
Dar mai am încă-un pui bun
Numele nu vreu să-i spun ;

Numele dacă i-aș spune,
Dușmanii mi l'ar răpune,
Mai bine-oi tăcea cum tac
Ș'oi avea un pui cu drag.

DRĂGOSTEA MEA DINTR'O VREME.

Dragostea mea dintr'o vreme
Prăpădită'n buruene
Și dragostea dintr'o sară
Strînsă-i toată grămăgioară
Și-i pusă pe prispă-afară,
Să mi-o bată vînt de vară
Că nu-i mult până de-sară.
Nu știu vîntu au bătut'o
Ori puicuța au găsit'o
Și mi-au pus'o'n sîn la piele,
Să-mi fie de mîngăere.
Mîngăe-mă tot cu bine
Păn nu mă despart de tine,
Că dacă m'oi departa
Mult în cale mi-i cata,
Tot în cale și'n carare
Cu lacrimi până'n picioare.

FRUNZĂ VERDE SIMINOC.

Frunză verde siminoc

Stau în loc

Și ard în foc.

Intr'un casă

Stau la masă

Inima mi-i friptă arsă,

Cînd am sorbit lingura

M'au năpustit lacrăma,

Am sorbit de două ori

Ș'am suspinat nouă ori.

Frunză verde pepeni verzi,

Iean ieși puică de mă vezi

Cum mă sprijăn de păreți,

De-oi calca din piatră'n piatră

Nu-i scapa nesărutată.

LA FÎNTÎNA DIN PĂDURE.

La fîntîna din pădure,

Mulți voinici cu ochi de mure.

La fîntîna cea de piatră

Mulți voinici că s'au strîns roată.

Cît îi omul tinerel

Să ține dorul de iel;

Iear de unde'n bătrînește

Dorul se călătorește.

Nimărui nu-i trebuiește.

PE CEA CULME ARMINEASCĂ.

Pe cea culme arminească,
Ieste-o șatră țigănească
Da'n șatră cine ședea ?
Voinia cai murgi potcovea,
Mîndra ședea și'l privea,
Din lacrimi nu mi'l zărea
Și din guriță grăia:

Să te duci

Bădiță duci

Păn la podul Iloaie,
Să dea Dumnezeu o ploie,
Facă-ți calea ntunecoasă
Și cararea lunecoasă.
Murgul tîu să se sîească
Și pe loc să poticnească,
La pămînt mi te trîntească
Mîna dreaptă să-ți scîntească

Iear cea stîngă

Să ți-o frîngă

Ție dîrlogi cu dinții
Mîe murgi ca muții,
Să te vadă părinții;
Că-i blestem de-a mîndruței.
Să te duci să te mai duci,
Păn ce-i pica rob la Turci
Cu picioarele'n butuci
Și cu mînele'n cătuși

Să te'nșori de nouă ori
Și să faci nouă ficiori
Oprîți la spînzurători;
Și cînd a fi la urmiță,
Să mai faci o copiliță,
Să-ți care apă'n temniță.

.
Pe cea vale mare
Ieste-o casă din amnare
Cu ferestrele la soare.
Dar în ea cine ședea?
Fata și cu maică-sa
Măicuța lucrează,
Fiica dormitează.

— Fiicuță ce dormitezi?

— Ieu maică nu dormitez
Dar la ibovnic gîndesc,
Mi-au trimes carte scrisoare
Păn soarele nu rasare,
Să mă duc și să'l cunun
Ca să-mi capăt cuvînt bun;
Dar ieu nu l'oi cununa
Ci cu-amar l'oi blestema:

Murgii lui cei iuți
Să-i vadă plesniți;
Brișca lui cea zugrăvită
S'o vadă neagră cernită.
Și încă l'oi blestema
Foc din gură mi-a pica,

Să te duci bădiță duci,
Păn ce-i da de plug de curci,
Pupăza boii mînînd,
Cocostîrcul cornărind
Și cucoara sămănînd
Merla pe juguri cîntînd.
Să mîninci din acea pîne,
Că-i blestemul de la mine.
Cînd ți-a fi traiul mai greu
Să te-ajungă dorul meu,
Cînd ți-a fi vieața mai grea,
Să te-ajungă jalea mea.

— Drăguță, drăguță
Nu fii tu nebună,
Ci mergi de'l cunună
Cu dînsul cinstește,
Inima-i tocmește ;
Cu dînsa cinstește
Și mi-o otrăvește.

Părinte Ioane
Cetește mai tare
Slăbesc din picioare.

Față ugilită
De moarte gătită,
Ochi painjîniți
De moarte gătiți.

FRUNZULEANA DE SUSAI

Frunzuleana de susai,
Vai, vai, vai dorule vai,
Ia cîte rãle m'e dai,
Dar ieu cîte ştiu de tine,
Mai multe rãle ca bune
Şi nu te mai spun la nime.

FRUNZĂ VERDE DE SACARĂ.

Frunză verde de sacară,
De vii bădiţă'n ea-sară
Nu te uit în astă vară,
Şi de-mi vii cînd te-oi dori,
Nu te uit păn ce-oi muri.

FRUNZULIȚA MINTĂ CREAȚĂ.

Frunzulița mintă creață,
Drag mi-i mărul roș la față
Şi badea fără musteață
Că te strînge bine'n brață
Şi sărută cu dulceață.

PE CER NUMAI CÎTE-O STEA.

Pe cer numai cîte-o stea,
Oi saraca dragostea,
Unde iea mi s'odihnește
Iearbă verde odrăslește,

Iear uritul unde șede
Iearbă verde
Nu se vede.

Of uritule, urit
Rea boală iești pe pământ,
Boală fără de crezământ,
Fără trei coți de pământ.

FRUNZULEANA SĂLCIOARĂ.

Frunzuleana sălcioară,
Prea iubită Mărioară,
Te-am iubit un an ș'o vară
Ș'o lună de primăvară.
Te-am lasat pe prispă-afară
Un talhar că s'au aflat
Și mîndruța mi-au furat.
N'am euțit la mîna mea
Pe talhar că l'aș junghea,
Ieu cu mîndra-ș rămînea.
Cine iubește și lasă,
Da-i-ar Dumnezeu pedeapsă,
Cine iubește și spune
Dă'l Doame peste rușine.

FRUNZULEANA ARCIOR.

Frunzuleana arcior,
Ori de mine nu ți-i dor?
— Mi-i dor puiule de tine,

— Dar de ce nu vii la mine?

— Aș veni dar vai de mine

Dușmanii calea-mi aține

Și'ntre noi un deal ș'o vale

Strică dragostele tale,

Și pe deal îs păltinei

Și'ntre noi doi oameni răi,

Și pe vale-s floricele

Și'ntre noi femei răle.

FRUNZĂ VERDE MĂR MUSTOS.

Frunză verde măr mustos,

Cine-au stîrnit drumu'n jos

Blestemat îi de Hristos,

Putrezască-i carnea'n gros

Și ciolanele pe jos.

De cît în căraușie,

Mai bine cu sapa'n vie.

Sapă ziua ce-i sapa,

Vin sara la casa ta.

De cît te-aș vedea pornit

Mai bine la pat zăcînd,

C'aș umbla meleagurile,

Păn ți-aș găsi leacurile

Și le-aș pune'n trei ulcele

Le-aș scoate sara la stele

Și dimineața la soare,

Doar te-aș vedea pe picioare.

De te duci bădiță, duci
Iear aminte să-ți aduci ;
De te duci la Odobești,
Te rog să nu zăbovești,
De-i zăbovi până'n post
Mi-i găsi precum am fost,
Dar de-i zăbovi o lună,
Mi-i găsi pe deal nebună ;
Băsmăluța ta pe mînă
Și strîngînd la mătrăgună ;
De-i zăbovi pîn la toamnă
Mi-i găsi uscată coarnă ;
Iear de-i zăbovi mai mult,
Mi-i găsi moartă'n pămînt ;
Și te las cu jurămînt,
Ca să-mi treci pe la mormînt,
Să-mi dai țerna într'o parte
Să vezi dragostea ce poate.

FRUNZULEANA IEARBĂ GRASĂ.

Frunzuleana iearbă grasă,
Ce folos c'am fost frumoasă
Că n'am fost de casa voastră ;
Casa voastră-i casă grea
Și măta-i femeie rea,
Merge la crîsmă și bea,
Vine sara prin răzoare

Și cată fărâmacătoare,
Să mă farmece pe mine,
Ca să nu trăesc cu tine
Că noi sîntem potriviți
Ca doi zarzari înfloriți
La isvoară răsădiți.
Nu știu cine s'au aflat
Zarzarii că i-au tăeat,
Dragostele ne-au stricat.
Cine strică dragostea
Să n'aibă parte de iea.
Cine-o strică și n'o lasă,
Of Doamne să-i dai pedeapsă.

FRUNZULIȚA, FRUNZULEANĂ.

Frunzulița, frunzuleană,
Pentru tine fa Ileană
Mi-a ramas iearba'n poeană,
N'am cosit o burueană.

FRUNZULEANA NUCĂ SACĂ.

Frunzuleana nucă sacă,
Hai mîndruț'o la prisacă,
Să mîncăm miere de roi
Să ne iubim amîndoi.
Și iear doi și cîte doi
Și noi mîndro amîndoi.

FRUNZĂ VERDE FIR DE PUR.

Frunză verde fir de pur,
Blestema-te aş nu mă'ndur,
Că mi-ai fost ibovnic bun,
Mîncam pîne şi masline
Şi rachiu de tiscovine.

NU ŞTIU LUNA PE CER MERGE.

Nu ştiu luna pe cer merge,
Ori puica la apă trece.
Nu ştiu luna-i luminoasă,
Ori puicuţa-i prea frumoasă.
Ține Doamne noaptea mare,
Să mă satur de primblare.
Ține Doamne luna'n ceaţă,
Să mă satur de dulceaţă.
Ține Doamne luna'n nori,
Să mă satur de fiori,
Păn ce umblu pe la toate ;
Trece noaptea'n jumatate.
Cînd ajung şi pe la tine,
Mă apucă ziua bine.

FRUNZĂ VERDE MĂR ROTAT.

Frunză verde măr rotat,
Ți-am spus dragă regulat,
La mine ce-ai mai catat.
Ți-am spus dragă hotărît,
La mine ce-ai mai venit.
Bate murgul din picior,
Să-i pun șaua binișor
Și să plec, unde mi-i dor.
Murgul paște și nechează,
Puica plînge și oftează.
Oftează puică, oftează
Oftează și pentru mine,
C'am trăit odată bine.

FRUNZĂ VERDE BUSUIOC.

Frunză verde busuioc
M'au ajuns un mare foc.
Iea-mi tu calul de dirlog
Și'l poartă prin busuioc.
 Și'l întoarce,
 Prin vîzdoage,
C'am umblat multe pîrloage.
Pune mîna la obline
Și mă'ntreabă de ce plîng.

FRUNZĂ VERDE RUG DE MURE.

Frunză verde rug de mure,
Mare ieste doru'n lume ;
Peste multe dealur vine,
Nicăiri jos nu să pune,
Parcă n'are loc pe lume.
Numa'ntins la mine vine.
Pătimaș ieu pătimesc
Ard în foc nu mă sfirșesc.

FRUNZĂ VERDE DE-AFION.

Frunză verde de-afion
La portița lui Scridon,
Toate pasărele dorm.
Numai una n'are somn,
Toată noaptea ciripește,
De iubire-mi pomenește.
Ibovnicul de de-mult,
Șăde'n scaun de-argint.
Pusu-l'am la jurămînt.
Spune-mi, cine te-au smomit,
De pe mine m'ai urît.
Cine nu mi-au vroit bine,
M'au pus la cale pe mine
Să urăsc floare ca tine.

SUS ÎN NALTUL CERULUI.

Sus în naltul cerului
De-asupra pământului,
Ieste-un pat,
Mîndru rotat,
Dar pe pat
Cine-i culcat ?

Iea zace puiul grea boală,
— Zaci puiule ori te scoală:
Ori îmi dă și mie-o boală
Dar atuncea m'oi scula,
Cînd mi-ai aduce ce-oi vrea ;
Mure negre'n postul mare
Și caș dulce'n iearnă tare,
Sloi de geață'n vară mare.
— Unde s'au mai auzit,
Unde s'au mai pomenit.
— Mare iești frumoasă iești,
Dar nepricepută iești.
Mure negre-s ochii tăi,
De mor cînd mă uit la iei ;
Iear caș dulce fața ta,
Sloi de gheață inima.

FRUNZĂ VERDE ȘI IEAR VERDE.

Frunză verde și iear verde.
Ce-am iubit nu se mai vede ;
C'am iubit o piatră scumpă,

Ș'am luat o biată slută,
Ș'am iubit un dieamant
Ș'am luat mare pacat.

FRUNZULEANA BOB NĂUT.

Frunzuleana bob năut
De cînd maica m'ați făcut,
Ibovnică n'am avut.
Dar acum în astă vară,
Imi prinsei trei într'o sară ;

Cea din deal

Ca un pahar,

Cea din vale

Ca o floare.

Una-mi bate la fereastră
Și-mi zice s'o ieu nevastă.
Ieu nevastă n'oi lua,
Numai cît pot înșala.

FRUNZULIȚA MĂRGĂRINT.

Frunzulița mărgărint
Nu mai pot de ostenit
Și suind și pogorînd
La puicuța de demult ;
Anevoie am s'o uit.
Cînd aș ști că aș uita-o.

La mormint aş îmbraca-o ;
Cu hainele mohorîte
Pentru ca să nu mă uite.

FRUNZĂ VERDE TREI CURMALE.

— Frunză verde trei curmale
De la crîsmă mai la vale
Merge Ileana calare.
Ilenuță de la munte
Ce porți fesîșor pe frunte
Și la gît măргеle multe ;
— Așa port c'asa mi-i drag,
M'au făcut maica pe plac.
M'au făcut maica frumoasă,
Cu statul de jupăneasă.
Cu ochii de lele-aleasă
Sprincenele negre trasă.
— Pentru ochi ca murele
Cungiurăi pădurele,
Ș'am dat boi ca florile.
Pentru sprincene 'nghîmate,
Umblai lumea jumătate.
Pentru ochișorii tîi,
Prăpădesc o mie de lei.
Frunzulița de nagară
Ca Ileana nu-i în țară,
Frunzulița de cicoare
Ca Ileana nu-i sub soare.

Codrul și Cîmpul.

FRUNZULEANA Ș'ON BURETE.

Frunzuleana ș'un burete
Cîmpușor cu ierbă verde,
Nimeni umbra nu-ți mai vede;
Numai păsărele
Iși umbresc aripele.

CUCUȘOR PASĂRE SURĂ.

— Cucușor pasăre sură
Cîntă'n codru de răsună.
Cucușor pasăre mare
Cîntă'n codru frică n'are.
Cucușor pasăre mică
Cîntă'n codru fără frică.
Vara vii, vara te duci,
Mă mier iarna ce mîninci ?
— Mînînc putregai de tei,
Să cînt codrului temei.
Mînînc putregai de fag,
Să cînt codrului cu drag.
Mînînc putregai de soc,
Să cînt codrului cu foc.

FRUNZA TEIULUI.

Frunza teiului
Și cu-a bradului.
Hai teiule hai
Cum am să te tai
C'un topor tăios;
Ș'am să te dau jos
Ca pe-un făt frumos.
Și să te halcesc,
Să te bărduesc,
In car te clădesc,
In sat te pornesc.
Să-mi durez o casă,
O casă ș'o masă
Mare și frumoasă.
Și să-mi fac icoane,
Să mă'nchin la tine
Ca la mănăstire.
Frunză ș'un dudău
Cum plouă mereu,
Plouă și iear plouă,
Și plouă de varsă
Codrului nu-i pasă;
Că-i cu frunza deasă
Și tulpine groasă
Groasă și frumoasă.

FRUNZULEANA DE TREI FIRE.

Frunzuleana de trei fire
Vine cucul de trei zile
Și n'are unde să pune.
S'ar pune pe-o rămurea,
Aproape de casa mea.
Rămurea de păr uscat,
La inimă m'au sacat,
Cucușor cu pană sură,
Cîntă'n codru, se răsună.
Cucușor cu pană verde
Cîntă'n codru, nu se vede.
Cucușor cu pana neagră
Cîntă'n codru să s'aleagă.
— Codrule ce 'ngălbinești
Căci tu tînăr încă iești,
— Cum să nu îngălbinesc
Cînd toți mi se jăluiesc
Și string dorul cucilor
Și șuerul mierlelor
Și jalea voinicilor.

RUG VERDE DE MURE.

Rug verde de mure
Pe munte'n pădure,
Ieste-un stejărel
Nalt și subțirel

Vede-m'aș pe iel,
Să-mi fac ochii roată,
Să văd lumea toată.

FRUNZULEANA GRÎU MARUNT.

Frunzuleana grîu mărunt
Cîte flori sînt pe pămînt
Toate merg la jurămînt;
Numai spicul grîului
Și cu lemnul Domnului;
Șăd în ușa raiului,
Și întreabă florile,
Ce-au făcut miroasăle.

CUCUȘOR CU PENE VERZI.

Cucușor cu pene verzi
Ce-mi cînti vara prin livezi;
Și cînti, cînti și nu te vezi
Cîntă-mi, și'n livada mea
Să mă duc de pe-acolea,
Și tot ție-a rămînea.

CUCULE PASĂRE SURĂ.

Cucule pasăre sură
N'am grăit gură la gură,
Să nu-mi cînti la curmătură?

Ci să-mi cînți la noi pe șură.
Cucule pasăre sură
Picați-ar limba din gură.
— Dacă limba mi-a pica,
Cu ce foc oi mai cînta ?

PĂSĂRICĂ.

Păsărică mută-ți cuibul,
Că vine badea cu plugul,
Păsărică mută-ți casa,
Că vine badea cu coasa.

CUCUȘOR.

— Cucușor ce cînți prin nuci
Vara vii vara te duci,
Mă mier iearna ce mînînci.
— Mînînc putregai de fag
Să cînt codrului cu drag
Și să umblu tot pribeag,
Și beu apă din vâlcele
Să cînt codrului cu jele
Și beu apă din isvor
Să cînt codrului cu dor.

Streinatate.

FRUNZĂ VERDE DE PELIN.

Frunză verde de pelin
Vai de copilul străin,
Cînd ajunge la stăpîn
Și iea hacu'n jumătate
Și ocară-a treia parte.
Jălui-m'aș și n'am cui
Jălui-m'aș drumului;
Drumul tace suparat
Multă oaste l'au calcat.
Jălui-m'aș și n'am cui,
Jălui-m'aș codrului;
Codrul are frunză verde
Și pe mine nu mă crede.
Jălui-m'aș și n'am cui,
Jălui-m'aș cîmpului;
Cîmpul are peliniță,
Nici la dînsul n'am credință.

OF STREINEL CA MINE.

Of streinel ca mine,
Nu mai este nime,
Numai mierla din pădure
Și nici mierla din pădure.

Cîte'n codru păsărele
Tot surori și mătușăle
Și cînd iea se bolnăvește,
Țarca la cap o păzește,
Sturzul șăde la picioare,
Cucul o'ntreabă ce-o doare,
Pupăza la cap o leagă,
Cu toate la iea aleargă.

LA FÎNTÎNA CEA CU CRUCE.

La fîntîna cea cu cruce
Crește-un fir de iearbă dulce,
Un pui sboară și se duce,
Altul rămîne și plinge.
Așteaptă-mă frățioare
Păn ce-om face aripioare
Ș'om sbura unde ne-om duce,
Păn ce-om da de apă dulce,
Ș'om striga toți într'un glas
Intr'a cui mîină-am remas,
Pe mîina streinilor
In gura păgînilor.

FRUNZĂ VERDE LOZIOARĂ.

Frunză verde lozioară,
Am avut o sorioară
Ușurică ca o pană

Ș'o venit o apă lină
Ș'au dus'o'n țară streină,
Să cerce pânea de-i bună.
Am auzit din bătrîni,
Că-i rea pînea prin streini,
Auzii și n'am crezut,
Păn ce singură-am văzut.
Oi saraca sora mea
Prin streini ce-a face iea.

PRIMAVARA CREȘTE FLOARE.

Primavara crește floare,
Taci inimă răbdătoare
Ca pămîntul sub picioare.
— Bucurdoasă aș rabda
De m'ar lasa inima.
Pe carare la fîntînă
Merge-o tînără copilă
Și plîngea și suspina
De streină ce iera,
Fără casă fără flori,
Fără frați, fără surori;
Numai negri streinii
Merg în sus ca nourii,
Mărunței ca fluturii
Negri ca călugării.

FRUNZULEANA TREI GRANATE.

Frunzuleana trei granate
N'am avut pe lume parte
Nici de soră nici de frate,
Nici de părinți cu dreptate,
Ci neagra streinatate,
Fosta'n lume a mea parte.
Și streinel ca mine
N'au mai fost pe lume nime ;
Numai mierla din pădure
Și nici mierla din pădure,
Căci și mierla neamuri are
Sturzul văr primare,
Cucușorul frățior,
Rîndunica verișor.

FRUNZĂ VERDE DE NAGARĂ.

Frunză verde de nagară,
Colo jos între hotară
Ieste-un nuc cu frunza rară
Cu nucele dulci ș'amară.
In vîrvițul nucului
Cîntă puiul cucului ;
Mai în jos la rădăcină
Cîntă-o pasăre streină
Ș'așa cîntă de frumos

Toată frunza pică jos,
Ș'așa cîntă de cu jele
Toată frunza pe loc peire.

FRUNZĂ VERDE ROMANIȚĂ.

Frunză verde romaniță,
Iată, iată neguriță
De pe deal, de pe colniță,
De pe ici, de pe colea,
De pe inimioara mea
Tot pîclă și vreme rea.
Colea'n vale la isvor
Toate păsărele dorm,
Numai ieu nu mai am somn ;
N'am nici somn, n'am nici hodină,
Dacă-s prin țară străină.
Cite păsărele'n luncă
Toate cină și se culcă,
Numai ieu îmi cat de ducă.

FRUNZULEANA DE DOI FAGI.

Frunzuleana de doi fagi
Fă-mă Doamne ce mă faci,
Fă-mă pasere măieastră,
Să sbor la maica'n fereastră,
Maica prinsă-a hicie,

— Măicuță nu hicie,
Ci stă să mă jăluiesc
Cu streinii cum trăesc:
Cînd streinii stau de prînz,
Ochii miei nu pot de plîns;
Cînd streinii stau de-amează
Ochii miei tot lăcrămiază;
Cînd streinii stau la masă
Ochii miei tot lacrimi varsă.

FRUNZĂ VERDE AVRAMASCĂ.

Frunză verde avramască,
Cui îi dor să'mbătrînească
Meargă'n streini de trăească,
Și trăească ani de zile
Să'mbătrînească ca mine.

FRUNZULEANA RUG DE MURE.

Frunzuleana rug de mure,
Mi-i căsuța sub pădure
Prin prejur cu mărăcine,
Coperită cu ciuline
Și patul mi-i mărăcine,
Cînd mă culc întră prin mine,
Ies afară cat la spini,
Numai neagră-s de streini.
Ardă'l focul de strein

Că-i ca amarul pelin ;
Pe din față măgulește,
Pe din dos te otrăvește.
Inimioara mi-au rînit ;
Nu ie rană de cuțit,
Ci-i chiar rană de cuvînt,
Că de cuțit, dacă ar fi
De mult s'ar tămădui,
Dar aceia de cuvînt
Mai tare că m'au rînit.

INIMIOARĂ FRIPTĂ ARSĂ.

Inimioară friptă arsă,
Cînd te-oi mai vedea voioasă
Cu frații șazînd la masă.
Inimă de putregai
N'am cuțit ca să te tai,
Să văd ce durere ai ;
Să fac inimioarei loc,
Să ieasă pară de foc,
Că ieu văd că n'am noroc ;
Căci noroc ieu am avut
Da la tîrg nu l'am vîndut
La crîsmă nu l'am băut
Prin streini l'am prăpădit ;
De streini, bată-i-ar focul,
Mi-am lasat casa și locul ;

De streini bată-i-ar para,
M'am îngălbenit ca ceara,
Mi-am lasat casa și țara.

FRUNZĂ VERDE LEMN DE NUCĂ.

Frunză verde lemn de nucă,
Iean gici soro, ce-s căruntă,
Că nu sint de mult făcută,
Da-s de barbat rău ținută.
Cui-i drag să'mbătrinească,
Meargă'n streini să trăească,
După cum am trăit ieu,
Să vadă binele meu,
Să bee paharul meu,
Să trăească traiul meu.

FRUNZĂ VERDE DE SULCINĂ.

Frunză verde de sulcină,
Trecui în țară streină,
Să văd pînea cit de bună.
Bună-i, bună-i ș'acolea,
Da-i mai bună'n țara mea,
Unde-s crescută cu iea.

FRUNZĂ VERDE BARABOI.

Frunză verde baraboi,
Ne-au făcut maica pe doi.
Unul mercuri, unul joi
N'au avut parte de noi.
S'au luat maica prin țară
Cu bocceaua subsuoară,
Să ne strîngă grămăgioară,
Să ne ducă'n sat la școală.
Și de strîns iea nu ne-au strîns,
Numai ne-a 'ntărtat la plîns
Și noi carte-om învața,
Cînd a crește grîu'n casă
Ș'a bate cu spicu'n masă,
Cînd a crește orzu'n tindă
Ș'a bate cu spicu'n grindă.
De streini avut'am parte
Ș'am ajuns la hal de moarte.

CÎNTĂ-O PĂSĂRUICĂ'N SPIN.

Cîntă-o păsăruică'n spin,
Cu glas de voinic strein,
Ieu numai plîng și suspin.
Rău-i maică prin streini
Ca vara desculță'n spini.
Am auzit din bătrîni,

Că-i rea pînea prin streini.
Auzii dar n'am crezut
Pîn ce singură-am văzut.

FRUNZĂ VERDE GRÎU MĂRUNT.

Frunză verde grîu mărunt,
Cobori Doamne pe pămînt,
Să vezi Turcii ce-au făcut.
Multe casă-au pustiit,
Mulți copii au sărăcit
Și femei au văduvit,
Mînăstiri au răsîpit.

Egumenii.

Călugării

Au umplut pădurele
Și călugărițele
Au sburat ca frunzele.
Frunză verde rug de mure,
Cîntă cucul pe pădure
Și n'are unde să pune ;
S'ar pune pe-o rămure
Și să teme de bele,
Că-i multă bejănie.
Iean auzi cucul cum cîntă
Și nimene nu'l ascultă ;
Asculta-l'ar pustiea,
Că mi-am lasat țara mea

Și umblu din loc în loc,
Parcă-aș fi purtat de foc.
Și umblu din țară'n țară,
Parcă-aș fi purtat de pară.

FRUNZĂ VERDE DE SACARĂ.

Frunză verde de sacară,
La Focșani între hotară
Ieste-un nuc cu frunză rară,
Cîntă cucii de prin țară
— Cucule din cotr'o vii?
— De pe cele văi pustii.
— Dar de-a miei copii nu știi?

— I-am știut,

I-am și văzut,

Dar tare-s îndepartați
Și prin streini streinați
Și li-i casa sub pădure
Și perna de mărăcine
Și li-i patul de ciuline;
Cînd se culcă nu li-i bine.

FRUNZULEANA DE SULCINĂ.

Frunzuleana de sulcină,
Patru flori într'o grădină,
Tuspatru într'o tulpină;
Ieu mă plec iele se'nchină,

Mă cunosc că sînt streină.
De streină ce-am remas
M'am dogorit pe obraz;
Ș'așa neagră-s și pîrlită
Că și viața mi-i urită.
Tuturor le pare bine,
C'au venit scîrba la mine,
Numai mie-mi pare reu,
Că mi-au dat'o Dumnezeu.
Și-s mîncată de pizmași,
Ca drumul de calarași,
Și-s mîncată de dușmani,
Ca Prutul de bolovani.
Și-s mîncată de streini,
Ca iearba de boi bătrîni.

FRUNZĂ VERDE DE-ANTONICĂ.

Frunză verde de-antonică,
Pe casa lui Ionică
Ieste un cuib de rîndunică;
Cuibul sus dar pe pelin
Ca și omul cel strein.

FRUNZĂ VERDE TREI CASTANE.

Frunză verde trei castane,
Drum pe deal și drum pe vale
Merge bădița calare.

Cînd pe la mijloc de cale
Intîlnește-o fată mare.

— Da un te duci tu copilă?

— Mă duc în țară streină.

Soarta.

FRUNZĂ VERDE STUH DE BALTĂ.

Frunză verde stuh de baltă,
Lasă vîntul să mă bată
Și soarele să mă ardă,
Că mă cunosc vinovată,
Că m'am cerut măritată,
Să fiu de barbat mustreată
Și de socru ocărită
Și de soacră probozită.
Plîngeți ochi și lăcrămați,
Că voi sunteți vinovați
Că v'ați cerut măritați.
Cînd ieram la maica fată
Mîncam turtă coaptă'n vatră
Și rasă pe răzătoare,
Fața-mi iera ca o floare;
Dar de cînd m'am măritat
Grija casei m'au luat;
Ce mînînc nu-mi mai ticnește
Și ce beu nu-mi folosește.
Mînînc pîne și beu vin
La inimă pun venin,
De beu un pahar de apă
La inimă pun otravă.

Frunzuleana iarbă verde,
Cine vede
Și nu crede,
Nu mai calce iarbă verde;
Cine-a zice că mi-i bine
Mute-și casa lângă mine
Și s'o mute pe pîrău,
Să vadă binele meu,
Să bea paharul meu,
Osîndil-ar Dumnezeu.
După ce m'am măritat
Lumea 'ntreagă m'a'ntrebat,
De mi-i bine la barbat,
Și ieu tot am zis că-i bine,
N'au ramas inimă'n mine
Ș'apoi cine mă'ntreba
Ieu îi răspundeam așa:
Binele de la barbat
Ca frunza de păr uscat,
Cînd te pui să te-odihnești
Mai tare te dogorești;
Iar binele de la mamă
Ca un struguraș de poamă.

TINEREȚĂ CE-AM AVUT.

Tineretă ce-am avut,
Cu jale le-am petrecut,
Cu jale și cu amar

Și cu lacrimi în zadar.
Ah tinerețile mele,
Cum a'ți trecut fără vreme.
Ah noroc, noroc, noroc
De te-aș prinde la un loc,
Ți-aș da o pară de foc ;
Că nu-i vina locului,
Ci-i vina norocului.
Ah noroace de te-aș prinde
Ca pe-un șarpe te-aș întinde ;
Ți-aș da foc din patru părți
De-acum să nu te mai văz.
Dintr'o parte
Lemne-uscate,
Că n'avui pe lume parte.
Din trei părți
Cu lemne verzi,
Că de-acum nu mă mai vezi,
Căci nu-i vina locului
Dar vina norocului.

FRUNZĂ VERDE MIEZ DE NUCĂ.

Frunză verde miez de nucă,
Vin bădică de mînîncă,
C'am tăiet un pui de curcă.
— Nu mînînc mînca-o-ar foc,
Dacă n'am avut noroc.

FRUNZĂ VERDE DE MOHOR.

Frunză verde de mohor,
M'au făcut maica ficior,
Să-i fiu mîna de-ajutor
Să-i scot boii din ocol,
Și plugul de sub șopron
Și să purced la ogor;
Tot ogorul l'am brazdat
Și tot lacrimi am varsat,
N'au ieșit nici pîni, nici grîu,
Numai lacrimi până'n brîu.

FRUNZĂ VERDE TREI MASLINE.

Frunză verde trei masline,
Vino măicuță la mine,
Și măntreabă de mi-i bine,
Cînd ai ști cît mi-i de bine
N'au remas carne pe mine;
Cînd ai sta s'o cîntărești
Nici-o litră nu găsești,
Nici-o litră nici-un dram
Pentru'n cîne de dușman,
Ce mă paște, ieste-un an,
Cu anul cu lunele,
De-mi răpune zilele.

CUCULE DE PE PĂDURE.

Cucule de pe pădure,
Du-te la maica de-i spune,
Unde m'au dat nu mi-i bine,
Că mi-i casa sub pădure
Ș'așternutul mărăcine;
Cînd mă culc întră prin mine
Și nu mă mai știe nime.
Cu ce-alean trăesc pe lume,
Mi-i aleanul cam șarpesc
De pe pămînt mă topesc.
Cuculeț de pe pădure,
Du-te la maica de-i spune,
Pîne albă să frămînte
Și pe mine să mă uite,
Că măicuța-i vinovată,
Că m'au dat ne-întrebată.

TRAGE MÎNDRO CU BOGHII.

— Trage mîndro cu boghii,
Nu'ți mai lăcrăma ochii.
Trage mîndr'o și gîcește,
De ce codru'ngălbinește,
Voinic tînăr înălbește.
— Codru-i galbăn de vînturi,
Voinic bătrîn de gînduri.

FRUNZĂ VERDE GRÎU SPALAT.

Frunză verde grîu spalat,
Nici holtei nici însurat ;
Da cînd ieram însurat
Aveam trei puicuță'n sat
Și cal bun de 'ncălecat.
Frunză verde grîu mărunt,
Inimă cu venin mult,
Cînd te-oi mai vedea rîzînd,
In crășmă frumos picînd,
Și la casa ta mergînd.
Frunză verde griu mărunt,
Geaba maică m'ai făcut,
Ce mi-au fost drag n'am iubit
Nici la mers așa frumoasă,
Nici la vorbă drăgostoasă.

FECIORAȘ DE GREACĂ MARE.

Fecioraș de greacă mare,
Frumoasă nevestă are
Ș'o scoate'n tîrg de vînzare,
Ca să vadă ce preț are.
Și n'o scoate nici de-un rău,
Ci numai de placul său
Și nu de dar rău ce are
Ci de datorii prea mare.

Nimene n'o cumpara
Dar un ture o neguța :
— Cît ți-i grece nevasta?
— O sută de lei bătuti.
— Na-ți o sută lei mărunți.
Turcul banii numera,
Nevasta plîngea ș'ofta
Ieară turcul tot zicea :
— Taci nevastă nu mai plînge,
Că la mare curți te-oi duce.
— Ardăți focul curțile
Și para străițele
Cînd ți-ai lua sama bine,
Nu m'ai vinde tu pe mine.
Frate, frate, frățioare
Ce m'aș ruga dumitale
Ca la un frate mai mare,
Să-mi pui zestrea în trei cară,
Să mi-o scoți între hotară,
Și să-i dai un foc ș'o pară,
Ca să meargă vestea'n țară
De m'aș face-o păsărică,
Păsărică mititică,
Păsărică de argint,
Să sbor la maica'n pămînt
Păsărică m'am schimbat
Și la maica am sburat ;
Iear măicuța-mi tot zicea :
Fugi pasăre de-acolea,

C'ai făcut făr' voia mea.
Te-ai lăcomit la avere,
La gardul cel cu nuele
Ș'ai trăit fără plăcere.

FECIORAȘ DE GREACĂ MARE.

Fecioraș de greacă mare,
Frumoasă nevastă are,
Ș'o scoate'n târg de vînzare,
Ca să vadă ce preț are.
Negustorii neguțau
Turcii banii numărau;
Iear nevasta suspina
La maică-sa se uita,
Din ochi negri lăcrăma
Și din gură cuvînta:
Maică măicuțița mea,
Mergi de-mi iea toată zestrea
Și mi-o du între hotară
Ș'acolo dă-i foc și pară
De-o parte cu lemne verzi
Că de-acum nu mă mai vezi,
De-oparte cu lemne-uscate,
Că n'avui pe lume parte.

AH NOROACE CÎND TE-AȘ PRINDE.

Ah noroace cînd te-aș prinde,
Ca pe-un dușman te-aș intinde.
Nu-i vina norocului,
Ci-i chear vina omului,
Celui ce m'au îndemnat
Ș'a mea, că m'am măritat,
Prin streini m'am streinat,
Milă n'am de la barbat.
Și de cît mă măritam
Mai bine mă înecam
Și mai bun noroc aveam,
Că atuncea mă făceam
Și mîncarea peștilor
Și cotloana racilor
Și rugina pietrelor.

FRUNZULEANA MINTĂ CREAȚĂ.

Frunzuleana mintă creață,
Arzăte-ar focul vieață,
Că la mine iești mai rea
De cît la toată lumea,
Că ce-am avut mai iubit
De toate mai despărțit
Ș'am ramas cu mare jele
Și făr' nici o mîngăere.
De ce mi-au dat Dumnezeu

Pe norocul cel mai rău,
De și'n lume nu-s greșită,
Of că tare-s amărită.

FRUNZĂ VERDE TREI ZMICELE.

Frunză verde trei zmicele,
Tineretă ca a mele,
Cum v'am petrecut cu jele.
Ah vieața cu amar
Tineretă în zadar,
Cică-am fost și ieu odată
Ia măiculița mea fată.
Ș'au venit din al meu sat
Flăcău tînăr și bogat.
Părinții s'au suparat
Și după iel nu m'au dat,
Ș'au venit un rău din lume
Ș'au zis cum că'i plin de bune.
După-acela că m'au dat
Și cu dînsul m'au luat.
Streinii streinele
Imi mincară zilele.
De răul de la barbat,
Lumea'n cap ieu mi-am luat,
Nici luna n'am împlinit
Și la măicuță-am pornit,
In grădină am sărit,

Florilor m'am jăluit.
Măicuța că m'au zărit
M'au zărit și m'a 'ntrebat:
— Bine-i fată la barbat?
Ieară ieu am suspinat
Și din ochi am lăcrămat
Și așa i-am cuvîntat:
— Cum nu-i bine la barbat
Nebăută, nemîncată
Și bolnavă ne'ntrebată,
De nime ne cercetată,
Nici luna n'am împlinit
Și la măicuță-am yenit,
In grădină am sărit,
Florilor m'am jeluit:
Creșteți flori și înfloriți
Că mie nu-mi trebuiți.
Creșteți voi flori cît gardu,
Dacă mi-am legat capu.
Plângeți ochi și lăcrămați,
Că voi sînteți vinovați,
Că nu catați ce luați
Ș'ați luat un lucru rău
Osîndi-l'ar Dumnezeu.

FRUNZĂ VERDE GRÎU MĂRUNT.

Frunză verde griu mărunt,
Rău îmi pare ce-am făcut,
Ce-am făcut n'am făcut bine,
De-am luat bărbat ca tine,
Și care nu-i după mine.
De ți-i barbatul urît
Adă-i țărână din mormînt
Și i-o pune'n așternut,
Să se scoale surd și mut.
Leagă'l c'un curmei de gît
Și'l du la tîrg de vîndut;
De ți-a da un leu mărunt
Dă'l cu curmeiul de gît.

FRUNZĂ VERDE SIMINOC.

Frunză verde siminoc,
Toată lumea-i cu noroc,
Numai ieu mă ard în foc,
Că n'am pe lume noroc.

FRUNZULEANA TREI ZMICELE.

Frunzuleana trei zmicele,
Vai tinerețele mele,
Cum v'am petrecut cu jele
Ș'am remas din om ne om
Și m'am uscat ca un pom.

FRUNZULEANA MĂRGĂRINT.

Frunzuleana mărgărint.
Vai de cel nenorocit,
Că merge pe drum oftînd,
Și norocul blestemînd ;
Norocul nu este chior,
Să slujască tuturor ;
Norocul cînd n'are vină,
Nu poți să-i găsești pricină.

FRUNZULEANA GRÎU MĂRUNT.

— Frunzuleana grîu mărunt,
Inimă cu venim mult
Iea spune-mi ce-ai mai avut ?
— Am băut apă din Prut,
Să trăesc tot cu urît.

FRUNZĂ VERDE MERE PERE.

Frunză verde mere pere,
Nu te mai însura vere,
Destul m'am însurat ieu
Ș'am luat un lucru rău,
Că se culcă ne'nchinată
Dimineața nespalată.

FRUNZĂ VERDE LILIAÇ.

Frunză verde liliac,
Mare-i lumea ieu nu'ncap,
Nu ştiu singur ce le fac,
Nici cămeşa nu le'mbrac,
Nici paharul nu le beu,
Nici barbatul nu le ieu,
Ce nu'ncap de răul meu.
Cine-a zice că mi-i bine,
Facă-şi casa lângă mine
Şi s'o mute pe pîrău,
Să vadă binele meu,
Să bea paharul meu,
Să mînince hrana mea,
Să aibă hodina mea.

FRUNZĂ VERDE TREI MASLINE.

Frunză verde trei masline,
Ce-oi să mă fac, vai de mine,
C'au venit din satul meu,
Tătuca au zis că-i rău,
Şi pe mine nu m'au dat.
Şi-au venit şi din alt sat
Neştiut şi ne'trebat
Şi tătuţa că m'au dat,
Ieu de dor că m'am uscat
Şi tătuca m'a'tnrebat,

De mi-i bine la bărbat,
Inima nu i-am stricat
Și tot am zis că mi-i bine;
N'au ramas inimă'n mine,
Sufletul mi-a 'nveninat.
Venin negru închegat
De la bărbat cîștigat,
Venin negru de catrană
Tătuca să deie samă.

M'AM UMPLUT DE MARE PARĂ.

M'am umplut de mare pară,
Șăzînd la fereastră-aseară.
Șăzînd cu oglinda'n brață
Și mă găteam de dulceață,
Cum să dau să isprăvesc
La fereastră să privesc;
De gătit n'am isprăvit
La fereastră n'am privit.
— De ce mîndr'o n'am zărit,
Părul tîu cel strălucit
Fața ta cea prea iubită,
Am văzut'o coperită
Și ca cel nenorocit,
Am pornit mereu oftînd
Și norocul blestemînd.
Norocul nu este chior
Să slujască tuturor.

FRUNZULEANA LEMN TOPIT.

Frunzuleana lemn topit,
Joi Floarea s'au logodit
Și vineri s'au bolnăvit
Și sîmbătă au murit ;
Nunta la poartă-au sosit
Maică-sa'n prag le-au eșit
Cu păr galbăn despletit
Și la nuntași au strigat,
Că Floarea au reposat.
Scoateți calul de la grajd
Și'l purtați din sat în sat,
Că Floarea mi-au reposat
Și'l purtați din căsă'n casă
C'au murit Floarea mireasă.
Și'l purtați din om în om,
Hai pe Floarea să'ngropăm.
Cîntă cucul sus pe nuc,
Pe Floare la groapă-o duc ;
Cîntă cucul sus pe toacă
Pe Floarea că mi-o îngroapă.
Dragul mamei mirele
Iea scoateți pocloanele
Și le dă pe la vadane
N'au fost partea Dumitale.

FRUNZĂ VERDE TREI VÎZDOAGE.

Frunză verde trei vîzdoage,
La crîșmuța din pîrloage
Țin orînda trei jidauce.
Rachiuăș din trei soroace
Cine bea copii nu face ;
De-ar fi știut maica mea,
Să ducea și iea de bea
Pe mine nu mă făcea.
Dar așa că m'au făcut
Și noroc n'am mai avut.
De cît m'ar fi făcut fată,
Mai bine-un boț de piatră
Și mă punea la fîntînă
Și mă chema apă bună
De avea maica pomană.

FRUNZĂ VERDE CEAPĂ ROATĂ.

Frunză verde ceapă roată,
Inima mi-i cu lacată,
Cînd s'ar găsi cineva,
Să-mi descuie inima.
Ar găsi sînge 'nghegat
De la bărbat cîștigat.

TÎNĂRĂ M'AM MĂRITAT.

Tînară m'am măritat,
Tinerel mi l'am luat
Și de tînăr ce iera
Cinzăci anișori avea.
 String în brață
 Sloi de gheață
Îl sărut, n'are dulceață,
Vai sarmana mea vieață.
Tinereță ce-am avut,
Cu amar v'am petrecut,
Cu amar, cu mare jele
Și n'am nici o mîngăiere,
Cu amar și mare foc
N'avui parte de noroc.

FRUNZĂ VERDE FOAIE LATĂ.

Frunză verde foaie lată,
Ah nenorocită fată,
De ce sînt nenorocită,
Cînd în lume nu-s greșită,
Poate părinți-au greșit
Și ieu m'am nenorocit,
Cînd se'mpărțea noroacele
Ieram în cîmp cu vacile
Și la toți au dat cu carul,
Numai mie cu paharul,

Nici paharul nu l'a'mplut
Și mult capul mi-am bătut.
Cu amar m'am răsgîndit
De ce-atît mi-a cuvenit,
Cînd în lume n'am greșit;
Dar atît'oi fi greșit,
Că m'ai mult am zăbovit,
Dar de ce am zăbovit
Spini în cale mi-au ieșit.

FRUNZULEANA FIR DE LINTE.

Frunzuleana fir de linte,
Batăte-ar pustiea minte,
Cum n'ai fost mai de'nainte
Să m'e'nveți ca un părinte.
Ce folos acuma iești.

Acum iești

Nu-mi trebuiești

Ieram tînăr și brudiu,
De-mi pare rău dar tîrziu,
Că mi-am trecut tinereța
Și m'au ajuns bătrîneța.
Nu-s bătrîn de bătrîneță.
Da-s bătrîn de poale creță,
Poale creță ca și macul,
Buză moi ca și bumbacul.

CÎND IERAM NE ÎNSURAT.

Cînd ieram ne însurat,
Aveam cal de'ncălecat
Și trăsura de umblat;
Dar de cînd m'am însurat,
Trăsura mi s'au stricat
Și calul mi l'au furat,
Femeia că m'au lasat
Soacră-mea m'au fermecat.

FRUNZULEANA GRÎU MĂRUNT.

Frunzuleana grîu mărunt,
Vineri maica m'au făcut,
Sămbătă m'au botezat
Duminică m'a'nsurat,
Luni la oaste m'au luat
Și nevasta mi'am lasat
Și la oaste c'am slujit
 Nouă ani
 Și nouă luni
Și cinsprece săptămîni
Și la oaste c'am plinit,
Acră veste mi-au venit
Că nevasta m'au lasat,
Cu altul s'au măritat;
Și ieu cînd am auzit,
Șaua pe murg mi-am gătit

Și la drum am și pornit;
Iear în sat când am sosit,
Moș bătrîn m'au întălnit
Și din gură i-am grăit:
— Buna ziua moșule,
— Mulțămesc soldatule,
— Mă rog ce te-aș întreba,
Știi crîșma în sat ori ba.
— O știu, că-i la poarta mea,
Să mărită noră-mea.
— Te-aș întreba cine-o iea?
Un fecior de bezedea;
Iear ieu când am auzit,
La poartă că am grăbit
Bezedea m'au și zărit,
Inainte mi-au ieșit
Și de mîină m'au luat
Și în casă m'au bagat;
Ieară ieu am cuvîntat:
Stați voinici nu vă gătiți
Și calul îmi priponiți
Cu prigonul de matasă,
De la mireasă din casă;
Cu pripon de ibrișin
De la mireasă din sîn.
Și calul mi-au priponit
Și la masă m'au poftit;
Ieară ieu le răspundeam
Și din gură-așa grăiam:

Nici n'oi bea, nici n'oi mânca,
Nici nevasta nu ți-oi da,
Și iel iear îmi cuvinta :
— Ba mînîncă, iea de bea,
Că-s fecior de bezedea
Și tu iești sub mîna mea
Și ieu capu-ți pot tăia ;
Iear ieu cînd am auzit,
Sufletu-mi s'au otrăvit
De la inimă-am oftat,
La maica mea m'am uitat
Și din ochi am lăcrămat
Și la oaste am plecat
Ș'așa tare-am suspinat,
Pămîntu-am cutremurat
Și lumea-am înpăimîntat.

FRUNZĂ VERDE GRIU MĂRUNT.

Frunză verde griu mărunt,
Vineri maica m'au făcut,
Sîmbătă m'au botezat,
Duminică m'au cununat,
Luni la oaste m'au luat.
Maică măicuța mea,
Plînge-mă maică cu jele
Că m'a strîns Domnu'n curăle
Și'n loc de suman cernit,

Mi-au dat laibăr înbunghet
Și de cușmă țurcănească,
Mi-au dat șapcă 'mpărătească.
Maică măicuțița mea,
Să-mi ții nevăstuica bine
Cu pîne și cu masline,
Doar nu m'ar uita pe mine;
Cu colac și miez de nucă,
De la noi să nu se ducă;
Cu colac în lapte dulce,
Doar de la noi nu s'ar duce.
Pe cal am încălecat
Și la oaste am plecat;
Ieară maistru de campani
Toată ziua scrie carti
Noaptea le pune peceti
Le trimete'n toate părți
Ș'au trimes și după mine,
Să mă port ca să viu bine.

Căpitane Pavele

Unde duci catanele?

— Iea la foc saracele.

— Căpitane Pavele,

Nu duce catanele.

Că-s catane tinerele

Și-i stinge focul cu iele.

Căpitane Pavele,

Unde duci catanele?

✓ — Nu le duc la spic de grâu,

Dar la sînge pănă'n briu
Și nici la spic de sacară,
Dar la sînge pănă'n scară.
Sîngele Moscalului,
Pănă'n scara calului ;
Iear sîngele Turcului
Pănă'n coama murgulu.
Căpitane cel mai mare,
Iea dă-mi drumul din catane,
Să mai prind plugul de coarne,
Să minînc malai dospit,
De prifont, m'am mulțămit.
Mai purtat din sat în sat
Cu prifontul nesarat ;
M'ai purtat din țară'n țară
Cu prifontul subsuoară,
Drumu-a casă că mi-au dat,
Pe cal am încălecat
Și la casă am plecat
Ș'a casă când m'am aflat,
Murgul meu a rîncezat
Și nevasta mi-a oftat.
Stau în loc ș'am ascultat,
Că nevasta mi-au oftat
Și la maică-am alergat :
— Maică măiculița mea,
Da unde mi-i nevasta ?
— Asară-au fost la părău
S'a 'necat de dorul tău.

Eu părăul l'am catat,
L'am catat și l'am secat
De nevestă nici c'am dat.
Iear la maică-am alergat
Și așa i-am cuvîntat:
— Maică măiculița mea,
Da unde mi-i nevasta?
— Asară-a fost la fîntînă,
Ca să scoată apă bună,
Scăpă cheile din mîină
Și s'a 'necat în fîntînă.
Pe cal am încălecat,
La fîntînă-am alergat,
De trei ori am cunjurat'o,
Fîntînița am secat'o,
Cheile nu le-am aflat,
De nevestă nici c'am dat.
Iear acasă-am plecat
Și așa am cuvîntat:
— Maică măiculița mea,
Da unde mi-i nevasta?
Dă-mi maică cheițele,
Să-mi descui cămărele,
Să-mi văd bunătățile,
Cheițele le-am luat,
Cămărele-am descueat,
Și nevasta mi-am aflat.
— Nevastă cît am lipsit
Mama cu ce te-au hrănit,

Ce-ai mîncat și ce-ai băut ?
— Coajă arsă de pe masă,
Lături care spală vasă.
— Maică-atuncea, cînd m'am dus,
Oare-așa maică ți-am spus,
Să-mi îngrijăști nevasta ;
Iear tu mi-ai ars inima.
Dare-ar Domnul Dumnezeu
Să fie pe gîndul meu,
Să vinzi maică șese boi,
Și să mai vinzi încă doi
Și să ne'ngropi pe-amîndoi.
Pe mine în clopodniță
Și pe dînsa la portiță,
Crească din mine-o cruciță ;
Cruciliță de argint
Și plecată spre pămînt ;
Iear din iea să crească-o viță
Să cuprindă pe cruciță.

VINERI MAICA M'AU FĂCUT.

Vineri maica m'au făcut,
Sîmbătă m'au botezat,
Duminică m'a 'nsurat,
Luni la oaste m'au luat,
Nouă ani și nouă luni
Și pe-atîtea săptămîni.
Maică măculița mea,

Să-mi ții nevăstuica bine
Cu pîne și cu masline
Să nu mă uite pe mine
Cu colac în lapte dulce,
Doar în lume nu s'ar duce.
Gheorghe anii c'a'mplinit
Și acasă n'au venit
Ileana s'au amărit
Și din gură au grăit :
— Mamă, tată mă mărit.
Frunzuleana de-alămîe,
Ieu mă duc în deal la vie,
Să văd Gheorghe n'au venit.
Cu Gheorghe'n drum s'a'ntfilnit,
Dară nu l'au cunoscut.
— Buna ziua moș bătrîn,
— Mulțămesc voinic străin.
— Să nu-ți fie cu banat,
Unde sună pușca'n sat.
— Iea sună la casa mea
Să mărită noră-mea.
— Moșule și cine-o iea ?
— Feciorul lui Bezede
— Sui moșule ici calare,
S'ajungem în sat cu soare,
Că ieu îs feciorul tîu
Și tu iești tătucu meu.
La porțiță ajungea
Murgușorul necheza,

Toți mesenii se scula.
— Stați meseni nu vă sculați,
Stați meseni și ospatați,
Numai puica mea frumoasă,
Să-mi ieasă iute din casă,
Să mă'ntimpine rîzînd,
Ieu pe dînsa s'o sărut.
Voi cu graba vă grăbiți
Murgul de mi'l priponiți,
Cu șfară de ibrișîn
De la Ileana din sîn
Și cu șfară de matasă
De la Ileana din casă.

DE-AȘ UMBLA DIN UȘĂ'N UȘĂ.

De-aș umbla din ușă'n ușă.
Nu mai pot da de mătușă,
De-aș umbla din zori în zori
Numai pot da de surori,
De-aș umbla din noapte'n noapte
Nu mai fac streinul frate,
De-aș umbla din munți în munți
Nu mai pot da de părinți,
De-aș umbla din loc în loc
Nu mai pot da de noroc.

Cîntece de chef.

INIMĂ DE PUTREGAI

Inimă de putregai
Iea spune-mi ce alean ai ?
Rachiuaşul tare-mi place,
Bani nu ştiu, de unde-oi face,
Oi face cum oi putea
Şi i-oi plăti cu vadea.
Vinişorul tare-i bun,
Că-i din dealul lui Păun.
Şi-i făcut din viţă vie ;
Cine-a bea cu chef să fie.
Adă, adă, să beu iear
Cu iubitul meu pahar.

BĂUI ASTĂZI.

Băui astăzi, băui mine,
Băui patruzeci de zile.
Duşmanii duşmancele,
Să-mi răpuie zilele,
De le-aş be averele,
De le-aş purta hainele,
De le-aş lua mîndrele,

Tot mai bine-aş încăpe.
Dar așa ieu dacă beu,
Imi beu bănişorul mieu.
Şi dacă ieu cheltuesc,
Ieu singur agonisesc.
Ce aveţi cu banul mieu?
Judeca-v'ar Dumnezeu,
Că nu vă fac nici-un rău.

FRUNZĂ VERDE PELINIȚĂ.

Frunză verde peliniță,
Und' te duci tu măi Gheorghită?
— Iea la crîsmă Marghioliță.
— Şi ce-ai să faci măi Gheorghită?
— Să beu vin fa Marghioliță,
Şapte ocă ş'o căniță.
— Dar cu ce-i plăti Gheorghită?
— Iea cu mintea de la mine
Şi cu banii de la tine,
Oi vinde boii cei mici
Ş'oi plăti pe la voinici.
Oi vinde boii cei graşi
Ş'oi plăti la păgubaşi,
Ş'oi vinde boii cei mari
Ş'oi plati pe la crîşmari.
Căci prin toate crîşmele,
Am băut cu mîndrele,

La o mîndră din Galați,
Cu zuluŝi rătezați,
Acolo-s banii bagați.

FRUNZULEANĂ PAI SACARĂ.

— Frunzuleana pai sacară
Măriucă, Mărioară,
Iean ieși iute până-afară,
Ca să vezi ce foc și pară;
Casa'ți arde pîn la poartă.
— Las' să ardă chiar și toată,
Las să ardă macar satul,
Dacă mi-i bețiv barbatul;
De trei zile umblă bat
Și stă pe prispă culcat;
Cu pușcuța lîngă cap,
Iear cucușul rădicat,
Parcă nu-i lucru curat,
Parcă ieu l'am fermecat,
Cu otravă și cu spirt
Și de zile l'am sfirșit.

PĂHĂREL CU RĂMURELE.

Păhărel cu rămurele
Să te beu cu nemurele.
Frunză verde clocotici,

Bună-i borșul cu chitici
Și chiticii mărunței
Și cumătri puținei.

FUSUL FURCA SUB PĂRETE

Fusul furca sub părete,
Dară cîlții tot mă vede,
Bată-v'ar pustiea cîlți
Și la băut mă găsiți,
Cînd în gura pivniții
Oboroaca cu cîlții.
Părinte sfinția ta,
Ce-i cere-aceia ți-oi da,
Ca să-mi sfințești cînepa.
Și-mi pusei furca pe bute
Și mă pusei pe băute.
Aista picior mă doare
Și cu-aista dau mai tare,
Ș'apoi, ș'apoi ce-a mai fi;
Bărbățelul n'a mai ști.
Și de-a ști de-a oblici,
Vai de capul lui va fi.

ASTĂZI BATĂ.

Astăzi bată
Mîine bată,
Casa mi-i ne măturată.

Dar dacă m'oi desbata,
De trei ori oi mătura,
Pune-oi boii la tinjală
Ș'oi scoate gunoiu-afară.
Și blidele mi-oi spala,
N'aibă nimeni grija mea.
Că ieu casa mi-oi ținea
Ș'oi plăti pe unde-oi bea.

FRUNZULEANA MĂRGĂRINT.

— Frunzuleana mărgărint,
Hai, Marghioală la prașit,
— Baiu că m'a'mbolnăvit,
Frunzuleana grîu mărunt
Hai, Marghioală la băut;
— Fă'nainte, că te-ajung.

PĂHĂRELUL CÎT UN PUI.

Păhărelul cît un pui,
Cînd îl pui la gură nu-i;
Păhărel nu tremura,
Că nu știu de frica ta.
Că te-oi bea nu te-oi gusta,
În fundul paharului,
Sanatatea omului.

FRUNZĂ VERDE IEARBĂ GRASĂ

Frunză verde iarbă grasă
Sarmană inimă arsă;
Ori mîncă, ori te lasă.
Că-i mîncă, ori nu-i mîncă,
Dușmanului nu-i strica,
Tot o haină-i îmbrăca.
De ce beu la băutură,
Inima-mi ieste mai bună.

FRUNZULEANA Ș'O LALEA.

Frunzuleana ș'o lalea
Ilenuță mîndra mea,
Cît-oi fi și'ncrișmă-oi bea,
Să nu-mi vii cu voie rea.
Ci să-mi vii cu voie bună,
Ca să-ți fie îndămînă,
Că nu beu binele tîu,
Dar beu argințalul meu.
Frunzuleana de doi brazi,
Hai Ileană la Galați,
Să-ți fac rochie din opt lați,
Să trăim necununați,
Să jurăm că suntem frați.
Frunzuleana burueană
Hai Ileană la poeană,
Să săpăm o burueană.

Să dăm mine-ta să moară
Că de rău mine-ta
Nu ne putem săruta.

FRUNZĂ VERDE DE MĂR DULCE.

Frunză verde de măr dulce,
Am o mîndră ca o cruce
Nici la prășit n'o pot duce;
Dimineața pe răcoare
Zice că roua-i prea mare,
Peste zi cînd ie mai soare
Zice, capul rău mă doare.
Știi cumătro ce-am gîndit:
— Hai la crăsmă la băut.
— Olio bine-ai mai gîndit
Că parcă mi-au mai trecut.
— Păn ți-i pune tulpanu
Ieu oi trage paharu.

FRUNZĂ VERDE DE DOI BRAZI,

Frunză verde de doi brazi
De-aș ajunge până marți
Să pun șaua pe-un cal breaz
Și să purced la Galați
Ca să văd pe dorobanți
Dorobanții informați
Și la vorbă minunați.

Frunzulița de pelin
La crîșmuța lui Marin
Beu dorobanții la vin.
Crîșmăriță fa Marghioală
Iea mai dă vin din cea oală
Că bagi dorobanți'n boală.

FRUNZĂ VERDE DE PELIN.

Frunză verde de pelin
Moșule crîșmar bătrîn
Adă-mi-o cofă cu vin
De-oi trăi
Ți l'oi plăti
De-oi muri
Pomană-a fi.

Estăsaști.

FRUNZĂ VERDE PELINIȚĂ.

Frunză verde peliniță,
Gătește-mă măiculiță
De-un cal bun și de-o suliță
Și de-o biată pușculiță;
De-un cal bun de călărie,
Că mă duc la bătălie.
Cîntă cuce nu cînta,
Că mi-i ruptă inima,
Cîntă cuce numai mie,
Că mă duc la bătălie,
Să mă'ntorc, cine mai știe.
La ce țară mă duc ieu
Nu se află spic de grîu,
Numai sînge pănă'n briu.

FRUNZULEANA LANURI VERZI.

Frunzuleana lanuri verzi,
Vino puică de mă vezi
Păn ce sînt griele verzi,
Că dacă s'or săcera
Mult în cale mi-i cata
Și de urmă nu mi-i da;

Să mă cați pe șesurile
Pintre cele mormințele,
Mormintele cele mari
Făcute-s de căciulari,
Mormintele cele mici
Sînt făcute de voinici
Să-ți spun puică-adevarat:
Mormîntu mi-i însemnat,

Am la cap
Un fir de mac
La picioare.
Lăcrămioare,
C'am murit în răsboi mare.
La sprincene
Floricele,
La guriță
Romaniță,
La musteață
Mintă creață,
La mijloc un busuioc.
C'am murit în mare foc.

FRUNZĂ VERDE MINTĂ CREAȚĂ.

Frunză verde mintă creață,
Intr'o joi de dimineață
Mătura maica din-față,
Mătura și blestema,
Cum zicea așa iera.

Vai că rău m'au blestemat,
Că din oaste n'am scapat
Să mor de pușcă 'mpușcat
Și de piroane sfarmat
Și de tunuri detunat.
Pune masa să mîininc,
Strînge masa nu mîininc ;
Adă-mi perna să mă culc,
Strînge perna nu mă culc ;
Adă-mi murgul să me duc.
Pentru-o pușcă ruginoasă
 Lăsăi casă,
 Lăsăi masă,
Lăsăi nevestă frumoasă,
Lăsăi mamă, lăsăi tată
Și copii pe lîngă vatră,
Care strigă tată, tată.
De nevestă nu-mi prea pasă ;
De copii inima-i arsă.
Frunză verde ș'un dudău,
De jalea trupului meu,
Plîng pietrele pe pîrău ;
De jalea vieții mele
Plîng pietrele'n vădurele.

CÎNTĂ CUCUL VINEREA.

Cîntă cucul vinerea.
Vinerea și mercurea.
Trec voinicii Dunărea.

Cu cuțite-alămuite,
Cu curăle țintuite
Și se bat noaptea pe lună
Strălucind bumbii la mină.

DE LA DUMBRĂVIOARĂ'N JOS.

De la dumbrăvioară'n jos,
Merge-un tinerel pe jos
Ș'așa merge de frumos
De cade frunza pe jos.
Frunză verde de harbuz,
Pe bădița mi i'au tuns
Cine-au stîrnit drumu'n jos
Putrezască-i carnea'n gros.

CUCULE PASĂRE SURĂ.

Cucule pasăre sură.
N'am grăit gură la gură,
Să nu-mi cînți la curmătură
Ci să-mi cînți la noi pe șură;
Tu-mi cîntai pe moșinoi
Tot a sfadă ș'a răsboi.

FRUNZĂ VERDE PELINIȚĂ.

Frunză verde peliniță,
Gătește-mă măiculiță,
De-un cal bun și de-o suliță,
Că la vară-i răsmeriță.
Fă-mi maică-o pîne de grîu,
Că pe unde mă duc ieu
Nu se află spic de grîu,
Numai sînge până'n briu
Și sînge de-a Sîrbului
Până'n glezna roibului.
Sînge de-a Moscalului,
Până'n pieptul calului
Și sînge de-a Turcului
Până'n coama murgului.

FRUNZĂ VERDE DE CIUCOARE.

Frunză verde de ciucoare,
Citu-ți-i dealul de mare
N'au remas voinic de zare,
C'au prins pe toți la catane
Fără puști fără pistoale
Numai cu palmele goale.

FRUNZĂ VERDE DE HARBUZ.

Frunză verde de harbuz
Vin trei nourași din sus,
Bună veste mi-au adus.
Că mi-i bărbățul tuns;
Cînd l'aș mai vedea și dus
Tot aș mai sbura pe sus.

FRUNZULIȚA DE MĂR DULCE.

— Frunzulița de măr dulce,
Sui puicuță'n deal la cruce,
Să vezi puiul cum ți-l duce.

— De'napoi bade a-i veni,
Ieu minteanul ți-oi blăni

Și cămeșa-țioi calca

Și batista ți-oi spala

Și gura ți-oi săruta

Și calul ți-oi potcovi,

Și chica ți-oi netezi.

— Ba lele nu pot veni,

Cît de reu macar mi-ar fi

Că ne duce la răsboi,

Să ne poarte ca pe boi

Să ne tundă ca pe oi,

Să ne dea păru'n gunoi

Și să facă rîs de noi.

FRUNZĂ VERDE BUSUIOC.

Frunză verde busuioc,
Cîte-oraşă cu noroc
Numai Plevna arde'n foc,
Osman paşa la mijloc.
Şi strigă în gura mare
Rusu m'o 'ncunjurat tare ;
Iear Romîinii vin pe vale.
Saraca ţara turcească
Cine să mi-o stăpînească,
Căci au rămas muschicească.

FRUNZĂ VERDE DE DOI BRAZI.

Frunză verde de doi brazi
Azi ie luni şi mine marţi,
De-aş ajunge până marţi,
Să pun şaua pe-un cal breaz
Şi să plec la dorobanţi ;
Dorobanţii merg plutoane
Calaraşii escadroane,
Dorobanţii-s tinerei
Ş'au plecat în foc cu ei.
Foaie verde fir matasă,
Peste drum în ceia casă,
Stau dorobanţii la masă,
Nici nu beu, nici nu mînîncă,
Numai cu ochii se uită.

C'o mîna
Pe carabină

O sucește ș'o 'nvîrtește
La bătălie-o pornește.

FRUNZĂ VERDE DE MOHOR.

Frunză verde de mohor,
M'au făcut maica fecior,
Să-i fiu mîna de-ajutor.
Să-i scot boii din ocol
Pe Boghean și pe Bujor
Și plugul de sub șopron
Și să purced la ogor ;
Nici o brazdă n'am brazdat,
Potera m'o 'ncunjurat
Și m'au prins și m'au legat
Și la temniță m'au dat
Și la sorti că m'au luat.
— Vinde-ți maică papucii
Și-mi discuie butucii,
Vinde-ți maică rochița
Și-mi descuie temnița,
Vinde-ți maică tulpanu
Și-mi așază divanu,
Vinde-ți maică boii toți
Și mă scoate de la sorti,
Vinde-ți maică ce-i avea

Și mă scoate din belea.
— De la sorți și de la moarte
Maica nu te poate scoate.

FRUNZĂ VERDE LEMN TOPIT.

Frunză verde lemn topit,
Lung ie Prutul și cotit
Mult mă mier cum l'am trecut
Trecui Prutu'n jumătate
Maica mă plîngea la spate;
Trecui Prutul în cel mal
Maica mă plîngea oștean;
Trecui Prutul peste tot
Maica mă plîngea că-s mort.
Frunză verde lozioară
Prutule apă vioară
Face-te-ai neagră cerneală
Stuhul tău o penișoară
Ca să-mi scriu o hirtioară
S'o trimet la maica'n țară
Să-mi dea bani de cheltueală
Și straie de primineală
Și cal bun de călărie
Că mă duc la bătălie.

FRUNZULIȚA TREI CASTANE.

— Frunzulița trei castane
Mă duc maică la catane
Să port pușcă și pistoale.
— Dragul mamei nu te duce
Că te-oi scalda'n lapte dulce
— Să mă scalzi și în zahar
Dacă-am pus șaua pe cal
Și mîna pe iartagan.

∞ FRUNZULIȚA DE MARAR.

Frunzulița de marar
S'au ivit un ghețar
Cu cinci sute de sorțari
Și sorțarii tinerei
Despărțiți de la femei
Și de copii mititei.
Șăd copilașii pe vatră
Și tot strigă tată, tată.
Frunză verde pai sacară.
Merg în sînge până'n scară.
Frunză verde spic de grîu
Merg în sînge până'n briu.
Frunză verde spic de orz
Cine-a stîrnit hai la sorți
Putrezască-i carnea'n gros
Și ciolanele pe jos.

Și picioarele'n butuci
Și mâinele în cătuși.
Sîngele pe la țîntari
Și ochii pe la bundari
Iear pelea la dubalari.
Sui măicuță'n deal la cruce
Să vezi calul cum mă duce
Că ne duce ca pe boi
Să ne tundă ca pe oi.
Frunză verde iasomie
Sui în deal la slobozie
Să vezi casele pustie;
Numai una nu-i pustie
Ș'aceia-i canțalerie
Șăd doi logofeți de scrie
Pe trei coale de hîrtie

FRUNZĂ VERDE DE-ALĂMÎE.

Frunză verde de-alămîie
Cîntă cucu'n deal la vie
Ieu gîndesc că-mi cîntă mie
Da iel cîntă-a bătălie,
Pe o creangă de cireș
Și duce vestea la Ieș
La Bădița Gheorghieș.

FRUNZĂ VERDE DE-ALĂMÎE.

Frunză verde de-alămîe
S'au dus puiu'n bătălie
Cu trei ruji în pălărie,
Două lui și una mie.
Ieu l'aștept ca să mai vie
Iel îmi trimete hîrtie
C'au intrat în bătălie
Să-i cat ceară și tămîie.

FRUNZĂ VERDE Ș'UN DUDĂU.

—Frunză verde ș'un dudău
Dragă mi-i cea din pîrau
Și mi-i dragă ș'am s'o ieu
— Cît oi fi ș'oi mai trăi
Ieu oștean n'oi mai iubi.
Cînd îi dragostea mai dulce
Goarna cîntă iel se duce.

FRUNZĂ VERDE MERI DOMNEȘTI.

Frunză verde meri domnești
Ieși maică de mă privești
Păn ce sînt griele verzi
Că dacă s'or săcera
Mult în urmă mi-i cata
Și de urmă nici nu-i da.

Pe noi Dunărea ne-a trece
Și dacă ne-a departa
La catane ne-a baga.
De cât maică mă făceai
Mai bine mă prăpădeai,
Dar așa că m'ai făcut
Și folos n'ai mai avut
Tot la oaste m'am cerut.
Arză-o focul miliție
Mi-au fost juruită mie
Din mica copilărie
Să port strae spintecate
Dinainte și la spate
Să văd bunghii strălucind
Și nevestele plîngînd
Reu mă doare între șele
De-o pușcă cu straturi grele
Reu mă doare'n piept și'n spate
De-o pușcă cu straturi late.
Dă-mă maică la catane
Să port pușcă și pistoale,
Că știu treaba puștelor
Și treaba pistoalelor.
De-i vedea steagu'n picioare
Să știi că ieu îs mai mare,
De-i vedea steagul plecat,
Să știi că ieu am picat,
Că maica m'au blestemat.
Cînd ie dragostea mai dulce

Își ie arma și se duce
Și din gură tot cîntînd
Și cu doba petrecînd.
După maică-sa plîngînd
Cine-a stîrnit hai la sorți
Putrezască-i carnea'n gros
Și ciolanele pe șăs,
Și pielea la dubalari
Și capul la ciubotari
Fie-i de calupuri mari

ÎN LUNA LUI MAI ÎNTĂIU.

In luna lui Mai întăiu,
Au făcut oaste din noi.
In luna lui mai în două
Ne-au și scris la țară nouă.
In luna lui mai în trei
Ne dă arme și chipii.
In luna lui mai în patru
Ne pornește la 'mparatu.
In luna lui mai în cinci,
Ne desculță de opinci.
In luna lui mai în șase
Ne dă arme și chirășe.
In luna lui mai în șapte
Ne dă suliți cătrănite,
Ca pentru dușmani gătite,

In luna lui mai în opt
Ne-au pornit cu mare oft.
In luna lui mai în nouă
Ne-au și dus la țară nouă.
In luna lui mai în zece
Multă oaste se petrece.

Militari și ofițeri

Stau ca stelele pe ceri.

Busuioc verde pe masă,
Rămii maică sănătoasă
Dacă n'ai fost bucuroasă,
Să șezi cu nora la masă,
Să te primbli din casă 'n casă
Să bei vin din gavanoasă.
Busuioc mîndru firos,
Rămii tată sănătos,
Dacă n'ai fost bucuros,
Să mă ai de vr'un folos.

OI SARMANI NOI VOINICI.

Oi sarmani noi voinici,
O să ne ducă de-aici,
Unde-i apa ca sîrma
Și frunza ca frasîna.
Un, nu-i pîne un, nu-i grîu,
Numai sînge până'n brîu,

Murgu'n Nistru s'au lasat
Și de sînge s'au spalat,
Bun voinic l'a 'ncălecat
In țara lui au plecat
Și sacară de-au mîncat
Inapoi s'au înturnat
Și la oaste-au alergat.

Haiducești.

OLIOLIO SOARE ROTUND.

Oliolio soare rotund,
Dăte'n vale mai curînd,
Că mie mi s'au urît
Tot suind și pogorînd.
Tot suind din vale'n deal
Cu mîna pe iartagan
Și cu ochii la dușman,
Pogorînd din deal în vale
Cu mînale pe pistoale
Și cu ochii după soare.
Arzăte-ar focul hoție,
Juruită-ai fost tu mie
Din mica copilărie,
C'am intrat tînăr copil
Ș'acum sunt cărunt bătrîn.

FRUNZĂ VERDE DE SUSAI.

Frunză verde de susai,
De-ar veni luna lui Mai,
Să'ncalec pe cal să sai,
Să se facă cîmpul rai,
Să mă duc la Cîmpul lung

La grajdiul lui Ianuș turc
Și să ieu grajdiul de-alung,
Să-mi aleg un cal porumb
Scurt în gît și lung în trup,
Cum ie bun pentru voinic.
— Ce țipi puiul corbului?
In mijlocul codrului,
Au țî-i forme? au țî-i sete?
Au dorești de codru verde,
— Nici mi-i foame, nici mi-i sete,
Nici doresc de codru verde,
Doresc măicuța să vie
Și să-mi deie ajutor,
Ca să fac aripi să sbor
Și să sbor la Cîmpul lung
Să mîinîc carne de turc.

FRUNZĂ VERDE ROMANIȚĂ.

Frunză verde romăniță,
Cheiță, cheiță,
Cheia muntelui
Ș'a pămîntului
Ș'a voinicului.
Iear un vis am mai visat
Așa tare minunat.
Părea că m'am logodit
C'o fată de crai vestit,

De-acolo de peste plai
Pe unde locu-i de trai;
Iear un vis am mai visat
Așa tare minunat.
Văzui pistoalele mele,
Că ierau fără oțele.
Tot scurtarea vieței mele.
Visăi corb cu șarpe'n gură,
Dar nu-i corb cu șarpe'n gură,
Ci dușman cu arma'n mîină.

FRUNZĂ VERDE Ș'UN LIPAN.

Frunză verde ș'un lipan,
Ah! aman! aman! aman!
Să pui șaua pe balan,
Cine m'a vedea calare
Tot să-mi zică căpitane,
Căpitane, vara trece
Și din două îți alege,
 Sau la luncă
 Sau la strungă,
Sau mînale de-s virtoasă
Sau sabiea de-i tăioasă.

FRUNZĂ VERDE Ș'UN BURETE.

Frunză verde ș'un burete,
Sub poală de codru verde
O zare de foc se vede.
Dar la zare cine șăde?
Stau haiducii codrului,
Voinicii voinicilor.

Nu știu zece
Ori cinsprece
Peste sută ce întrece.

RÎULE.

Riule,
Pustiule!
— Secați-ar isvoarele,
Să se vadă pietrele,
Să calc cu picioarele
Și să ies pe la strîmtori,
Ca să'ntilnesc negustori.
Negustori, negustorași
Seminceri de galbanași
Negustori de cei mai mici
Seminceri de vinitici,
Vinitici cîte de cincî.

FRUNZĂ VERDE CIMBRIȘOR.

Frunză verde cimbrisor,
Bate murgul din picior,
Să-i pun șaua binișor
Și să plec unde mi-i dor.
 Oltule olteanule,
 Oltule bătrînule,
Ce vii mare tulburat
Cu năsip amestecat,
Doar la coadă te-au plouat.
Și aduci plagi și butuci,
Măntăli negre de voinici
Și căpestre de cai murgi.

FRUNZULIȚA DE PELIN.

Frunzulița de pelin,
Halal de omul strein,
Cum slujește la stăpîn
Și slujește cu dreptate
Și iea hacu'n jumatate.
Ține-mă stăpîne bine,
Căci ca mîne anul vine
Ș'a da frunza pe cătun
Și ți-oi lasa slujba'n drum.

FRUNZĂ PAI SACARĂ

Frunză pai sacară,
Dragă Mărioară,
Ieu ți-am spus de astă vară,
Să-mi scoți șaua din camară,
Să mi-o pui pe prispă-afară
Să mi-o bată vînt de vară,
Să mă sui pe murg calare
Și să plec la lunca mare.

FRUNZULIȚA GRÎU MĂRUNT.

Frunzulița grîu mărunt,
Cîte flori sînt pe pămînt
Toate merg la jurămînt;
Numai spicul grîului
Și cu floarea soarelei
Stau în poarta raiului
Și judecă florile,
Unde li-s miroasele.
Le-au luat cucoanele,
De'mpodobesc hainele
Și voinicul armele.
Că de cînd le-au cumparat
Tot rugina le'au mîncat.

Cîntece bătrînești.

ȘAICU.

— Șaicu, Șaicu, Șaicule,
N'auzi tu hainule,
N'auzi ciobani buciumînd
Toate văile sunînd.
Poate hoții au venit
Și oile ți-au rîpit.
Ieară Șaicu au grăit :
— Așa buciumă ciobanii
Cînd își prăpădesc cîrlanii
Și s'adune dulăi
Pe la toate tîrlele.
Șaicu'n samă n'au bagat,
Iear ciobani-au buciumat.
Ș'așa tare-au buciumat,
Buciumașul au crapat,
Văile s'au resunat,
Munții s'au cutremurat.
Șaicu că mi s'au sculat
Și la grajd au alergat,
Nouă uși au descueat,
Pe murg de frîu l'au luat
Și din grajd că au ieșit
Și din gură i-au grăit :

— Murgule,

Voinicule,

Mai poți tu la bătrîneță

Cum puteai la tinereță ?

Ieară murgul necheza

Și așa îi cuvînta :

— Cît puteam la tinereță

Mai mult pot la bătrîneță.

La tinereță-mi-iera

Carnea'ntocmai ca spuma,

Ciolanul ca măduva.

Iear acum la bătrîneță

Nu mai sînt ca'tinereță.

Că mi-i carnea ca și fierul,

Iear ciolanul ca oțalul.

La Dunărea au sosit ;

Iear Șaicu-așa i-au grăit :

— Murgule,

Voinicule,

Haide'n pas cu mult mai tare,

Să trec Dunărea ast' mare

Murgul pasul că l'au dat,

Peste Dunărea-au sburat,

La perdele-au alergat.

Ciobanii ședeau legați,

Dulăii iera'mpușcați,

Turmele s'amestecasă,

Tîrlele i le pradasă.

— Măi Ioane Caratruci,

Mai mare peste haiduci,
Tu ai oaie de caldare
Și mioară de frigare.
De ce mi te-ai apucat,
Pe ciobani de mi-ai legat,
Dulăii mi-ai impușcat,
Turmele-ai împrăștiat,
Tîrlele mi le-ai pradat?
Ai vrut să-mi rîpești averea.
Hai să ne'ncercăm puterea.
Toate turmele păștea,
Iear o biată miorea
Tot în urmă remînea.
Șaicu la dînsa mergea
Ș'o 'ncepu a întreba:
— Mioară, mioară,
De trei miei la primavară,
Fir de iearbă n'ai păscut,
Pic de apă n'ai băut,
Turma n'ai inghermicit.
— Cum oi mînca, cum oi bea,
Cum să n'am inimă rea,
Dacă pe al meu stăpîn
L'omorî negru păgîn
Și de jale ieu bolesc
Și de zile mă sfirșesc.
Iear ieu dacă-oi muri,
N'are cine mă boci.
Spune la flăcăi în tîrlă,

Să mē'ngroape līngă strungă,
Flueraș de-argint frumos
Să-mi pue'n plasă'n gard jos.
Și vīntul a aligni,
Fluerașul s'a porni
Și s'a porni ș'a cīnta,
Oițele or sbiera,
Miei-or începe-a juca,
Ieară ieu oi suspina.
De la tīrlă-n vale
Ieste-o casă mare
Cu ferești la soare.
Pe prispă afară
O babă bătrīnă
C'un caer de līnă;
Din caer trăgīnd,
Din ochi lăcrāmīnd,
După fiu plīngīnd.

VALEANU.

Frunză verde măcieș
Pe Valean mi'l duc la Ieș,
La Ieș la Domnu Ilieș.
Și mi'l duc la cercetare
Cu pieptul lui fript de soare.
Domnu Ilie Ilieș,
Ședea'n casă pe-un divan
Grecește cu Negricean.

Negriceanu că grăiește,
Pe Valean că mi'l pîrăște:
Domnule, Măriea Ta,
Pe Valean de l'ii ierta,
Iel foc tîrgului țî-a da
Și Domnița țî-a lua.
Limba lui ie veninoasă
Și pătrunde păn la oasă.

VĂLEANAȘ.

Frunză verde arțaraș
Dragul mamei Văleanaș,
Mama frumos l'au gătit
Și la drum că l'au pornit.
Mîndrele cînd l'au zărit,
Inainte i-au ieșit.
Una poarta-i deschidea,
Una'n casă mi'l vira,
Una găină-i frigea,
Una masa că'i punea,
Alta'n masă aducea.
Dar găina-i rumenită,
Pe dinuntru otrăvită.
Vălenașul cînd gusta,
Limba'n gură mi-i crăpa.
Maica tot l'au așteptat,
Valenaș nu s'a 'nturnat.

Cînd sara au inserat,
Lumînare i-au catat.
Cînd pe la vreme de noapte,
Pe Vălean sudori îl bate;
Iear cînd pe la cîntători,
Îi vin de moarte fiori.
Ieară până 'n ziușoară,
Pe față-i pun pînzișoară.
Cînd soarele răsărea
Pe Valean că mi'l bocea.
Iear cînd pe la prînz iera,
Pe Vălean mi'l prohodea.
Veniți frați, veniți surori,
Și'l împodobiți cu flori.
Vin tu maică de'l bocești,
Pe Vălean ți'l prăpădești.

STANCIU.

Frunză verde de rosură
Dragu-mi-i la băutură
Cu voinici de-avînatură,
Un. nu fulgeră, nici tună.
Coi'o'n vale la strîmtoare,
Unde trec munteni cu sare,
Negri ca călugării,
Mărunței ca fluturii.
Pe pîrăul fagului
Beu voinicii stanciului.

Şade Stanciu'n cap de masă
Cu vedrița plină rasă
Și strigă Stanciu din gură:
— Stați feciori la băutură,
Stați feciori și vă gândiți,
La vin nu vă lăcomiți,
De-ți be, vă veți îmbăta,
Potera ne-a'ncunjura,
Nici cuvintul nu'l sfârși,
Și potera că sosi
Și strigă un căpitan:
Dați pe Stanciu, că-i talhar.
Dă-te, Stanciule legat,
Că iește mare vinovat.
— De ce să mă dau legat?
Muiere-s cu cîrpă'n cap?
Ori Jiean cu comanac?
Știu poterei ce-am să-i fac.
Am pus mîna pe baltag
Și m'am virtit rotiliță
Ș'am scapat de-o poteriță.
Stați feciori și vă gândiți
La vin nu vă lăcomiți.
De sară-unde-o să isbiți?
S'o isbim la Hagean turc,
Să luăm grajdiul de-alung
De la ușă pîn la fund,
Să-mi aleg un cal porumb,
Scurt în git și lung în trup,

Cum ie bun pentru voinic.
Cînd oi trece Moldova,
Să nu să ude scara.
Mult puţin ce-oi cîştiga
Să am cu cine mînca.
De-aş avea ş'un leuşor,
Să mi'l beu cu'n frăţior.

VOICU.

Frunză verde lemn topit
Voicu murgu-au prăpădit
Şi-l tot cată dealurile
Şi'l cată meleagurile
Şi tot umblă ne'ncetat.
Dar de murg iel n'a mai dat.
Cum mergea Voicu pe vale,
Intilneşte-o vrăjitoare
Şi mare fermecătoare.
Voicu că n'o cunoştea,
Buna calea tot îi da.
Iea așa că-i răspundea:
— Iţi mulţănesc Voicule,
Voicule, streinule.
— Mătuşă, mătuşa mea
N'ai ajunge paştele,
Cum mi-ai gîcit numele.
— Taci şi nu mă sudui,
Că zile ţi-oi dărui.

Iear de nu, ți le-oi lua
Și cîte le-i mai avea.
— De-i așa mătușa mea,
Fă cu mine ce vei vrea.
Dar întăi dă-mi pe murgu,
Să mai colind pămîntu,
Să mai trier ca vintu,
Să mai umblu ca gîndu
Ș'apoi iea-mi și sufletu.
Mătușa murgul i-au dat,
Și Voicul s'a'ncălecat;
Remas bun iel ș'au luat,
Pinteni calului i-au dat,
Și ca vîntul a sburat,
Lumea de-a cutrierat,
La surori a alergat.
Cînd în curte a întrat,
Cu glas mare a strigat:
Deschideți poarta mai mare,
Ca să'ncap ieu de calare.
Căpătat-am boală mare
De la o fermecătoare,
Și-mi arde inima tare.
Aprindeți o lumîinare,
Că de-acuma Voicul moare.

VIDRA.

Pe cel deal pe cea colniță
Primblă-mi-să-o păuniță
Cu doi bani în punguliță.
Și cu doi în buzunari,
Cu doisprece lăutari.
Dar Stoeanul, popă vechiu
Cu potcapul pe urechi
In cale mi s'ntâlnește
Cu Vidra, ș'așa-i vorbește :
— Buna calea Vidră hăi.
— Mulțămesc bădiță hăi.
— Vidro fie-ți calea'n bine.
Vrei să ții casă cu mine ?
— Ba, ba, ba, bădiță ba,
Una c'asta n'oi mai vrea.
De ți-i dor, să-ți fiu muiere,
Mergi la maica de mă cere.
Stoean la maica mergea
Și pe Vidră c'o cerea
Și casă cu iea ținea.
— Vidro hăi, ieată doi saci.
Să-mi faci din iei doi colaci
Pentru cumnăței burlaci.
Și mai na-ți încă-un mertic,
Să-mi faci un colac mai mic
Pentru-n cumnățul voinic.
Mîneci albe sufleca,

Pînea că mi-o frămînta,
In cuptior că mi-o punea
Și la car că mi-o ducea,
Stocan după boi mergea.
Pune'n brazdă pe Boghean
Și cătră om pe Joian.

Hăis ! Boghene.

Ța ! Joiene,

Că sînteți de-a lui Stoian
Voinic popă căpitan.
Mersă'n fundul fundului
Pe sub poala codrului
La un brad mare rotat
Juncanii au desjugat,
Cu Vidra s'au așezat
Pe băut și pe mîncat.
Stoian bea și veselea
Și cu plosca vin trăgea
Și din gură așa grăia :
— Vidro, hăi,
— Aud, bădiță hăi.
De cînd noi ne-am însurat,
Nici un cîntec n'ai cîntat.
— Ba, ba, ba, bădiță, ba,
Acum nu ți-oi mai cînta.
Cînd oi începe-a cînta,
Frunza'n codru a pica
Și toată 'ngăitâni,
Păunașul codrului a veni

Și nu vë veți putea 'nvoi.
Vidra pusă a cînta,
Frunza'n codru a pica
Și toată-a 'ngăitani,
Păunașul codrului veni.
— Buna ziua mă Stoene.
— Iți mulțănesc măi Păune.
— Măi Stoene, popă vechi
Cu potcapul pe urechi
Măi Stoene, măi Stoene,
De ce-mi calci moșiele?
De ce-mi farmi finațele?
— Ce moșie măi Păune?
Ce finațe măi nebune?
Din luptă să ne luptăm
Și vorbă bună s'avem.
Din paloș să ne tăiem
Și vorbă scurtă s'avem.
Iei la luptă să lua.
Cînd mai bine se lupta,
Lui Stoean brîu-i pica
Și Stoian îmi cuvînta
— Vidro, hăi,
— Aud, bădiță hăi.
— Vidră suflețelul meu,
Vin, rîdică brîul meu,
Că-mi slăbesc puterele,
Prăpădesc moșiele,
Mi sê duc averele.

Iear Vidra i-au zis așa:
Ba, ba, ba, bădiță ba
Iea să vezi că n'oi mai vrea,
Căci mi-i drag ca inima,
Cel ce luptă din putere
Și care în veci nu cere
Ajutor de la muiere.

Stoian iearăși s'a umflat,
Pe Păun l'a apucat.

În pământ l'a aruncat,
Până'n glezne l'a'ngropat,
Și capul i-au rătezat
Cu paloșul rotilat.

Stoian la Vidra-au catat
Și așa i-au cuvîntat :

— Vidro, hăi,

— Aud, bădiță hăi.

— Primavara am arat
Și vara am secerat,
Patru clăi am ridicat
Și le-am pus vîrf minunat ;
Numai una mi-am lasat
Și mi-am pus în gîndul meu
Să-i fac vîrf cu capul tău ;
Iear cu țîțîșoarele
Hotărăsc moșiele,
Tot ciolanul
Pe tot dealul,
Toată cărnicea

Pe toată vâlcica.

Stoian la soacră mergea

Și așa că mi-i grăia :

— Buna ziua, soacră, hăi,

Mulțămesc, Stoene hăi.

Dară Vidra ce mai face?

— Fii Dumneata sănătoasă,

În pământ de-o lună zace.

Soacra'n nori s'au rădicat

Și pe Stoian l'au farmat,

Și de strîns s'au apucat

De pe tot dealul

Ciolanul

De pe toată vâlcica

Cărnicea

De pe claie capu-a luat,

Pe toate le-au adunat

Și Vidrei vieța-au dat.

RĂSCOLMAN.

Frunză verde lobodă

Toată lumea-i slobodă,

Numai ieu stau la'nchisoare

Pentru'n frate-al meu mai mare.

Dă de știre maicei mele,

Să-mi trimată ciubucul,

Ca să-mi descui butucul.

Ciubucu mi l'au trimis.

Butucul mi l'am dischis

Și afară am ieșit,
Ochi'n sus am rădicat
Și la soare m'am uitat
Și din gură-am cuvîntat :
— Haideți, frați, ca să fugim,
Că pe-aici n'o să trăim
Și să fugim peste Olt,
C'au dat frunza peste tot.
Trecui Oltu-a treia parte,
Mă trezii cu'n glonț in spate ;
Trecui Oltu'n jumătate
Răscolman trăgea de moarte
Și din gură așa zice :
— Stați fraților și mâncați
Și mâncați și veseliți.
La nimic nu vă gîndiți.
Cuvîntul nu isprăvi
Și potera că sosi,
Și din gură-așa grăi :
— Dă-te, Răscolman, legat,
Să nu te ducem stricat,
Și de gloanță vatamat,
Răscolman mi s'nyîrti,
Potera jos o trînti.
Și mai merse pe-o cărare,
S'ntîlni cu popa'ncale,
— Sărut mîna, sfînt părinte.
— Nu-ți mulțămesc hoț de frunte
— Nu'mi faci bine cu murgu ?

Ba. Ieu murgu nu ți-oi da,
Că n'am cu ce mă căra.
— Cînd ți-oi trage șapte palme,
Ți-a păre că mergi calare.

>VOICU.<

Frunzuleana bobului
La curțile Voicului
Voicu bea benchetuește,
De grea cale se gătește
Și la drum că se pornește
Și cu ciurma se'ntilnește.
— Buna calea ciumule,
— Mulțămesc voinicule.
— Ciumule ce ai cu mine,
De vrei vieața a-mi răpune.
Na-ți calul cu armele
Dăruiește-mi zilele.
— Nu vreau cal cu armele
Ci-ți vreau numai zilele,
— Lasă-mă un ceas sau două,
Să-mi scriu o scrisoare nouă
S'o trimet la maică-mea
S'o vestesc de starea mea.

Maică, Măiculiță,
Dacă mi-ai fost cu priință,
Iea cheia de la lădiță,
Mergi în casă'n cămăruță

Și descuie cea lădiță,
Iea galbeni cu chivăra
Irmilici cu strachina
Și să-i aduci la ciurma
Să vezi ce ți-a cuvînta.
Maică, măiculiță,
De-mi iești mamă cu priință,
Iea cheia de la o lăcată,
Mergi la grajdiul cel de piatră,
Unde n'ai fost nici odată.
Ș'acolo că sînt trei cai,
Lei paralei de la crai.
Unu-i roșu ca focu,
Unu-i alb ca omătu,
Iear altu ca pămîntu.
Pune șaua pe roșu
Și mi-o pune muiereste,
Și mi-o'nchinge voinicește
Și te-aruncă vitejește.
Cînd din bici mi l'ai plesni,
Calul tare-a sforăi,
Șapte țări că mi-a sări
Și la mine vei veni.
De ciurmă mi-i mîntui.
Uiuiu „băbușca“ mea
Ce mai cauți pe-acolea.
— Am venit l'al meu ficior,
Ca să'l ieu să mi'l însor.
— Ba. Lasă'l pe sama mea,

Că și ieu l'oi însura
Între furci între cracane,
Cu trei rînduri de pistoale.
Cununiea frînghiea
Sus la Maica precista.
Iear măicuța greu ofta,
Lacrămi șiroae varsa,
Cătră casă apuca,
La fica ce-i rămînea,
Care de mîndră ce-iera
Ilenuța o chema,
Și din gură așa-i grăia :
— Draga mamei Ilenuța,
Mergi în casă în cămăruța
Și dă fața la ghileală,
Buză moi la rumineală,
Sprinceni negre la cerneală.
Văzui soare răsărind,
Trei păgîni la noi venind.
Bine vorba n'au sfîrșit,
Trei păgîni că au venit,
Ilenuța i-au rîpit.
Și iea dintr'o casă plină
Au remas neagră streină.

VARVARA.

Frunzuleana teiului
La curțile Sandului
— Buna ziua Sanduleasă,
Un' ți-i fata cea frumoasă.
— In camară la fereastră,
De-i vine mirosu'n casă.
Haba : cucoană Varvară,
Iea poftim pe prispă-afară
Și te uită'n a-ta pînză,
Cum te strigă Toma'n frunză.
In frunzica mărului
Pe malul părăului.
— Du-te la Toma, de-i spune,
Că la iel nu mă pot duce,
Că mi-i barbatul mort bat
Cu pușca plină la cap,
Cu sabia trasă'n masă,
Ca ieu să nu ies din casă.
Și cheile zurăesc,
Ciubotele scrăbăesc,
Și ușile scîrțiesc,
Și nu pot să mă'ntîlnesc.
Da spune Tomei așa :
Bărbatul mi-a adormi
Și cheile le-oi lasa
Și ușile le-oi uda
Și la iel oi alerga.

.

Iea în cap că iea cătat
Ș'o lacrimă au vărsat,
Ieară iel s'au deșteptat
Și așa au cuvîntat:
Haba! Cucoană Varyară,
Doar așa că te-am aflat,
Că-ți pare rău de bărbat.
— Nu-mi pare rău de bărbat,
Dar după ce-am lăsat
Pînea'n covată dospind
Focu'n vatră pălăind
Fiu-mi Nicu dogorînd...

.
Liuliü, liuliü cu tata,
Că tata te-a legăna
Și te-a crește măricel
Și te-a face frumușel,
Că măta s'au dus de vale
S'a 'ntîlnit cu Toma'n cale.
— Latri, Latri, mări! bărbate,
La cumătra-am fost departe,
Că-i trage fata de moarte.
— Muierușcă rea aleasă
Nu te teme întră'n casă,
Că te-oi pune după masă
Și ți-oi zice „jupăneasă“.
— Ieu în casă oi intra,
Dacă tu mă vei ierta.
— Ieu atuncea te-oi ierta,

Cînd nu-i mai face așa.
Iear de-i face tot așa,
Capul jos și l'oi tăia
Pe dunga leagănului
Pe dosul scaunului

.
Liuliü, liuliü, dragul mamei
Că de astăzi înainte

 Țița dulce
 Nu-i mai suga,
Nici mămucă nu-i mai zice.

. : .
 Drum bătut
 Pe lîngă Prut
De cine focu-i făcut?
De-o nevestă cu prunc mic —
Cu prunc mic nebotezat —
Fugită de la bărbat.
Dragii miei, plutașii miei,
Puișori viteji de zmei
De-ați făcut vr'odată bine,
Faceți-vă și cu mine,
Inturnați podul, băieți,
Să-mi trec al meu prunculeț
Și voi da cît îmi cereți.
— Noi podul l'om înturna,
Dacă tu nouă ne-i da
Guriță de sărutat
Trupușor de dismerdat.

— Ieu n'am trup de dismerdat,
Nici gură de serutat.
Dacă nu l'îți înturna,
Poale albe-oi sufleca
Și în Prut m'oi arunca.
Și dacă m'oi îneca,
Voi că sama vă veți da.
Iear podul de'l înturnați,
Parale bune luați
De tot pasul,
Galbanașul.

.
Dragii miei, plutașii miei,
Puișori viteji de zmei,
Stați în loc cu podețu
Să-mi apuc ieu pruncuțu.
Nu știu vîntul vijîește
Ori bărbatul meu sosește.
— Ba-s șuere de voinici
Și nechezul de cai murgi.
— De cît roaba socrilor
Mai bine-hrana peștelor
Și rugina pietrelor
Și cotloana racilor.

BUGEAN.

Frunză verde odolean
La crișmuța de sub deal
Bea Bugean și cu Vargan
Și Costache Roșcovan
Cu trei fete de arman
Și una de Moldovan.
Bea, Bugene, nu prea bea,
Că potera-i ici colea,
Lasă fie, nici nu-mi pasă,
Că mai am vr'o șapte-acasă,
Stau cu coatele pe masă
Și cu săbiele scoasă.
Beți copii și veseliți,
Pe la noapte vă gătiți
La grajdiul lui Ianuș turc,
Să măsor grajdiul de-alung
De la ușă pân la fund,
Să-mi aleg un cal porumb
Scurt în gît și lung în trup,
Cum ie bun pentru voinic.
Să puș sauă căzăcește,
Să'ncalec moldovenește.

VALEANAȘ.

Frunză verde arțaraș
Dragul mamei Valeanaș
Dimineața s'au sculat,

Pe ochi negri s'au spalat.
La icoane s'a 'nchinat
Și la grajdiu a alergat,
Pe murg au încălecat
Și la mîndre au plecat.
Mindrele cînd l'au zărit,
Inainte-i-au ieșit,
Două mere i-au svîrlit,
Merele că-s poleite,
Pe de'nuntru otrăvite.
Vălenașul cum gusta,
De inimă'l apuca,
La pămînt mi s'e trîntea,
In țernă mi s'e svîrcolea
Și de moarte s'e sbătea.
Cînd soarele au apus,
Pe Vălean mort l'au adus,
La maica'n casă l'au pus.
Vălean frumos îmbrăcat
Imi stă pe masă culcat.
Veniți frați, veniți surori,
Și'l împodobiți cu flori
Veniți toți, de mi'l bocîți,
Că de-acum v'e despărțiți.

FRUNZĂ VERDE BARABOI.

Frunză verde baraboi
La moară la Dorohoi
Merge-un car cu patru boi
Incarcat cu popușoi;
Iear în urma carului
Ciocoiușul satului.

— Bună-ajunsa măi țarane,
— „Nu-ți mulțămesc, măi cucoane.
Măi țarane, tu iești bat,
Latri ciocoi gulerat,
Ieu de-asară n'am mîncat
Și tu încă-mi spui că-s bat.
Iear ciocoiu dracului
Știe harul calului.
Pusă mîna pe oblînc,
De scoasă un mare bici
Și i-au dat vr'o patru cincii.
Dar țaranul satului
Știe harul carului,
Să deteră pe din brazdă,
Pusă mîna jos la scoarță
Și scoasă o nua groasă,
Groasă, groasă ciotoroasă,
Și i-au dat vr'o una două
Și i-au dat vr'o opt vr'o nouă,
Că i-au rupt spinarea'n două.
Iear ciocoiul dracului

De văzu că mi'l răsbiră,
Dete pinteni calului
Și spre sat au apucat
Și la crîsmă-au alergat.
— Măi Ioane, Balabane,
Scoal' de-aprinde-o lumînare,
Dă-mi rachiu de cinci parale
Și dă'mi ș'o mîină de sare
Să'mi ung vîrca pe spinare,
Că mă bătură țaranii
Ardă-i focul rău mă doare.—
— Da nu ți-am spus, măi cucoane,
Să nu te pui cu țaranii,
Că țaranul cînd te-a bate,
Zaci un an și jumătate.
Și țaranul cînd te-a prinde,
De moarte mi te-a întinde.

PETRARIU.

Cine trece luncele?
Petrariu cu slugele.
Cine trece pe la vie?
Petrariu cu pălărie,
Pălărie haiducească,
Toți streinii să'ngrozească.
Cine trece pe la Prut?
Petrariu cu calul sur.
Cine trece pe la ieaz?

Petrariu cu calul breaz
Și se spală pe obraz
Și se șterge de dulamă,
Ca să dea puica samă,
Că nu i-au cusut naframă.

LEVERDA.

Leverda picior de rai,
Șapte fete pe-un malaiu,
Și malaiu de mohor
Șapte fete pe-un topor.
Și toporul de oțel,
Șapte fete pe-un vițel.
Și vițelul fără mamă,
Șapte fete pe-o cîrlană.
Și cîrlana fără niță,
Șapte fete pe-o căpiță.
Și căpița fără vîrf,
Șapte fete pe-un sovîrf.
Și sovîrful fără floare,
Șapte fete pe-o ciucoare.
Și ciucoarea fără craci,
Șapte fete pe-un copaci.
Și copacul s'au uscat
Fetele s'au măritat.

MĂI BĂDIȚĂ FRĂȚIOARE.

Măi bădiță, frățioare,
Ce șazi tu scîrbit la soare?
Nu te uiți tu pe cel deal,
Cum s'alungă un tatar
După murgul cel fugar,
Că-i bun de încălecat
Și pe fugă de luat
Pe dușmanul ne'mpacat?

CÎNTEC RĂZĂȘĂSC.

— Buna ziua, măi frățică,
— Mulțămesc dragă bădică.
— De ce șazi tu suparat
Sub umbra celui copac?
N'ai o cină de moșie
Din strămoși a ta să fie?
— Sînt din neamul răzășăsc,
Stîlp al țării mă numesc.
Și am cărți bune domnești
Din domni vechi Moldovenști.
Dar acum sînt necăjit
Pe ciocoiul cel Grecit,
Care vine cu putere,
De-mi apucă și îmi cere
Moșioara mea cea dreaptă,
Ce-i cu sînge cîstigată.

Dară bună-i Dumnezeu
Și paloșul din Țriul meu,
Li voi da ieu răzășie,
Să se ducă să nu vie
Cătră-a Domnului împărăție.

PENEȘ,

Frunză verde de ciucoare,
Peneș, Peneș, dragul mamei
Spune mamei ce te doare.
— De-mi iești mamă, cu priință,
Nați cheia de la lădiță
Și ie a bani cu chivăra
Și galbeni cu strachina
Și mi-i pune pe-o tabla,
Să-i duci la Măriea Sa.
Spune-i că m'aș însura
Să vezi cē ți-a cuvînta.

.
— Domnule Măriea Ta
Peneș m'au trimes așa
Că Peneș s'ar însura.

— Mătușă, mătușă mea,
Lui Peneș să-i spui așa
Că pe iel l'om însura
Cu nevasta pușcuța,

Druștele
Pistoalele,

Cu ninaşa
Sabiea,
Cu ninaşul
Paloşul
Cununiea
Frînghiea,

Cu trei lemne-a codrului
De pe malul Oltului.
Oltule cîne turbat
Ce vii aşa turburat,
De aduci plagi şi butuci
Şi căpestre de cai murgi.
Oltule pe malul tău
Creştea-ar iearbă şi dudău
Să pască şi murgul mieu,

.
Peneş, Peneş, dragul mamei,
Pe tine te-or însura
Cu nevasta puşcuţa,

Druştele
Pistoalele,
Cu ninaşa
Sabiea,
Cu ninaşul
Paloşul,
Cununiea
Frînghiea.

Cu trei lemne-a codrului
De pe malul Oltului

— Maică, măicuța mea,
De-mi iești mamă, cu priință,
Na'ți cheia de la lădiță,
Descuie grajdiul de piatră,
Unde n'ai fost nici odată,
Cată'n fundul grajdiului;

Sunt trei cai

De la trei crai.

Unu-i roșu ca focu,
Unu-i alb ca hulubu,
Unu-i negru ca corbu.
Iea măicuța pe corbu
Mi'l 'nchingă muiereste
Ș'oi să m'arunc haiducește.

.
Domnule, Măriea Ta,

Tu n'ai cai buni să m'ajungi,
Nici voinici ca să mă prinzi,
Păn ce codru-a 'ngălbeni
De bataia vîntului,
De cîntarea cucului,
De șuerul merlelor,
De glasul voinicilor.

CODREAN.

Frunză verde ș'on dudău
Colo'n deal la Movilău
Codrenaș cu burcă sură

Și sarică ciobănească
Vine'n vale la strîntoare
La potica cea mai mare,
Unde trec mocani calare.
Măi mocane, măi ciobane,
Nu-ți ie murgul de vînzare?
— Nu-mi ie murgul de vînzare.
Vîndu-i mama murgului
Pentru valea Oltului.
Cînd voi vinde pe murgu,
Voi plăti Movilău.
Mocanaș descăleca
Codrenaș încăleca
Și la fugă mi-o pleca.
Frunză verde de alună
Codrean urcă'n deal la stîină.
Toți ciobanii că fugea,
Mumai unul rămînea,
Bolnăvior mi se făcea,
Pe lîngă foc să'ntindea.
Și Codreanu îi zicea:
— Măi ciobane, măi mocane,
Nu te face tu, viclene.
Cînd ți-oi da un ertagan,
Ii sări ca un șoldan.
Adă-mi un miel din Ispas
Un mieluț rotund și gras
Și la oblînc mi'l așază.
La oblînc îl așeza,

La puica Şandra se lăsă.

— Măi crişmare, măi crişmar,

Scoate-o ocă vin de Cotnar

Şi la obline mi'l aşază.

La obline îl aşeză

Şi'n pădure să lăsă.

Bună masă s'a întins,

Ieată potera-ajuns.

— Măi copii, de sînteţi fraţi,

Ietă masa de mîncăţi;

Iear de sînteţi turci păgîni,

Vă tai şi vă dau la cîni.

Da iera un-arnăut—

Numai mîncal'ăr pămîntul

Bunbi de aur că scotea,

In puşcă iel îi vîra

Şi'n Codrean îi slobozea.

Codrenaş că mi-i strîgea

Şi'napoi îi asvîrlea.

.

Frunză verde măcieş

Pe Codrean mi'l duc la Ieşi,

La Ieş la Domnu-Ilieş,

Domnul Ilieş şedea

Resturnat pe-un buzdugan

Cu un turc Ţarigradean

Şi din gură îi zicea :

Măi Codrene, măi Codrene,

Spune tu Măriei mele,

Cît în țară ai hoțit
Mulți creștini ai omorît?
— Pe sarac cînd îl vedeam,
Paloșul îl ascundeam,
Mîna'n buzunar bagam
De cheltueală-i găseam ;
Pe creștin cînd îl prindeam
Din zece lei cinci luam ;
Iear pe turc și pe Jîdan
De departe cînd zăream,
Ardea inima'n mine,
Să le pun mîna pe căpăține,
Mîna pe iele puneam,
Corbilor o dăruiam.
Iear Turcul să încrunta,
Cătră domn iel se uita,
Și așa îi cuvînta :
Domnule Măria Ta
Pe Codrean de l'ii lasa,
Foc în țară iel ți-a da,
Domnița că ți-a lua
Și pe tine te-a tăia.

.
Pe Codrean că mi'l lua,
In biserică'l ducea,
Impărtășanie-i da
Iear Codreanul că zicea :
— Părinte ce te-aș ruga,
Să-mi slobozi tu pe dreapta.

Ca să-mi fac cruce cu iea
Și să mor ca un creștin,
Iear nu ca un turc păgîn.
Popa dreapta-i slobozea,
Mîna'n buzunar vîra,
Paloșul că mi'l scotea,
De rugină mi'l ștergea,
Potera că o tăia
Și'n țară să înturna
Cînd Ilieș îl videa,
Prin beciuri să ascundea.
Iear Codreanul îi zicea :
Domnule, Măriea Ta,
Iea deschide-mi fereastra,
Să vorbesc cu Dumniata,
Că n'ai fost vrednic în lume,
Să ucizi voinic ca mine,
Rămfi Doamne pe Domnie
Și Codrean pe haiducie.

SCARA.

	Pag.
Cătră cetitori	3

Părinții și fiii.

Fratele răzleț	7
Sermană streinatate	8
Frunzuleana de bujor	"
Frunză verde stuh de baltă	9
Mă dădui robit pe-un an	"
Frunzuleana de orez	10
La podețui cel de piatră	"
Frunzuleana de năgară	11
Frunză verde ș'o lălea	12
Tot mēntreabă măicuța	"
Frunzuleana și de mure	13
Frunză verde vișinele	14
Frunzuleana lozioară	"
Frunzuleana lălieac	15
Măicuță măicuță	"
Frunzulița de sulcină	16
Busuioc verde firos	17
Frunză verde de-alunică	18
Frunzuleana pui de nuc	"
Frunză verde păr uscat	19
Frunză verde puiure	20

	Pag.
Frunzuleana rug de mure	20
Jijioară apă-amară	22
Ducem'aș și n'aș mai fi	23
Cucule de unde vii	”
Frunzuleana Iasomie	24
Frunză verde de-alunică	26
Cind ieram la maica fată	27
Nu știu luna pe cer merge	”
Cucule de unde vii	28
Frunză verde trei aguzi	”
Frunză verde trei aguzi	30
Frunzuleana sălcioară	”
Frunză verde de-alunică	31
Frunzuleana foaie lată	33
Frunză verde măr mustos	”
Cine n'ascultă de mamă	34
Frunzuleana mătrăgună	”
Dorule de unde vii	35
De-aș avea sabie nouă	”
Frunză verde trei zmicele	36
Negru-i negru pământu	”

De-ale dragostei.

Vino bade sărele	41
Frunză verde ș'o lalea	”
Pasere privighitoare	42
Primavara iearbă crește	”
Frunzuleana ș'o lalea	43
Frunză verde lemn de tei	”
Frunză verde și iear verde	44
Frunză verde de răchită	”
Tulpanaș cu două fețe	45

	Pag.
Frunză verde merișor	45
Frunză verde mărațiune	46
Frunză verde ș'o lalea	"
Frunză verde de secară	47
Frunză verde rug de mure	"
Floriciă albă-albastră	48
Bate vintul viscoleşte	"
Frunză verde nucă sacă	49
Frunzuleana de năgară	"
Frunză verde de harbuz	"
Frunzulița lozioară	50
Frunzulița trei migdale	"
Frunză verde peliniță	51
Frunzuleana ș'o lalea	"
Frunzulița stejărel	52
Frunzuleana peliniță	"
Frunzulița cimrișor	"
Frunză verde ș'o lalea	53
Lumină luminătoare	"
Cat la lună	54
Frunzuleana liliac	"
Frunză verde de matasă	55
Frunzuleana lozioară	"
Ce să fac inimii mele	56
Frunzuleana bob năut	"
Frunză verde măraține	57
Frunzulița de doi fagi	58
Marișo de la Bașeu	59
Frunzuleana poamă neagră	"
Frunză verde de sulcină	60
Frunzuleana lămâiță	61
Frunză verde pui de nuc	62
Frunză verde miez de nucă	63

	Pag.
Tupiluș pe sub cireș	63
Frunză verde lămâiță	”
Voinic voinicele	64
Frunzuleana trei gutăi	65
Frunzuleana măcieș	66
De cînd puiul mi s'au dus	67
Frunză verde de sulcină	”
Frunzuleana iarbă verde	”
Frunză verde frunza stegie	68
Frunză verde leuștean	69
Trandafir mindru rotat	70
Ieată maică voinicu	”
Frunzuleana iarbă mare	71
Frunzuleana iarbă grasă	”
Bulgaraș de gheață rece	”
Frunză verde de mohor	72
Foaie verde iarbă grasă	73
Frunzuleana de sacară	”
Frunză verde de răsură	74
Frunzuleana rug de mure	”
Să te duci bădiță duci	”
La Ieși la sfintul Spridon	76
Frunză verde cimbrisor	77
Frunză verde cuișoare	”
Frunzuleana pui de nuc	78
Frunză verde trei zmicele	79
Frunză verde ș'o lalea	”
Bate vînte pintre munți	80
Frunzuleaua mărgărint	81
Cucușorule	82
Frunză verde de harbuz	”
Frunză verde și ear verde	83
Frunză verde liliac	”

	Pag.
Frunză verde iarbă neagră	84
Cintă cucul pe butuc	”
Frunzuleana pui de nalbă	85
Frunzuleana rug de mure	”
Frunză verde trei zmicele	86
Cintă cucul pe măluț	87
Frunză verde trei zmicele	”
Frunză verde doi bujori	88
Frunză verde poamă coarnă	”
Frunză verde de lalea	89
Frunzuleana de-alior	”
Frunzuleana poama neagră	”
Frunză verde cuișoare	90
Frunză verde de nagara	91
Frunzulița pui de nuc	”
Pasăre galbănă'n cioc	92
Lung ie drumul și pustiu	”
Frunză verde stejărel	93
Frunzuleana rug de mure	94
Frunză verde mărgărint	95
Frunză verde de masline	”
Frunză verde de măr dulce	96
Frunzuleană sălcioară	97
Frunză verde trei zmicele	98
Frunză verde griu mărunț	”
Frunzuleana trei masline	99
Badea pe costișă ară	100
In codru cu frunza rară	101
Frunzuleana ș'o lalea	”
Frunzuleana de nagară	”
Frunză verde de hărbuz	102
Frunzulița viorele	”
Frunzuleana sinziene	103

	<u>Pag.</u>
Răsai lună și sui sus	103
Busuioc verde subțire	"
De cit cu uritu'n vatră	104
Frunzuleana mărgărint	"
Frunzuleana de nagară	105
Frunzuleana ș'o lalea	"
Haide mindr'o să fugim	106
Frunzuleana trei granate	"
Dragostea de unde 'ncepe	107
Sarace dragostele	"
Frunzulița toporaș	108
Frunză verde lilieac	"
Mulțămesc lui duhu sfint	109
Arzăte-ar focul urit	"
Frunzulița baraboi	"
Fruzuleana rozmarin	110
Frunzulița trei masline	"
Frunzuleana lilieac	111
Frunzulița trei căline	"
Frunză verde trei castane	112
Frunză verde codru des	"
Frunză verdn ș'o lalea	113
Nici un dor nu vine greu	"
Frunză verde de-alunică	114
Frunzuleana de-alunică	115
Frunzuleana de piper	"
Frunzuleana mărgărint	116
Dulce ne-au fost întâlneala	"
Frunzuleana iearbă grasă	"
Frunză verde de rosură	117
Cite chinuri sint pe lume	"
Frunzuleana de căline	"
Alunel cu multe-alune	118

	Pag.
Frunză verde trei agute	118
Frunzulița de-alior	119
Frunzulița pui de nuc	”
Auzi lele popa toacă	120
Bate vintul salcia	”
Busuioace, busuioace,	121
Frunză verde trei curmale	122
Frunzuleana ș’o lalea	125
Spune-mi mindro-adevarat	”
Pentru ochii tăi mindruță	126
Frunzulița lemn uscat	”
Trandafir de pe părâu	127
Frunzuleana lozioară	”
Frunză verde ș’un grăunte	128
Floriciă din grădină	129
Floriciă albă-albastră	”
Frunză verde rug de mure	130
Primavara ierבă crește	131
Frunzuleana de corn mic	”
Frunzuleana trei masline	132
Frunzulița mărgărint	”
Firicel de ierבă neagră	133
Frunzulița mă răcine	”
Floriciă de părâu	”
Frunză verde de harבuz	134
Frunză verde de-alămie	”
Busuioace.	135
Frunzuleana merișor	136
Frunzulița de trei fagi	”
Frunzuleana rug de mure	137
Frunză verde de sacară	”
Frunzuleana Plop și tei,	138
Colo jos pe prunturele	”

	Pag.
Frunzuleana baraboi	139
Luncă mare	"
Păunelul s'o'nsurat	140
Frunzuleana ș'o lalăa	"
Cintă-o păsăruică'n salce	141
Pe dealul cu floarele	"
Colo'n deal pe moviliță	142
Frunză verde cimbrisor	"
Frunzuleana măr rotat	144
Frunză verde lemn cireș	146
Frunzulița micșunele	"
Frunzuleana lozioară	147
Frunză verde de lemn scris	148
Frunză verde de harbuz	149
Frunză verde trei granate	150
Frunză verde avramască	"
Frunză verde trei zmicele	151
Cireș verde'n capușăște	"
Frunzulița mintă creață	152
Frunzuleana măr rotat	153
Hai Marie'n deal la vie	"
Frunzuleana iasomie	154
Frunză verde de-alunică	"
Frunzuleana poamă coarnă	155
Frunză verde măr mustos	"
Frunză verde peliniță	156
Soarele s'au revarsat	"
Frunză verde poamă coarnă	157
Pe sub cer și pe sub lună	159
Frunză verde stejărel	"
N'avu Tudor ce lucra	160
Ce mi-i drag nu mi-i urit	"
Pe cararea fintinei	"

	Pag.
De cît cu uritu'n casă	161
Frunză verde de-alunică	162
Cîntă cucul	"
La grădina 'mpărătească	164
Frunzulița trei masline	"
Frunză verde meri mustoasă	"
Frunzuleana nucă sacă	165
Luncă luncă	"
Floare din grădină	167
Frunzuleana leuștean	168
Frunzulița de-alunică	169
Arzâte-ar focul pădure	"
Romanița	170
Plingeți ochi	"
Măi bădiță Grigoraș	171
Frunză verde Porumbel	"
Puiculița albă dragă	172
Frunzulița de-alior	"
Ah norocule	173
Frunzulița de doi nuci	"
Verde verde arțarel	"
Frunză verde de doi nuci	174
Frunză verde de harbuz	176
Frunzuleana rozmarin	"
Bădiță de pe isvor	177
Trece badea prin luncuță	178
Frunzulița trei zmicele	"
Cine trece pe la vie	179
M'am culcat la păr rotat	180
Frunzuleana rug de mure	"
Alunaș cu creanga'n drum	181
Frunzuleana trei zmicele	182
Frunză verde de lemn scris	"

	<i>Pag.</i>
Frunzuleana trei căline	182
Frunzuleana ș'o lălea	183
Dragostea mea dintr'o vreme	184
Frunză verde seminoc	185
La fântina din pădure	"
Pe cea culme	186
Frunzuleana de susai	189
Frunză verde de sacară	"
Frunzulița mintă creață	"
Pe cer numai cite-o stea	"
Frunzuleana sălcioară	190
Frunzuleana arcior	"
Frunză verde măr mustos	191
Frunzuleana iearbă grasă	192
Frunzuliță	193
Frunzuleana nucă sacă	"
Frunză verde fir de pur	194
Nu știu luna pe cer merge	"
Frunză verde măr rotat	195
Frunză verde busuioc	"
Frunză verde rug de mure	196
Frunză verde de-afion	"
Sus în naltul cerului	197
Frunză verde	"
Frunzuleana bob năut	198
Frunzulița mărgărint	"
Frunză verde trei curmale	199

Codrul și Cimpul.

Frunzuleana ș'un burete	203
Cucușor pasere sură	"
Frunza teiului	204

	Pag.
Frunzuleana de trei fire . . . , . . . , . . .	205
Rug verde de mure . . . , . . . , . . .	”
Frunzuleana griu mărunt . . . , . . . , . . .	206
Cucușor cu pene verzi	”
Cucule pasăre sură	”
Păsărică	207
Cucușorule	”

Streinatate.

Frunză verde de pelin	211
Of streinel ca mine	”
La fintina cea cu cruce	212
Frunză verde lozioară	”
Primavara crește floare	213
Frunză verde trei granate	214
Frunză verde de năgară	”
Frunză verde romaniță	215
Frunzuleana de doi fagi	”
Frunză verde avramască	216
Frunzuleana rug de mure	”
Inimioară friptă arsă	217
Frunză verde lemn de nucă	218
Frunză verde de sulcină	”
Frunză verde baraboi	219
Cîntă o păsăruică'n spini	”
Frunză verde griu mărunt	220
Frunză verde de sacară	221
Frunzuleana de sulcină	”
Frunză verde de-antonică	222
Frunză verde trei castane	223

Scarta.

	Pag.
Frunză verde stuh de baltă	227
Tinereță ce-am avut	228
Frunză verde mez de nucă	229
Frunză verde de mohor	230
Frunză verde trei masline	”
Cucule de pe pădure	231
Trage mindr’o cu boghii	”
Frunză verde griu spalat	232
Fecioraş de greacă mare	”
Fecioraş de greacă mare	234
Ah noroace cind te-aş prinde	235
Frunzuleana mintă creață	”
Frunză verde trei zmicele	236
Frunză verde griu mărunț	238
Frunză verde siminoc	”
Frunzuleana trei zmicele	”
Frunzuleana mărgărint	239
Frunzuleana griu mărunț	”
Frunză verde mere pere	”
Frunză verde liliac	240
Frunză verde trei masline	”
M’am umplut de mare pară	241
Frunzuleana lemn topit	242
Frunză verde trei vizdoage	243
Frunză verde ceapă roată	”
Tinere m’am măritat	244
Frunză verde foaie lată	”
Frunzuleana fir de linte	245
Cind ieram neinsurat	246
Frunzuleana griu mărunț	”

	Pag.
Frunză verde griu mărunț	248
Vineri maica m'au făcut	252
De-aș umbla din ușă'n ușă	254

Cîntece de chef.

Inimă de putregai	257
Băni astăzi	”
Frunză verde peliniță	258
Frunzuleana pai sacară	259
Păhărel cu rămurele	”
Fusul furca sub părete	260
Astăzi bată	”
Frunzuleana mărgărint	261
Păhărelul cît un pui	”
Frunză verde iarbă grasă	262
Frunzuleana ș'o lălea	”
Frunză verde de măr dulce	263
Frunză verde de doi brazi	”
Frunză verde de pelin	264

Estășăști.

Frunză verde peliniță	267
Frunzuleana lanuri verzi	”
Frunză verde mintă creață	268
Cintă cucul Vinerea	269
De la dumbravă în jos	270
Cucule pasere sură ,	”
Frunză verde peliniță	271
Frunză verde de ciucoare	”
Frunză verde de harbuz	272
Frunzulița de măr dulce	”

	Pag.
Frunză verde busuioc	273
Frunză verde de doi brazi	"
Frunză verde de mohor	274
Frunză verde lemn topit	275
Frunzulița trei castane	276
Frunzulița de marar	"
Frunză verde de-alămie	277
Frunză verde de-alămie	378
Frunză verde ș'un dudău	"
Frunză verde meri domnești	"
In luna lui Mai întâi	280
Oi sarmanii noi voinici	281

Haiducești.

Oliolio soare rotund	285
Frunză verde de susai	"
Frunză verde romăniță	286
Frunză verde ș'un lipan	287
Frunză verde ș'un burete	288
Riule	"
Frunză verde cimbrisor	289
Frunzulița de pelin	"
Frunză pai sacară	290
Frunzulița griu mărunt	"

Cîntece bătrînești.

Șaicu	293
Văleanu	297
Văleanaș	297
Stanciu	298

	Pag.
Voicu	300
Vidra	302
Răscolman	306
Voicu	308
Varvara	311
Bugeag	315
Văleanaş	"
Frunză verde baraboi	317
Petrariu.	318
Leverda	319
Măi bădiţă frăţioare.	320
Cintec răzăşăsc	"
Peneş	321
Codrean	324

ERATĂ.

<u>Pagina</u>	<u>rîndul</u>	<u>greșit</u>	<u>îndreptat</u>
73	18	rară	rasară
110	17	subsuoară	subțioară
149	19	nu	un
215	6	iată iată	iete iete
229	25	ar	aș
230	22	ieste	cîte
232	10	picînd	jucînd
245	6	dar	doară
320	15	o cină	ocină

VERIFICAT
1987

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
2017